

YẾN NGŨ PHI PHI

Không thì, là không là Em

Editor: tieu_hao

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Giang Phi đang sắp xếp lại tài liệu của khách hàng, cô bạn thân thiết Đào Nhiên liền gọi đến, vừa bắt máy, lời kẻ say rượu liền lọt vào tai: "Phi, mau qua đây, tớ uống nhiều quá..." Đầu bên kia còn vang lên tiếng người mời rượu, Giang Phi nhú mày, hỏi: "Cậu đang ở đâu?" Đào Nhiên ngập ngừng mãi mới nói ra địa chỉ đầy đủ. Hóa ra hôm nay công ty cô ấy tổ chức liên hoan nghỉ phép mấy ngày, cả đám tiếp viên hàng không nam đẹp trai lẫn nữ xinh đẹp, khó tránh khỏi uống nhiều mấy ly.

Với từ lượng của Đào Nhiên, còn biết gọi điện thoại cầu cứu nghĩa là chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự. Lần trước ở KTV, cô ấy say đến nỗi suýt bị lột quần, may mà Giang Phi đến kịp, đánh gục người kia. Bằng không, Đào Nhiên sẽ khóc đến chết!

Chiếc Audi Q5 dừng lại trong bãi đỗ xe của "Tiểu Giang Nam", Giang Phi mở cửa xe đi vào. "Tiểu Giang Nam" là một nhà hàng chế biến riêng món ăn Giang Nam, bên trong lắp đặt các thiết bị rất mang ý cảnh sông nước Giang Nam, nhân viên đón khách cũng là người đẹp Giang Nam, giọng điệu mang âm sắc êm ái mềm mại. Chẳng qua khi những người đẹp Giang Nam này trông thấy Giang Phi đều không hẹn mà cùng sửng sờ.

Vóc dáng thon cao, tóc đen mượt như gấm, khuôn mặt cỡ bàn tay lớn, ngũ quan xinh đẹp tinh tế. Nhất là cặp môi, không tô son mà vẫn hồng. Chiếc váy dài đến đầu gối, phần eo được thít lại, làm nổi bật bộ ngực no đủ, đôi chân vừa thẳng vừa dài.

Là báu vật mà bao đàn ông mơ ước.

Là yêu tinh trong suy nghĩ của phụ nữ.

Giang Phi không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt đó, lập tức đi vào phòng riêng có Đào Nhiên. Bên trong có cả trai lẫn gái, ai nấy đều lão đảo. Đào Nhiên mắt say lơ đãng lung lay thấy rõ cô, mở hai tay ra chạy lại hờn dỗi: "Phi, cậu đã đến rồi. Cái lũ khốn kiếp, cứ rót cho tớ, mau tới báo thù giúp tớ!"

Anh chàng tiếp viên nam tên Lượng Lượng bên cạnh cô vừa thấy Giang Phi, lập tức nở nụ cười, chỉ vào ba ly rượu trắng trên bàn nói: "Giang Phi cô tới rồi, đây đều là rượu mà Đào Nhiên trốn, cô giúp cô ấy uống. Vòng cuối, uống xong giải tán."

Đào Nhiên đẩy Lượng Lượng ra, đôi mắt to ngập nước trừng lên: "Dựa vào cái gì phải uống với anh? Đừng tưởng rằng làm cô ấy say khướt thì anh có thể đùa giỡn, không được!"

Lượng Lượng có chút xấu hổ, nói: "Chính cô bảo cô ấy báo thù cho cô mà! Sao mà lời trước sau đối lập nhau như thế, hay say thật rồi?" Người bên cạnh đều âm ỉ bảo Giang Phi uống rượu, đã tham gia thì phải có can đảm.

Giang Phi xem xét cục diện, liền nói: "Được, ba ly này tôi uống, các vị cũng tranh thủ mà chuẩn bị về đi! Cẩn thận lại xảy ra vấn đề trên máy bay, đó cũng không phải chuyện đùa." Nói xong liền một hơi uống hết ba ly rượu.

Mọi người rối rít vỗ tay, Đào Nhiên đứng lên tựa vào Giang Phi: "Phi, cậu thật tốt." Giang Phi không biết làm sao, đỡ cô ấy ra khỏi phòng, những người khác đều nhao nhao kề vai sát cánh đi theo. Ra hành lang, Đào Nhiên đột nhiên giơ tay nói: "Tôi muốn vào toilet, ai đi cùng tôi nào?" Lập tức có ba bốn tiếng đồng thanh, Giang Phi trợn mắt há hốc mồm nhìn ba nam hai nữ đỡ nhau đến toilet, không biết mình có nên đi cùng hay không.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười giễu cợt, cô xoay người, một người đàn ông tướng mạo hút hồn đứng tựa vào tường, cười tà với cô, đôi mắt hẹp dài như hoa đào, thâm thúy lại không thấy chút vui vẻ nào trong đó, chỉ có một tia sáng làm người ta có cảm giác lạnh lùng vô cớ.

Nhưng mà ánh mắt Giang Phi còn lạnh hơn anh ta.

Ánh mắt anh ta dần trở nên mờ ám, cúi đầu xuống, mở bật lửa, ngọn lửa màu lam đốt cháy đầu lọc thuốc, từng điểm đỏ hiện lên, anh ta lại ngẩng đầu nhìn Giang Phi, thổi ra một làn khói.

Giang Phi không nhìn anh ta nữa, đi về phía phòng vệ sinh, khi bước qua một căn phòng, người bên trong đột nhiên mở cửa lao ra ngoài. Giang Phi nhanh chóng tránh đi, người nọ bước lảo đảo, vịn vào bức tường đối diện mới đứng vững. Giang Phi định đi qua thì con ma men ấy trông thấy cô, mắt sáng cả lên, mở miệng nói lèm nhèm: "Từ lúc nào mà ở đây có cô em đẹp thế này..." Vừa nói, cả cái tay lợn đã muốn nắm lấy vai Giang Phi.

Giang Phi lui về phía sau một bước, tay lợn chụp hụt vào khoảng không, hiển nhiên rất không hài lòng, lăm bả lăm bả lao đến. Giang Phi không nghĩ rước lấy phiền phức, nhíu mày đi nhanh, nhưng người nọ như được bồi thuốc cao da chó cứ bám dính lấy, mùi rượu hòa lẫn với đủ mùi thức ăn buồn nôn phả ra bên tai Giang Phi, bốc mùi đến nỗi cô muốn nôn mửa ngay lập tức. Cô không thể nhịn nữa, nắm lấy cánh tay người kia làm một cú ném qua vai.

Con ma men thậm chí không kịp kêu cứu, giống như tảng thịt heo đập mạnh lên sàn đá hoa. Kêu rên hai tiếng rồi bất chợt la hét như heo bị chọc tiết. Người trong phòng anh ta nghe tiếng, rối rít ra ngoài xem chuyện.

Đồng nghiệp đỡ con ma men dậy, con ma men lúc này đã tỉnh rượu quá nửa, chỉ vào mũi Giang Phi mắng, tuyên bố sẽ gọi người tới trừng trị cô một

trận. Đồng nghiệp anh ta còn liên tiếp phụ họa, có mấy người ý vào hơi rượu muốn xông lên đánh.

Giang Phi chưa bao giờ sợ hãi tình cảnh này, các đốt ngón tay nắm lại kêu răng rắc, lạnh lùng nói: "Tôi đã lâu không được luyện tập rồi đấy, anh không ngại thì gọi nhiều người vào, tôi cũng muốn thử xem thân thủ mình gần đây có bị rớt xuống không."

Cô nói thế, kèm theo giọng điệu và điệu bộ ấy ngược lại khiến đám người kinh hãi, nhất là con ma men vừa bị cô vật ngã.

"Cô nàng này khẩu khí lớn nhỉ! Cô nghĩ người tới đây là loại người nào? Xã hội đen à?" Lên tiếng là một người đàn ông lịch sự đeo mắt kính trong số đồng nghiệp của con ma men, nhưng giọng điệu lại ngạo mạn vô cùng, quay sang hỏi con ma men, "Vương Tổng, nếu anh không để ý, tôi sẽ báo cảnh sát, nói rằng ở đây có người gây sự, có ý định gây tổn thương cho người khác."

Con ma men đang đau đớn hít thở liên tục, nghe vậy nói: "Luật sư Tề, anh xem rồi làm! Trước cứ để cô ta ngồi trong Cục Cảnh sát mấy ngày, sau khi ra rồi dạy dỗ cũng không muộn!" Những người bị Giang Phi hăm dọa đều la hét rối rít.

Luật sư Tề đẩy kính mắt trên sống mũi, cười âm hiểm: "Không cần ra ngoài, trong đó có rất nhiều người sẽ dạy dỗ cô ta!" Nói xong lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thì điện thoại bị ai đó giật lấy, anh ta đang muốn nổi cáu, quay đầu nhìn lại liền sững sờ.

Giang Phi nhìn sang, chính là người đàn ông đẹp trai vừa cười tà với cô. Anh ta quơ quơ điện thoại trong tay, cười nói với luật sư Tề: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, có cần báo cảnh sát không? Việc làm ăn của luật sư Tề ngày càng lớn đấy, chưa qua điều tra lấy chứng cứ, sao đã tùy tiện kết luận rồi?"

"Mày là ai hả, mặt trắng ở đâu ra mà dám quản chuyện của bố!" Tên họ Vương kêu gào, vừa rồi trộm gà không được còn mất năm gạo, đang định hù dọa cô nàng này bắt cô ta cúi đầu, còn mình giả vờ rộng lượng thuận tiện ăn đậu hũ. Không ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên thích chơi trội, xem như chọc giận ông ta hoàn toàn.

Sắc mặt luật sư Tề lại thay đổi, phớt lờ Vương Tổng, cung kính nói với người đàn ông tuần tú: "Thẩm phán Quý, anh cũng đến đây ăn tối à?"

Thẩm phán? Thẩm phán trẻ vậy sao? Ngay cả Giang Phi cũng kinh ngạc.

Quý Vân Khai khẽ mỉm cười, cánh tay dài nắm cả bờ vai Giang Phi vỗ nhẹ, Giang Phi theo phản xạ sẽ thúc khuỷu tay vào xương sườn anh ta, nhưng động tác kia ý bảo cô bình tĩnh chớ nóng vội, tình hình bức bách, cô nhẫn nhịn mới không phát tác.

"Đúng vậy, bạn gái tôi thích ăn đồ Giang Nam, cho nên đưa cô ấy tới đây thử. Không ngờ rằng... không biết làm sao lại chọc giận vị Vương Tổng này? Đúng rồi luật sư Tề, tình hình ban nãy tôi tận mắt nhìn thấy toàn bộ, nếu anh muốn tố cáo bạn gái tôi có rắp tâm đánh người, tôi e rằng mình sẽ làm chứng vị Vương Tổng này quấy rối tình dục bạn gái tôi trước, còn bạn gái tôi hoàn toàn là tự vệ chính đáng." Quý Vân Khai cười nói hết đoạn thoại, tiếng nói hòa nhã, âm điệu vững vàng, nhưng vào tai luật sư Tề lại mang theo áp bức vô cùng.

Luật sư Tề nhìn Giang Phi, vội nói: "Có lẽ là hiểu lầm, Vương Tổng, tôi thấy anh vẫn nên nói lời xin lỗi với bạn gái thẩm phán Quý thì hơn?"

Vương Tổng nghe thế liền xù lông, hét: "Cái gì? Muốn tôi xin lỗi cô ta..." Còn chưa nói xong, luật sư Tề đã vội vàng ghé tai ông ta nói: "Thẩm phán phúc thẩm chính là anh ta!" Nháy mắt ông ta liền ỉu xiu, không tình nguyện nói "Tôi xin lỗi".

Quý Vân Khai xoay mặt cười nói với Giang Phi: "Em yêu, người ta cũng đã thành tâm thành ý xin lỗi rồi, em cũng đừng trách tội người ta nữa được chứ?"

Giang Phi chau mày, khẽ hừ một tiếng.

Lúc này, ông chủ của "Tiểu Giang Nam" biết tình huống xảy ra, nhanh chóng chạy đến, đầu tiên là cúi đầu 90 độ với Quý Vân Khai: "Quý thiếu, quán ăn nhỏ tiếp đón không chu đáo, quấy rầy anh dùng bữa, hôm nay sẽ được miễn phí, hi vọng lần sau anh có thể đến chơi."

Quý Vân Khai cười nói: "Ông chủ Trương khách khí quá, bạn gái tôi rất thích đồ ăn nơi này, lần sau nhất định sẽ đến."

Ông chủ Trương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cả con phố ở đây đều là cổ phần của tập đoàn Hoa Độ, Chủ tịch hội đồng quản trị của Hoa Độ - Quý Độ chính là bố ruột của vị thẩm phán Quý trước mặt này! Ông ta nào dám đắc tội thiếu đông gia!

Người đi cùng Vương Tổng dường như nghĩ ra điểm then chốt trong đó, sợ hãi nhìn Quý Vân Khai, trốn về phía sau. Quý Vân Khai không để ý tới đám người đó nữa, ôm Giang Phi đi ra ngoài.

Đến đại sảnh, Giang Phi hất tay anh ra, lạnh lùng nhìn anh.

Quý Vân Khai cười, nói: "Thế nào, qua cầu rút ván hả?"

"Tôi không cần anh giúp", lại còn dùng cách ấy, nơi bị anh chạm qua còn vương lại nhiệt độ của anh, khiến Giang Phi hết sức khó chịu. "Muốn có cảm giác tồn tại, không cần thiết phải ở trước mặt tôi."

Quý Vân Khai bật cười: "Tôi? Cảm giác tồn tại?" Cứ như nghe được chuyện tức cười, lại có cảm giác cười không dừng được.

Giang Phi thấy mình đã gặp một tên cuồng tự đại, may mà Đào Nhiên lúc này đang lão đảo đi ra, cô vội tiến lên đỡ. Đào Nhiên nhắm hai mắt tựa vào người cô, trong miệng lều bầu: "Ngay cả đi vệ sinh cũng phải xếp hàng, hành lang cũng đầy ắp người, thật đáng ghét!" Giang Phi gần như nửa ôm lấy cô ấy, đi qua Quý Vân Khai cũng không quay đầu lại. Cũng may Quý Vân Khai chỉ nhìn cô cười như đang suy nghĩ, hai người vì vậy đi lướt qua nhau.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Xem Mắt

Quán cà phê tăng một thuộc về khách sạn năm sao lớn nhất New Faey, ở đó có bậc thần làm bánh kem tốt nhất và loại cà phê đỉnh cấp đến từ vùng đất cà phê, cộng thêm hoàn cảnh tao nhã, trang thiết bị xoa hoa, nói theo ngôn ngữ thịnh hành thì đó chính là cao quý đẳng cấp. Vì vậy, đây được coi là nơi có điều kiện tốt nhất để hẹn hò xem mắt.

Quý Vân Khai chán ngán ngồi dựa vào sofa, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, tính ra đã chậm nửa tiếng. Nửa tiếng, đã là cực hạn của anh, đang chuẩn bị gọi nhân viên tính tiền, đúng hướng mười giờ liền thấy một người trông có vẻ quen, trong đầu nhớ lại, hóa ra là cô tiếp viên hàng không uống rượu say ở "Tiểu Giang Nam", bạn của Giang Phi, Đào Nhiên.

Anh suy tư một lúc, quyết định sẽ không đi mà tiếp tục ngồi xuống uống cà phê. Đợi thêm mười phút, đối tượng xem mắt mới khoan thai đi tới. Lý do đến muộn tất nhiên lại là: "Ngại quá, trên đường bị kẹt xe." Quý Vân Khai nở nụ cười đầy sức hút: "Không sao, tôi vô cùng kiên nhẫn đối với mỹ nữ." Đồng thời trong lòng chấm điểm: mặt 60, trang điểm quá đậm; chiều cao 65, giày cao gót quá cao; ngực 70, không biết có phải mặc áo độn hay không; đôi chân có thể cho 80, trang phục thì... hình như đây là lần đầu thấy đối tượng xem mắt mặc váy ngắn thì phải? Cho 85 đi!

Trong lòng anh đánh giá, mỹ nữ ở đối diện cũng đang xem xét anh. Trước đó nghe nói đối phương là thẩm phán, còn tưởng là một người trung niên, vậy nên mới cố ý đến muộn 40 phút. Không ngờ còn trẻ như thế, lại còn rất đẹp trai! Áo sơ mi Versace, đồng hồ Omega, cúc cài tay áo với thiết

kế xa hoa có số lượng nhất định... mũ nữ lập tức dành 120 điểm cho người đàn ông trước mặt.

"Uống gì không?" Quý Vân Khai lễ độ hỏi.

"Latte, cảm ơn."

Quý Vân Khai gọi phục vụ, ánh mắt luôn như vô tình vô ý nhìn về phía Đào Nhiên. Giang Phi là một đại mỹ nữ, bạn bè bên cạnh cô tất nhiên sẽ không kém, Đào Nhiên mặc dù so ra kém gương mặt Giang Phi, nhưng dáng người lại tốt hơn. Động tác của anh mặc dù kín kẽ, lại không thoát khỏi ánh mắt như sói của đối tượng xem mắt.

Cô gái cười hỏi: "Anh không ngại nếu tôi trang điểm chứ?" Giơ cái gương nhỏ lên, chìa về phía Quý Vân Khai một mực liếc trộm mỹ nữ ngực lớn. Cô gái liền tức tối không có chỗ phát, đàn ông quả nhiên là ăn trong bát còn ngó trong nồi! Ngực cô cũng không coi là nhỏ, thế mà ở ngay trước mặt cô lại liếc trộm người phụ nữ khác! Xem anh ta là kẻ có tiền, không so đo với anh ta, có điều người phụ nữ kia... đã đi hẹn hò rồi mà còn quyến rũ người khác, không biết xấu hổ!

Đào Nhiên chẳng hiểu sao lại bị mắng không nhận được hắt hơi một cái, áy náy cười với người đối diện: "Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát." Cầm túi xách bước vội vàng vào nhà vệ sinh, lấy điện thoại ra cầu cứu: "Phi, tớ không chịu nổi cái gã cực phẩm này nữa rồi! Đầu tiên là gọi bao nhiêu là điểm tâm ngọt đắt tiền muốn chết, cứ ăn không ngừng, còn uống đến tám cốc Cappuccino nữa! Trước giờ tớ chưa gặp gã đàn ông nào lại thích ăn đồ ngọt với uống Cappuccino như thế! Mà đó không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ta vừa mới nói - anh ta, không, mang, theo, ví!"

Giang Phi nghe Đào Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi lên án, không nhận được muốn cười, còn chưa tới hai mươi lăm tuổi, Đào Nhiên đã bước lên con đường xem mắt một đi không trở lại. Nói thật thì với cái tuổi này của

cô ấy mà đi xem mắt là có hơi sớm, nhưng cô ấy cứ muốn mau chóng tìm con rể rùa vàng để làm một bà chủ, mà không phải ngày ngày đứng trên máy bay phục vụ, bọng mắt chảy xệ, chân sưng vù, kinh nguyệt không đều cái gì cũng có.

Chuyến đi công tác của Giang Phi được xếp vào lịch bay của cô ấy, trông thấy trên máy bay có mấy anh chàng tốt, liền hỏi: "Ở chỗ các cậu không phải có rất nhiều trai đẹp à? Sao mà không tiêu hóa nội bộ ấy?"

Đào Nhiên chẳng thèm ngó tới: "Tiêu hóa nội bộ? Tiêu hóa thế nào đây? Một năm cũng chỉ được hai trăm nghìn, mua một cái nhà vệ sinh ở khu trung tâm cũng không đủ! Cậu đừng nhìn họ trông đẹp trai thế kia, thật ra đều muốn tìm phú bà đấy! Không thấy lần nào Lượng Lượng gặp cậu đều nhìn chăm chăm như ruồi đấy hả! Người có khuôn mặt đẹp, dáng người nóng bỏng, lại có tiền như cậu, chính là mục tiêu theo đuổi của bọn họ!"

Thảo nào mỗi lần Lượng Lượng thấy Giang Phi lên máy bay đều rất hứng khởi, có lần còn nói muốn dạy Giang Phi lái máy bay. Giang Phi nhìn vẻ khinh bỉ của Đào Nhiên với anh ta, Đào Nhiên không chừa chút mặt mũi nào cười nhạt: "Lái máy bay cái gì, có mà quay tay [1] thì có!"

[1] Phiên âm Hán Việt của "Lái máy bay" là "khai phi ky", phiên âm Hán Việt của "Quay tay" là "đả phi ky".

Lượng Lượng ỉu xìu bỏ đi, Giang Phi trách Đào Nhiên nói chuyện khó nghe, Đào Nhiên nói: "Điều tớ nói là thật! Không biết đã ngâm bao nhiêu bà chị giàu có rồi, nếu cậu không tàn nhẫn với bọn họ, bọn họ còn cho rằng cậu dễ ra tay đấy, hừ!"

Giang Phi vừa nghe điện thoại vừa ra hiệu cuộc họp tạm dừng, đứng dậy đi ra phía cửa sổ nhìn xuống dưới, cười nói: "Nếu cậu không có cách nào thoát thân thì ghi tên tớ lên hóa đơn. Còn bảo tớ đi dạy dỗ người ta ấy hả? Tớ không đi đâu, ngộ nhỡ đánh nhầm người thì..."

"Lần này chắc chắn không nhầm, chính là một gã cực phẩm chiếm tiện nghi! Cũng chẳng phải tớ bảo cậu đến đánh anh ta, chỉ dạy dỗ một chút là được! Phi Phi, cậu làm ơn đi mà." Đào Nhiên liền dùng đòn sát thủ, giọng điệu ỏn ẻn có thể so với Lâm Chí Linh.

Giang Phi buồn nôn, rầu rĩ nói: "Coi như cậu có vận khí tốt, tớ đang mở cuộc họp ở trên lầu, sẽ xuống đó cứu vớt cậu!" Cũng không biết Đào Nhiên có vận khí quá kém hay từ trường có vấn đề, hể đi xem mắt đều có thể gặp được những gã quái dị, lần trước đó, nếu không phải Giang Phi đến nhanh, Đào Nhiên đã bị đau mắt hột rồi, đi xem mắt cũng có thể gặp được kẻ thích lõa thể, thật sự là phục cô ấy.

"Trên lầu?" Đào Nhiên ngẩng lên, "Cậu đang ở Nobfree? Sao không nói sớm! Không đúng, đây không phải là sản nghiệp của anh cậu à? Chẳng phải ba người nhà cậu không can thiệp vào công việc của nhau sao?"

"Việc không can thiệp ấy cũng không hẳn là về mặt này, anh ấy đi Pháp rồi, tạm thời tớ thay mặt anh ấy mở cuộc họp. Được rồi, cậu quay lại đó ngồi một lúc, tớ bàn giao lại mấy câu rồi sẽ xuống ngay."

Nhưng thời gian để nói mấy câu ấy, Đào Nhiên lại cãi vã với người ta, đối tượng không phải ai khác, chính là cô gái xem mắt với Quý Vân Khai. Người ta cố ý bới móc, Đào Nhiên đi từ nhà vệ sinh ra phải qua bàn bọn họ, tay cầm cốc cà phê của cô gái đó duỗi ra ngoài, khiến Đào Nhiên đụng vào, cả cốc cà phê liền hắt vào váy cô gái đó.

Giang Phi vừa vào tiệm cà phê liền nghe được giọng nói cao đến quăng tám của phụ nữ: "Bồi thường? Cô bồi thường nổi sao? Biết cái váy này bao nhiêu không? Với đồng đồ trên người cô, cộng thêm mấy chiếc cái áo nữa cũng chẳng bằng nổi cái váy này của tôi!"

Đào Nhiên tranh cãi cho ra lẽ: "Vừa rồi không phải tôi cố ý, đã nói là sẽ đền bù cho cô chi phí giặt khô rồi, cần gì phải hô to gọi nhỏ như thế, rõ là!"

Theo thói quen nghề nghiệp tiếp viên hàng không, khi cãi vã cũng không dám lớn tiếng, hơn nữa cô là người phương Nam, không thể bắt chước được theo Lâm Chí Linh. Vậy nên đây không phải cãi vã, rõ ràng là một cô con dâu bị ức hiếp mà không có sức phản kháng.

"Phí giặt khô? Quần áo đã bị bẩn tôi không bao giờ mặc lại lần thứ hai! Muốn đèn thì phải đèn tiền chiếc váy này của tôi, phí giặt khô thì có bao nhiêu hả!"

"Cô... cô cho rằng cô là bà hoàng hay là công chúa thế!" Còn không mặc lần thứ hai, khoác lác cũng không viết bản thảo! Ánh mắt Đào Nhiên đảo loạn, cái gã cực phẩm xem mắt với cô sớm bôi dầu lên chân mà chuồn mất rồi. Còn bạn trai người phụ nữ đánh đá kia thì lại cười tủm tỉm vừa uống cà phê vừa theo dõi cuộc chiến, không bị ảnh hưởng chút nào!

Cũng may, Giang Phi đến rồi, lạnh lùng hỏi người phụ nữ cực phẩm ấy: "Đèn bao nhiêu?"

Người phụ nữ cực phẩm quét từ trên xuống dưới người Giang Phi, mặc đồ công sở màu xám, sắc đẹp khó thể che dấu, trong lòng thầm mắng: Lại thêm một con hồ ly tinh! Lập tức chẳng yếu kém, hét lớn: "Hai mươi nghìn!"

Đào Nhiên bùng nổ: "Hai mươi nghìn? Sao cô không đi cướp đi!"

"Thế nào, không đèn nổi? Ha, sớm biết các cô không đèn nổi mà, lũ nghèo kiệt xác! Không đèn nổi cũng phải đèn!"

"Cô..." Mặt mũi Đào Nhiên tức giận đến mức trắng bệch.

Giang Phi lại nói: "Được thôi, tôi dùng hai mươi nghìn đồng mua lại chiếc váy trên người cô."

Người phụ nữ cực phẩm cười nhạt: "Chưa thấy chiếc váy hàng hiệu nào đẹp thế này chứ gì? Bản thủ cũng muốn, xem bộ dạng chưa thấy qua cảnh đời của cô, tôi sẽ bán chiếc váy này cho cô."

Giang Phi lập tức nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: "Bảo phòng tài vụ chuẩn bị hai mươi nghìn tiền mặt." Anh chàng đó sững sờ, nhanh chóng đáp lại: "Vâng, đại tiểu thư." Giang Phi chuyển hướng sang Quý Vân Khai, lạnh lùng nói: "Xem trò hay thích chứ?"

Quý Vân Khai xòe tay: "Tôi đã cố gắng giảm sự tồn tại của mình xuống thấp nhất rồi, nếu đứng ra, chẳng phải sẽ bị cô hiểu lầm ư?" Nói xong lại thở dài bất đắc dĩ, đứng dậy nói với Giang Phi: "Đừng giận, tôi cũng bị buộc đến xem mắt thôi, cô gái này là bạn của đồng nghiệp giới thiệu, tôi không có bất cứ hứng thú nào cả." Thái độ của anh vô cùng thân thiết, giống như là bạn bè rất thân quen với Giang Phi, thậm chí là... người yêu.

Trong mắt Giang Phi gần như muốn bốc cháy, tên này là thế nào? Lần trước ở "Tiểu Giang Nam" anh ta cũng thế, nếu cô nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau đúng chứ?

Đào Nhiên nhìn nhìn hai người, hỏi Giang Phi: "Hai người quen nhau à?"

Người phụ nữ cực phẩm cũng sững sốt: "Các người..."

Giang Phi cũng không trả lời, nói với người phụ nữ cực phẩm: "Nếu cô không ngại, phải chẳng nên đi lấy tiền với tôi? Dù sao giao dịch ở đây thì không tốt lắm."

Người phụ nữ cực phẩm liếc sang Quý Vân Khai, thấy anh chỉ nhìn Giang Phi, trong lòng biết việc xem mắt hôm nay đã bị hủy bỏ, chẳng qua có thể lấy được hai mươi nghìn đồng cũng không thiệt thòi gì nên gật đầu: "Được, tôi đi với cô."

Đến phòng tài vụ, hai người bảo vệ cửa ngăn Quý Vân Khai lại bên ngoài, khách khí nói: "Xin lỗi, nơi này cấm người không có chức vụ ra vào."

Quý Vân Khai nhìn thoáng qua bóng lưng Giang Phi, nở nụ cười với thâm ý khác.

Phòng khách trong phòng tài vụ không chỉ có hai nhân viên đã chuẩn bị xong hai mươi nghìn tiền mặt, mà giám đốc phòng bảo vệ cũng đưa theo hai người vạm vỡ vào đó. Thấy Giang Phi tiến vào, họ liền cúi gập đầu chào: "Đại tiểu thư."

Giang Phi hơi gật đầu, chỉ vào số tiền trên bàn nói: "Hai mươi nghìn đồng, thuộc về cô."

Người phụ nữ cực phẩm cầm lấy tiền ước lượng, cười nói: "Hiệu suất rất cao! Chiếc váy này hôm khác đưa cho cô."

Giang Phi hừ lạnh: "Không cần đến hôm khác", cô vừa kéo Đào Nhiên vừa nói với mấy tay bảo vệ: "Lột đồ trên người cô ta ra."

Giám đốc phòng bảo vệ không chút do dự, tiến lên đè cổ người phụ nữ cực phẩm. Xung quanh không ai lên tiếng, chỉ có tiếng hét của người phụ nữ cực phẩm, còn Giang Phi đã sớm dẫn Đào Nhiên ngơ ngác đi ra ngoài.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Theo Dõi

Đào Nhiên ngơ ngác đi theo Giang Phi xuống bãi để xe mới phản ứng, kêu lên: "Trời ơi, tớ quên chụp lại mất rồi!" Giọng nói hưng phấn, ánh mắt rục rịch.

Giang Phi dừng bước, quay lại nhìn cô ấy, cười: "Muốn biết chuyện phát triển tiếp thế nào không?" Đào Nhiên ngây ngốc gật đầu, Giang Phi liền nói: "Váy chưa cởi ra, người phụ nữ đó nhất định sẽ nói 'Tôi không lấy tiền nữa, các anh tha cho tôi đi!', giám đốc phòng bảo vệ lại tiếp tục đe dọa, cô ta chẳng những ngoan ngoãn trả lại tiền, còn phải quay lại một đoạn video xin lỗi."

Miệng Đào Nhiên mở ra thành hình chữ O, song nhanh chóng lấy lại trạng thái bình thường, giả vờ không thèm để ý vuốt tóc, nói: "Ừm hừm, thủ đoạn đấy của cậu tớ cũng không lạ." Ngay sau đó hai tay nâng cằm lộ ra dáng vẻ mê đắm, mắt ánh lên những ngôi sao chớp chớp nhìn Giang Phi: "Lần trước cậu nói có Cindy Trương vào ở Nobfree có phải thật không? Cho tớ xem đi cho tớ xem đi..."

Giang Phi nhắc cằm cô ấy lên, chậm rãi nói: "Biều càng nhiều, sống càng mệt mỏi; hỏi càng nhiều, chết càng nhanh."

Đào Nhiên ghen hòng, cắn phần bất bình nói: "Tớ thấy cậu sống quá bừa bãi." Lại như nhớ tới cái gì, truy hỏi: "Anh chàng kia là thế nào? Từ khi nào mà cậu lại quen biết anh đẹp trai cực phẩm như thế hả?"

Giang Phi nhú mày: "Tớ không quen."

Đào Nhiên không tin: "Có quý mới tin!" dừng một lúc, nói tiếp: "Chắc hẳn anh ta muốn tán tỉnh cậu!" Giang Phi từ chối cho ý kiến, Đào Nhiên cứ thế nói: "Lại đi xem mắt với loại phụ nữ đó, khẳng định cũng không phải dạng người tốt lành! Nếu là tớ, đầu tiên sẽ câu anh ta vào tay, chơi chán rồi thì vứt, hì hì!"

Giang Phi liếc xéo, dành cho cô ấy một ánh mắt khinh bỉ.

Đào Nhiên không phục dùng ngón trỏ chọc vào ngực cô, miệng lảm nhảm: "Tiểu Phi Phi, cậu thật xấu, cậu xấu xa, xấu quá đi!"

Giang Phi tóm hông cô ấy nhét vào chiếc Audi Q5, ngồi vào ghế lái, nhấn ga ra khỏi bãi đỗ xe, cũng không để ý Quý Vân Khai đi ra từ cây cột bên cạnh, trên mặt vẫn là nụ cười thần bí sâu xa ấy.

Sáng hôm sau, Giang Phi vừa tỉnh ngủ liền nhận được điện thoại của ông anh Giang Vũ Thần từ bên kia đại dương gọi đến: "Nghe nói có người dùng thủ đoạn chẳng ra gì, bắt nạt em gái bảo bối của anh hả?"

Giang Phi nghe được giọng anh trai, khỏe miệng cong cong, sáng giọng: "Bây giờ nào có ai dám bắt nạt em gái anh, bị em gái anh bắt nạt chết còn không sai biệt lắm."

Giang Vũ Thần cười khẽ, giọng khàn khàn gợi cảm, dịu giọng: "Được, em muốn bắt nạt ai thì bắt nạt, anh và bố cũng đã nói, bảo bối của chúng ta muốn sống thế nào thì cứ sống như thế."

Giang Phi không khỏi thở dài, sờ lên vết sẹo ở trán được mái tóc che đậy. Đó là vết tích vào bốn năm trước khi cô nhảy xuống biển tự sát đụng vào đá ngầm lưu lại, lúc trước máu nhuộm đỏ cả khuôn mặt, bây giờ chỉ là một vết sẹo. Có thể thấy, thời gian thật là một thứ tốt! Cô nâng tinh thần, hỏi: "Đã xử lý xong chuyện biệt thự chưa? Khi nào thì về?"

Giang Vũ Thần đáp: "Còn chút chuyện vặt vãnh nữa thôi, việc công ty em xử lý giúp anh, chờ anh về sẽ khao em."

"Em chẳng cần anh khao gì cả, anh trở về bình an là tốt rồi." Giang Phi lại dặn dò mấy câu mới tắt máy. Công việc của cô đã ổn định nên mới nhàn rỗi giúp anh trai sắp xếp chuyện công ty, còn bố luôn dốc sức cho bên viện dưỡng lão và quỹ từ thiện, thế là chuyện tranh giành làng du lịch dưỡng sinh suối nước nóng của Giang Thị liền rơi xuống đầu Giang Phi.

Giang Phi ăn xong bữa sáng liền đến trụ sở Giang Thị, hôm nay Đào Nhiên có chuyến bay tới Ý, ba ngày sau mới về. Bởi vậy, Giang Phi bận rộn liên tiếp mấy ngày ở Giang Thị liền quyết định sau khi tan ca sẽ đến quán bar thư giãn một tí.

Khi mệt mỏi hay căng thẳng, chỉ cần uống một ly Dry Gin do A Bồng pha chế, nhất định có thể ngủ thật ngon giấc đến sáng.

Chẳng qua hôm nay khi vào "Lam Vũ" có chút lạ, vừa ngồi xuống quầy bar, A Bồng đã hất cằm về phía sau cô: "Chị Phi, có người tìm." Giang Phi kinh ngạc quay lại, lập tức rơi vào trong đôi mắt hoa đào đầy hơi nước.

Chủ nhân của cặp mắt hoa đào ấy chính là Quý Vân Khai, mặc dù anh đang trò chuyện vui vẻ với mỹ nữ, nhưng khi Giang Phi tới quầy bar, ánh mắt lập tức khóa chặt cô, nói gì đó bên tai mỹ nữ, mỹ nữ bất mãn chu miệng lên. Quý Vân Khai lắc đầu, đứng dậy đi về phía Giang Phi.

A Bồng ở sau nói: "Anh ta như biết chị sẽ đến, đã sớm gọi cho chị một ly rồi, có điều không phải Dry Gin, để em pha lại cho chị."

Ly Gin dù A Bồng pha chế ngon thế nào, Giang Phi cũng vô duyên với nó. Cô vừa chìa tay về phía ly rượu, Quý Vân Khai đã cầm đi, cười nói với cô: "Con gái uống rượu mạnh không tốt, đổi ly khác được chứ?"

Giang Phi lạnh lùng nhìn người đàn ông không rõ lai lịch ấy, một tuần trước lần đầu tiên họ gặp nhau là ở "Tiểu Giang Nam", hai ngày trước thì ở tiệm cà phê Nobfree. Đây đã là lần thứ ba, Giang Phi cũng không tin duyên phận trời ban gì cả, cô chỉ thấy gã đàn ông này như âm hồn không tan.

"Đầu tiên, tôi đã sớm không phải con gái; thứ hai, tôi không biết trên người tôi có gì có thể cho anh cả, cần gì phí công tốn sức theo dõi tôi như thế?"

Quý Vân Khai hơi kinh ngạc với sự thẳng thắn của cô, rồi lại bật cười, nói: "Sao cô biết trên người cô không có thứ tôi muốn?"

Giang Phi nhìn anh: "Anh muốn cái gì?"

Quý Vân Khai tới gần tai cô, khẽ thốt ra một câu: "Tôi muốn trái tim em."

Giang Phi giễu cợt: "Tôi không có trái tim."

Quý Vân Khai chỉ về phía tim cô hỏi: "Vậy thứ đập trong này là gì?"

Giang Phi im lặng hai ba giây, đáp lại anh: "Chỗ này là một bộ phận cơ thể tên là "Tim", còn tôi, không có trái tim."

Quý Vân Khai chống đầu, lông mày nhíu lại, ánh mắt mơ màng nhìn cô, biểu cảm như hết sức khó hiểu mà lại hiểu kỳ.

Không có trái tim, vậy sẽ sống như một cái xác không hồn. Còn người trước mặt, anh đã quan sát một tuần, rõ ràng sống rất buông thả, thoải mái, tùy tâm sở dục.

Nếu nói rằng không có trái tim, vậy thì thật ra thứ cô mất không phải trái tim, mà là tình cảm.

Giang Phi lại gọi A Bồng pha một ly Dry Gin, ngửa đầu uống cạn sạch, xoay người bỏ đi.

Quý Vân Khai phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Phụ nữ chân dài quả nhiên đi thật nhanh, anh đuổi theo ra tận ven đường mới thấy bóng cô, đang chuẩn bị gọi thì lại đâm sầm vào một người.

"Tôi xin lỗi!" Người đó xin lỗi rồi vội vàng định đi.

Giang Phi đột nhiên xoay lại, quát một tiếng: "Đứng lại!"

Quý Vân Khai dừng lại, Giang Phi lại chạy tới, lướt qua anh, vung chìa khóa xe trong tay lên ném. Cái tên định bỏ chạy kêu lên một tiếng, ánh mắt độc ác nhìn Giang Phi.

Giang Phi chìa tay ra: "Lấy ra đây!" Ánh mắt tên đó liếc về chiếc chìa khóa trên mặt đất, hừ một tiếng. Quý Vân Khai đi tới, giúp cô nhặt chìa khóa lên, khó hiểu nói: "Đây không phải chính cô ném sao?" Giang Phi cũng không nhìn anh, chỉ hỏi: "Ví tiền của anh đâu?"

Quý Vân Khai sửng sốt cuống quýt sờ vào túi áo, nhưng không thấy ví đâu cả. Anh quăng ánh mắt về phía người kia, người kia cắn răng, lại muốn chạy. Giang Phi xoay chân đá anh ta ngã lăn ra đất, dè đầu gối lên ngực anh ta, lại nói: "Lấy ra."

Tên đó chịu đau, không phục gào lên: "Đây là địa bàn của Giang gia, tao là người của anh Giang!"

"Ồ, thật không?" Giang Phi cười giận dữ, "Tôi không biết từ khi nào mà anh tôi lại có thêm một thằng đệ là kẻ cắp đấy."

"Cô...." Ánh mắt tên đó lộ ra sự sợ hãi, "Cô là..."

"Giang Phi." Giữa hai hàm răng bật ra hai từ, dường như mang theo hơi lạnh.

Tên đó trợn mắt, cầu xin: "Chị Phi? Chị Phi à em sai rồi, chị tha cho em lần này đi!"

Giang Phi lắc đầu, nắm lấy cánh tay anh ta: "Quy củ trên đường, cậu biết rồi đấy."

Tên đó sợ đến mức hét lên: "Chị Phi, chị Phi... A!" Giang Phi bẻ ngoặt cánh tay anh ta, tên đó sau khi kêu thảm, đau đến mức khóc nhưng không phát ra được tiếng nào.

Giang Phi lấy từ ví từ trong túi quần anh ta ném cho Quý Vân Khai, lại lấy tiền của mình đặt vào tay tên kia: "Đến bệnh viện đi!" Mồ hôi tên đó chảy ròng, nhịn đau đứng lên: "Cám ơn chị Phi."

Quý Vân Khai trợn mắt há hốc mồm, chỉ chỉ tên đó, hỏi Giang Phi: "Cô làm gãy tay anh ta, anh ta còn phải nói cảm ơn cô!"

Giang Phi đi về phía xe mình, Quý Vân Khai đi theo, Giang Phi chợt đứng lại, gầm nhẹ lên với anh: "Đừng có đi theo tôi nữa!"

Quý Vân Khai giật mình, thật lâu mới nói: "Tôi chỉ muốn nói cảm ơn với cô thôi..." Nhưng Giang Phi đã lái xe đi không còn bóng dáng đâu nữa.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Giúp Đỡ

Giang Phi cho rằng, hể là đàn ông có chút tôn nghiêm, sau khi bị quất như thế, không phải sẽ không quán mình nữa sao? Nhưng cô rõ ràng đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Quý Vân Khai.

Thứ hai, khi cô bước vào trụ sở Giang thị, ánh mắt ai gặp cô cũng đều rất lạ, càng đến văn phòng Tổng giám đốc, ánh mắt chào đón của họ càng quý dị hơn. Bên ngoài phòng làm việc, Tiểu Phác thường nắm chắc thời gian pha cà phê cho cô lại đang ngồi ngây người, tất nhiên, cô ấy là thư kí của anh cô, Giang Phi chỉ là bà chủ tạm thời của cô ấy.

"Giang tiểu thư!" Tiểu Phác thấy Giang Phi, đứng bật dậy chào hỏi, lắp bắp nói: "Em đi pha cà phê đây."

Giang Phi nghi ngờ mở cửa phòng, sau đó liền đứng im, trên bàn có một bó hoa Tulip màu hồng được vận chuyển từ Hà Lan. Cô bước chậm qua, tìm thấy tấm thiệp, trên đó không ghi nội dung gì mà chỉ có một chữ J viết hoa to. Cô từng thấy mẫu chữ này, nó ở trên cúc tay áo số lượng có hạn của Quý Vân Khai.

Quả là có thủ đoạn phi thường, biết cả chuyện cô thích hoa Tulip màu hồng. Đáng tiếc hôm nay không phải ngày thích hợp để tặng cô. Nếu thật muốn tặng thì hãy đưa nhiều hoa Erica ấy.

Ngôn ngữ hoa của Erica chính là: cô độc và phản bội.

Tiểu Phác đưa cà phê vào, trông thấy Giang Phi đứng đội diện bó hoa Tulip chìm trong suy nghĩ, dè dặt căng thẳng đưa cốc cà phê cắt ngang suy nghĩ của cô, hăng giọng nói: "Mới sáng sớm nó đã được đưa tới đây, bọn em không biết, cho nên..." Nói đùa gì vậy, ông chủ của cô ấy là người nổi danh cuồng em gái, cuồng em gái đấy! Hai năm nay bên cạnh Giang Phi ngay cả một con ruồi đực cũng không có, huống hồ là đàn ông! Nếu để ông chủ biết có đàn ông tặng hoa cho em gái anh ta thì đúng là trời lật lộn!

"Vứt nó đi!" Giang Phi đón cốc cà phê nhấp một ngụm, thản nhiên nói.

Tiểu Phác thở phào nhẹ nhõm, cầm bó hoa như cầm bom đưa cho bác gái lao công, trong đầu cũng đang chiến đấu rung trời: Rốt cuộc có nên nói cho ông chủ biết không? Cô không muốn nói đâu, nhưng bao nhiêu ánh mắt đã thấy, ngộ nhỡ bị người khác tố giác trước một bước thì... Giang Vũ Thần mới là ông chủ của cô! Nghĩ vậy, cô liền về chỗ lập tức gửi cho Giang Vũ Thần một bức thư.

Chỉ cần ông chủ đừng nói với Giang Phi là cô mật báo là được, nhưng chuyện này dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết. Trời ơi, nhất định sẽ phải mạo phạm một người.

Giang Phi cũng không nhớ đến bó hoa kia như những người khác, nhanh chóng vùi đầu vào công việc, nhưng vừa mới vào trạng thái thì nhận được một cuộc điện thoại xa lạ. Sau khi bắt máy, đầu kia vang lên tiếng cười: "Thích không?"

Mãi một lúc Giang Phi mới nghe ra được người gọi đến bất ngờ đó là Quý Vân Khai!

Cô tức giận ngắt máy, đưa số điện thoại này vào sổ đen, sau đó tiếp tục làm việc.

Quý Vân Khai nhìn di động bật cười, đang chuẩn bị gọi lại thì trợ lý đã gọi anh vào phòng xét xử. Anh đành phải tạm thời bỏ qua cho người phụ nữ

khó tính kia, chỉnh lại trang phục rồi vào phòng xét xử số 4.

Ăn xong cơm vãn phòng rồi nghỉ ngơi một lúc, Tiểu Phác liền vội vàng nói với Giang Phi: "Ban nãy có người bên Trung Hành gọi đến, họ báo rằng mai là đến kỳ thanh toán, nhưng vốn lưu động của chúng ta đã bị Giang Tổng điều động khẩn cấp sang dự án ở Pháp. Em đã gọi điện cho Giang Tổng, Giang Tổng và trợ lý Phương đều tắt điện thoại, không biết có phải đang trên máy bay không."

Giang Phi nhíu mày: "Lộ trình của anh ấy em không biết sao? Có phải em cũng không rõ hôm nay anh ấy về?"

"Điều này... em... có lẽ là lộ trình tạm thời thay đổi." Có trời mới biết liệu có phải do bức thư sáng nay làm hại hay không, dù sao theo như cô ấy biết thì phải hai ba ngày nữa Giang Tổng mới về.

Giang Phi suy tư chốc lát rồi nói: "Hẹn với giám đốc Vương của Trung Hành, tối nay ăn cơm ở Nobfree."

"Vâng, Giang tiểu thư." Tiểu Phác nhẹ nhàng thở ra, lập tức dựa theo mệnh lệnh của cô thực hiện.

Quý Vân Khai nhìn luật sư Tề đang lén lút lau mồ hôi bên dưới khế cười. Hiếm khi nào được thấy vị luật sư nổi tiếng có tài biện luận này căng thẳng như thế, không vì điều gì khác, chỉ vì tất cả quyền sinh sát đều quyết định trong tay anh. Còn đương sự của luật sư Tề là người đã từng mạo phạm đến "bạn gái" của Quý Vân Khai.

Luật sư Tề liên tiếp phạm sai lầm, sắc mặt đương sự ngày càng trắng. Cuối cùng, Quý Vân Khai gõ cây búa gỗ xuống: Bác bỏ kháng án, giữ nguyên phán quyết sơ thẩm. Nói cách khác, luật sư Tề liên tiếp thất bại hai trận, còn đương sự của luật sư Tề sẽ phải ngồi tù bảy năm.

Sau khi kết thúc phiên tòa, Quý Vân Khai trở về văn phòng thay quần áo, không biết thế nào liền muốn nhắn tin tốt này cho Giang Phi. Nhưng anh gọi liên tục hai lần đều gặp phải nhắc nhở "Tạm thời không liên lạc được". Nhịn được một lúc, cuối cùng anh gọi cho trợ lý tổng giám đốc của Hoa Độ: "Tình hình Giang Thị gần đây thế nào?"

Trợ lý tổng giám đốc nhanh chóng đưa ra câu trả lời thuyết phục: "Lúc trước Giang Vũ Thần đổ một số vốn lưu động đáng kể vào một trang trại rượu nho ở Pháp, mà khoản vay của Giang thị ngày mai là đến hạn, giám đốc đại diện cô Giang Phi hình như hẹn người bên Trung Hành ăn tối."

Quý Vân Khai nhìn đồng hồ ở cổ tay, nói: "Đặt một phòng ở Nobfree cho tôi, tối nay tôi muốn mời đồng nghiệp liên hoan."

Trợ lý tổng giám đốc sững sờ, tiếp đó liền hiểu, đáp ứng sẽ nhanh chóng sắp xếp.

Rượu qua ba tuần, nhân viên nhà nước thường ngày nghiêm trang cũng bắt đầu bớt kiềm chế.

"Hôm nay Quý quan sao lại mời chúng tôi đi ăn thế này? Có chuyện vui gì sao, hay là gặp được một vụ án lớn?" Người này nói xong liền hỏi đồng nghiệp bên cạnh, "Lần trước người yêu cậu giới thiệu đối tượng cho Quý quan, có thành không thế?" Đồng nghiệp này xấu hổ nhìn Quý Vân Khai, ấp úng.

Quý Vân Khai cười nói: "Không có chuyện gì thì không thể mời mọi người đi ăn được sao? Mọi người đã cùng làm việc với nhau, ăn liên hoan một bữa thì có gì ngạc nhiên." Anh vừa nói vậy, mọi người đều biết lần xem mắt đó không thành công.

Cũng may có người hoà giải: "Sao lại không có chuyện vui chứ? Tề Mậu (chỉ luật sư Tề) không phải vừa mới tan thành tro bụi trong tay Quý quan đó à!" Mọi người nhao nhao lên tiếng Tề Mậu mấy năm nay càng

ngày càng liều, chỉ cần có nhiều tiền hơn, mặc kệ là vụ án nào cũng chấp nhận. Hơn thế còn am hiểu việc trì hoãn, mà cũng đúng, vụ án càng kéo dài thì ông ta càng kiếm được nhiều mà!

Trợ lý của Quý Vân Khai vừa ra ngoài, bây giờ quay lại thấp giọng nói mấy câu vào tai anh, Quý Vân Khai gật đầu, thừa dịp mọi người không chú ý liền ra ngoài.

Anh đứng ngoài cửa một lát, giám đốc Vương của Trung Hành đi từ đằng xa tới, Quý Vân Khai tiến lên một bước, cười nói: "Đây không phải là giám đốc Vương sao? Cũng ăn cơm ở đây à? Chủ tịch Hạ ngân hàng các anh đâu?"

Giang Phi nhìn ly rượu cười gượng, quả thật nắm quyền trong tay mới dễ làm việc! Một giám đốc khách hàng phòng tín dụng cũng khó đối phó như thế, để nhờ ông ta châm chước, trì hoãn kỳ hạn một tuần, nói hết lời cũng chỉ xin được ba ngày. Cô vốn định dùng quan hệ "chú cháu" với thị trưởng Triệu Vũ để tạo áp lực, nhưng vì chút chuyện thế này mà kéo chú Triệu xuống nước, thật không thỏa đáng.

Nhưng giám đốc Vương như chỉ có quyền hạn lớn đến vậy, nói ba ngày là ba ngày, sống chết không chịu kéo dài thêm! Nếu muốn kéo dài thì phải có được sự phê chuẩn của chủ tịch ngân hàng. Giang Phi nhớ lại lần trước gặp chủ tịch Hạ, nhớ đến tình cảnh ông ta cứ nắm tay cô không chịu buông liền buồn nôn.

Ba ngày thì ba ngày! Nói không chừng tối nay anh trai về có thể mang đến tin tức tốt!

Cửa phòng vừa mở ra, giám đốc Vương mặt tươi cười bước vào, vỗ vỗ vai Giang Phi: "Chà chà Tiểu Giang, cô biết Quý quan mà sao không nói một tiếng? Sớm biết có giao tình này thì tôi dù thế nào cũng phải bật đèn

xanh cho cô! Một tuần thì một tuần, nếu còn chưa đủ, vậy thêm một tuần nữa nhé!"

Giang Phi nhìn giám đốc Vương thay đổi thái độ rất lớn, có chút bất ngờ, hỏi lại: "Quý quan?"

"Đúng vậy!" Giám đốc Vương chỉ ra cửa, "Người ta còn đang chờ ngoài đó! Nói là chọc giận cô nên không dám đi vào, để tôi vào giúp hòa giải. Có cặp vợ chồng nào mà không cãi cọ cơ chứ? Đầu giường ấm ì cuối giường hòa mà! Anh ấy đã nhận lỗi rồi, cô hãy đại nhân không nhớ tiểu nhân, tha cho anh ấy đi!"

Giang Phi càng nghe càng như lọt vào trong sương mù, giám đốc Vương liền cầm áo khoác chuẩn bị đi, dường như định tạo thời cơ cho "vợ chồng trẻ". Trước khi đi lại khuyên: "Còn trẻ đã là thâm phán, tiền đồ không thể hạn lượng được đâu! Tiểu Giang à, phải nắm chắc cơ hội đấy!" Nói xong, ông ta ra khỏi phòng, gật đầu với Quý Vân Khai đứng ngoài rồi cười bỏ đi.

Quý Vân Khai dựa vào cửa, nhìn Giang Phi, cười mà như không cười nói: "Tôi thật sự làm cô chán ghét à?"

Giang Phi không phản bác được, lần đầu tiên gặp nhau anh đã giải vây cho cô, cô giúp anh tìm lại ví tiền coi như trả lại phần nhân tình đó. Còn nhân tình lần này, cô nên trả thế nào?

Cô quyết định giở trò vô lại một lần: Nhân tình này, không trả nữa!

Nhưng từ khi gặp gỡ Quý Vân Khai, sự việc luôn không đi theo hướng phát triển mà cô mong đợi.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giải Vây

Được biết Giang Vũ Thần đang trên máy bay về nước, Giang Phi quyết định về Giang Trạch qua đêm, bố gần như đã coi viện dưỡng lão là nhà, đến giờ còn chưa về. Giang Phi gọi hỏi thăm, biết ông còn đang huyết chiến trên bàn mặt chược, cười khổ tắt máy, tắm rửa rồi đi ngủ.

Nửa đêm, cô xuống nhà uống nước, vừa đặt cốc xuống, ngoài cửa liền vang lên tiếng động. Cô bật đèn phòng khách, Giang Vũ Thần kéo hành lý đi vào.

"Dậy uống nước à? Rót một cốc giúp anh đi." Giọng anh khàn khàn, mang theo vẻ mệt mỏi.

Giang Phi rót thêm một cốc đặt trên quầy. Giang Vũ Thần thay giày, cầm cả cốc uống cạn. Giang Phi nhìn gương mặt nhìn nghiêng như ăn gió nắm sương của anh trai, cùng với vết hằn lên xuống gợi cảm liền cười khẽ.

"Cười cái gì?" Khóe miệng Giang Vũ Thần nhếch lên.

Giang Phi lắc đầu: "Anh còn nhớ lúc trước, em xuống nhà uống nước, anh cũng nửa đêm về nhà, sau đó..."

Giang Vũ Thần cũng bật cười, khi đó anh về muộn, Giang Phi còn tưởng trong nhà có trộm, cầm lấy cây gậy đánh bóng đập vào đầu anh, may là anh đã từng luyện tập, kịp thời tránh né, bằng không - hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Nhưng Giang Vũ Thần không biết, vì chuyện đó, ông bố nghi thần nghi quỷ còn cố ý tìm Giang Phi tâm sự.

"Phi Nhi à, bố chỉ có một đứa con gái là con, song, anh con lại có ân với con, mặc dù không phải ruột thịt, nhưng nhiều năm rồi bố cũng coi nó như con ruột, cho nên, con cũng phải coi nó là anh ruột nhé!"

Giang Phi chẳng hiểu sao nghĩ tới việc mình mà phản đối anh thật là rất bất kính!

Bố thở dài, cẩn thận hỏi: "Nói thế nào, bao nhiêu sản nghiệp của bố nhất định sẽ để lại cho con, con... con không thể, chia một ít cho anh con sao?"

Giang Phi trợn to hai mắt, dường như có hơi hiểu ý của bố rồi.

"Một ít cũng không được à? Chỉ chút xíu... anh con dù sao cũng đã làm nhiều chuyện vì cái nhà này, bây giờ bao nhiêu sản nghiệp đều do nó xử lý, con, con, con... không chịu chia dù chỉ một chút?" Ông cụ nhìn bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của Giang Phi, cho rằng cô đang không vui!

"Bố! Bố đang nói cái gì thế! Bố đang sống tốt thế này, sao đã bắt đầu quan tâm lo nghĩ đến chuyện di sản rồi?"

"Bố có thể không quan tâm được sao? Nửa đêm hôm trước, có phải con muốn mưu hại anh con không? Phi Nhi, tuy con là con gái ruột của bố, nhưng con mà làm những chuyện không đúng, bố cũng sẽ đại nghĩa diệt thân! Vì chút tài sản mà con nỡ hại anh con hả!"

"Bố nghĩ đi đâu thế!" Giang Phi dờ khóc dờ cười, đành phải nói hôm đó nửa đêm anh mới về, cô tưởng trong nhà có trộm, nên mới... hiểu lầm thật sự hại chết người!

"Là vậy thôi hả? Ôi chà, xem ra hệ thống an ninh của ngôi nhà này phải chỉnh đốn lại, tránh cho con đêm hôm cứ nơm nớp lo sợ." Ông cụ mặt mơ

màng, gọi điện cho công ty bảo vệ, hôm sau liền đổi toàn bộ hệ thống an ninh, đừng nói một người xa lạ muốn vào, cho dù là một con mèo lạ, hệ thống cảnh báo cũng réo không ngừng nghỉ!

Tất nhiên, những lời này cô tuyệt đối sẽ không nói cho Giang Vũ Thần, trong lòng cô, Giang Vũ Thần chính là người anh trai ruột thịt! Cho dù không chung huyết thống, cũng hơn hẳn người thân cùng huyết thống! Sản nghiệp của Giang thị cô chưa bao giờ có ý nghĩ nuốt trọn, cho nên mới đặt ra điều lệ chuyện sản nghiệp của ba bên không can dự vào nhau, tương lai đều tự thừa kế sản nghiệp của riêng mình.

Giang Vũ Thần thấy em gái trầm tư, xoa tóc cô nói: "Anh có mua cho em bánh Macaron, sáng mai lấy trong tủ lạnh ấy, bây giờ thì mau lên ngủ, nghỉ ngơi thật tốt, chuyện công ty không cần quá bận tâm."

Giang Phi cười nói: "Anh đã về thì em còn lâu mới quan tâm, bên em vừa nhập một lô thiết bị mới, em còn phải về làm việc của mình. Đúng rồi, chuyện trang trại xử lý thuận lợi chứ?"

"Đương nhiên, nếu không anh đã không về sớm." Chủ yếu vẫn là bức thư kia, không biết cái gã nào ăn gan hùm mật gấu dám ngấp nghé em gái anh. Anh vừa bảo trợ lý Phương thu xếp về nước, vừa nhờ người trong nước điều tra, tin rằng ngày mai đến công ty là có thể nhận được đáp án.

Giang Phi yên tâm, ngáp dài nói: "Vậy em đi ngủ, anh cũng nghỉ sớm đi."

Giang Vũ Thần uống nước xong, về phòng sắp xếp hành lý, lại lọc lộ trình một lần, xếp xong tài liệu rồi ngủ hai tiếng. Tám giờ ba mươi, anh có mặt đúng giờ tại văn phòng Tổng giám đốc, cùng lúc đó, điều tra của anh đã có kết quả.

"Người tặng hoa là một vị thẩm phán, cũng là thiếu đông gia của Hoa Độ, Quý Vân Khai. Mấy ngày qua anh ta đi theo tiểu thư, còn nữa, hình như

Hoa Độ cho người theo dõi Giang Thị."

Hoa Độ... Sắc mặt Giang Vũ Thần xanh mét, như có một mũi nhọn đang chĩa vào lưng. Hoa Độ hợp tác với Ngôn Thị, thiên kim Quý Tĩnh của Hoa Độ gả cho người thừa kế Ngôn Thị, Ngôn Thị... suýt chút nữa đã hủy diệt tính mạng của đứa em gái duy nhất của anh.

"Tôi muốn toàn tư liệu về Quý Vân Khai!" Giang Vũ Thần cắn chặt hàm dưới, ánh mắt lạnh lẽo, bàn tay nắm lại, cả người toát ra sự cường thế và... sát ý.

Giang Phi đi đón Đào Nhiên lại sai múi giờ, đành lái xe đến cửa hàng, hôm nay đúng ngày thiết bị mới đưa đến. Bận rộn nửa ngày, cuối cùng việc chạy thử đã ổn định, sau khi xác định không có vấn đề thì đưa vào sử dụng, Giang Phi lúc này mới cảm thấy buổi trưa chỉ ăn hai miếng bánh bích quy là chuyện không sáng suốt cỡ nào.

Bàn giao với cửa hàng trưởng mấy câu, cô cầm chìa khóa chuẩn bị tìm chỗ ăn cơm, cô y tá tiêu Cầm chạy đến, kích động nói với Giang Phi: "Anh cảnh sát đẹp trai đó, lại tới nữa." Hàng lông mày của Giang Phi nhíu chặt lại.

Vừa ra khỏi cửa, Giang Phi liền thấy Cú Gia Mục mặc đồng phục cảnh sát tựa vào chiếc viẹt dã Toyota hút thuốc. Nghe tiếng bước chân, Cú Gia Mục quay lại, vút điếu thuốc tàn, cười với Giang Phi lộ ra hàm răng trắng ngần, cộng thêm màu da lúa mạch, thật sự rất giống ánh mặt trời.

"Thời gian trước anh ra ngoài làm nhiệm vụ, hôm nay mới về, đi nào, anh mời em ăn cơm." Anh ta vẫn như thói quen trước giờ tiến tới nói với Giang Phi.

Giang Phi lắc đầu: "Tôi đã có hẹn."

Cú Gia Mục sững sốt, cười nói: "Không trùng hợp vậy chứ?"

Giang Phi nói: "Đúng là trùng hợp."

Cứ Gia Mục nhìn chăm chăm cô, nghiêm mặt nói: "Anh không tin." Anh ta nói xong lại thêm một câu: "Em không lừa được anh."

Đây là trực giác của cảnh sát à? Giang Phi nhú mày, đúng lúc này, điện thoại vang lên. Là một số lạ, cô vừa bắt máy, đầu bên kia liền vang lên giọng nói của Quý Vân Khai: "Ở đâu vậy?" Giang Phi sững sờ, thoáng nhìn nét mặt căng thẳng của Cứ Gia Mục, cô nói địa chỉ.

Quý Vân Khai đánh vô lăng quay đầu xe: "Đứng im ở đó, chờ tôi qua."

Cứ Gia Mục vô cùng giật mình, hỏi: "Em thật sự có hẹn?" Giang Phi gật đầu khẳng định, ai ngờ anh ta lại nói: "Vậy được, anh cũng chờ ở đây, xem người đó ra sao." Giang Phi chịu thua.

Thật ra anh chàng này không có quan hệ gì với cô cả, sở dĩ quen biết hoàn toàn là vì Đào Nhiên. Kể từ khi Đào Nhiên bắt đầu xem mắt, số lần Giang Phi dùng vũ lực tăng lên. Thật sự Đào Nhiên như dính phải từ trường của thần đen đuôi, lần nào cũng gặp được những gã cực phẩm, dung tục! Có một lần nghiêm trọng nhất là bị đánh thuốc mê, kết quả chính là gã bỉ ổi đó bị Giang Phi đánh một trận nên thân, bị đánh xong thì tố cáo cô.

Lúc lấy khẩu cung ở đồn, chú cảnh sát hỏi: "Cô đánh thế nào mà biến người ta thành như vậy?"

Giang Phi đang khó chịu, bật lại một câu: "Nếu không tôi làm mẫu cho chú xem?"

Chú cảnh sát vui vẻ, nói: "Được thôi!"

Giang Phi không nói hai lời liền biểu diễn, chú cảnh sát liền sợ hãi trốn ra sau ghế: "Cô, cô, cô đừng tới đây, tôi kiện cô tội đánh cảnh sát đấy!"

Nhưng lại có người lên tiếng: "Thân thủ tốt lắm! Đây là thuật cận chiến của quân đội mà, sao cô lại học được?" Người này chính là Cự Gia Mục.

Cự Gia Mục cảm thấy, trên người cô gái Giang Phi bề ngoài rất gọn gàng này tràn ngập sự thần bí. Anh ta điều tra cô, phát hiện sau khi cô nhảy xuống biển tự sát bốn năm trước liền đến Pháp dưỡng bệnh, tiếp đó không còn chút tin tức. Mãi đến một năm trước, cô về nước mở thẩm mỹ viện. Trừ thân phận cô là con gái lão đại Giang Đại Đạo, không có bất kỳ điểm nào khả nghi.

Cô càng thần bí, anh ta càng tò mò, cứ tò mò như thế... anh ta liền thích cô.

Cự Gia Mục ngẩng lên nhìn bảng tên thẩm mỹ viện, trên đó viết hai chữ "Dao Trì", đã có vô số lần, anh ta muốn đổi nó thành - Cảnh Phi Một Nhà, thật có cảm giác!

Lúc anh ta đang mơ mộng, một chiếc Wrangler đỗ lại cạnh hai người, Quý Vân Khai nhô đầu ra ngoài cửa sổ xe, cười tí mắt nói với Giang Phi: "Lên xe."

Giang Phi không có nhìn Cự Gia Mục, ngồi lên ghế lái phụ của chiếc Wrangler, Quý Vân Khai lại liếc sang Cự Gia Mục mấy lần, sắc mặt Cự Gia Mục liền thay đổi. Công - kiểm - pháp không phân biệt, anh ta biết người đó. Lái Wrangler, Cự Gia Mục nhìn biển số, là biển quân đội, quả nhiên là người đó.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bạn Bè

Giang Phi im lặng ngồi trong xe Quý Vân Khai, xe rẽ vào một khúc quanh, rốt cục Giang Phi lên tiếng: "Thả tôi xuống giao lộ phía trước là được."

"Vậy sao được? Lúc này tôi lại giúp cô lần nữa, dù thế nào cũng nên ăn một bữa với tôi chứ?" Quý Vân Khai vẫn giữ bộ dạng cười hi hỏ.

Giang Phi quay đầu đi nhìn phong cảnh bên ngoài, xe chạy không ngừng, mỗi người một việc.

Quý Vân Khai thỉnh thoảng quay sang nhìn cô, cô chỉ ngồi im, anh không nhịn nổi liền nói: "Lưu số của tôi lại đi, đừng cho vào sổ đen nữa, cô cũng không thể cho từng dãy số lạ vào sổ đen chứ? Hai số gọi lúc trước tôi đều dùng, vừa rồi là số điện thoại tư nhân, người biết được không nhiều." Anh lại cười một tiếng, cũng không biết là giễu cợt điều gì, "Cô cũng thật lợi hại, cứ vậy mà biết được số điện thoại tư nhân của tôi, người khác cầu xin cũng không được nữa."

Giang Phi trầm lặng, mắt nhìn phía trước.

Quý Vân Khai nói: "Tôi đi trả xe trước, một người bạn mượn xe tôi đi tán gái, chỗ đó có hơi xa. Cũng may bây giờ chưa tới giờ cơm, cô đói bụng không?"

Giang Phi vẫn giữ im lặng.

Quý Vân Khai thật sự hết cách, thở dài: "Chưa từng thấy người phụ nữ nào lại không thích nói chuyện như cô." Không phải người ta bảo một người phụ nữ bằng với 500 con vịt sao? Bây giờ thế nào mà ngay đến một con cũng không có?

Lần này Giang Phi lên tiếng: "Tôi cũng chưa từng gặp người đàn ông nào ồn ào như anh."

Quý Vân Khai sặc sụa, ho khan mấy tiếng rồi ngậm miệng lại.

Xe càng vào khu hẻm lách, Quý Vân Khai cũng hoàn toàn trầm mặc. Một người đàn ông hay nói bỗng nhiên im lặng, Giang Phi lại có chút không thích ứng. Cô khẽ liếc sáng anh, lại phát hiện anh đang nhìn sang mình, chạm vào ánh mắt lén lút của cô, anh lập tức nở nụ cười.

"Cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của cô rồi." Quý Vân Khai thở một hơi dài nhẹ nhõm, rất là đắc ý.

Giang Phi liếc mắt, hừ lạnh.

Quý Vân Khai lại hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Thấy em tức giận, tôi lại muốn đặt em lên đùi tôi..."

Đây là câu nói của nam chính với nữ chính trong một cuốn tiểu thuyết tình cảm nước ngoài.

Giang Phi nghe xong liền hiểu, trầm ngâm một lát, cô nói: "Tôi trước giờ luôn nắm quyền chủ động."

Đầu tiên Quý Vân Khai cảm thấy lạ, sau đó liền cười, rất là mập mờ, rất là... khiêu khích.

Giang Phi lại quay đi, không muốn anh trông thấy khuôn mặt ửng đỏ của mình. Rất là kỳ lạ, cô không biết mình ma xui quỷ khiến thế nào lại trả

lời anh.

Không khí trong xe nhất thời trở nên xấu hổ quý dị.

Chiếc xe chạy liên tục đến một ngã ba hoang vu, ở đó đã sớm có một chiếc Benz chờ sẵn, Quý Vân Khai nói: "Xuống xe thôi, đổi xe rồi đi ăn cơm."

Một người đàn ông cao lớn mặc quần áo bình thường bước xuống từ chiếc Benz, khi thấy Giang Phi, trừng mắt với Quý Vân Khai rồi nói: "Nơi thì hạn hán, nơi thì ngập lụt!"

Quý Vân Khai cười ha ha, hỏi: "Hẹn hò thế nào?"

Người đàn ông tức giận nói: "Chẳng ra gì cả!" Ánh mắt anh ta nhìn thẳng về phía Giang Phi.

Quý Vân Khai không vui la lên: "Tôi thấy cậu đi một chuyến để hẹn hò không dễ dàng nên mới đưa xe tới cho cậu đấy nhé! Cậu đừng có mà có chú ý gì khác."

"Bố làm báo cáo đã yêu đương!"

"Ồ! Con nhóc cậu làm báo cáo ấy không phải chia tay rồi sao?"

Người đàn ông bị chọc vào chỗ đau, quát: "Quý Vân Khai, cuộc đời này đã khổ lắm rồi, một số việc không nên lộ trần nó ra, cậu hiểu không! Còn có chút tinh thần vì nước vì dân nào không hả trời? Tôi muốn yêu đương mà khó đến thế sao! Vừa nghe thấy tôi là quân nhân đã bỏ chạy rồi! Quân nhân thì làm sao, bảo vệ quốc gia bảo vệ nhân dân! Không có chúng tôi, nào có thể giới hòa bình cho mấy người hả! Bà mẹ nó!"

Quý Vân Khai nghe xong liền biết cuộc hẹn hôm nay không thành công, thở dài: "Cho nên từ ban đầu tôi và Đường Cảnh Nghiêu đều không chịu thi

vào trường quân đội là thế, do cậu gốc thôi, giờ biết rồi chứ? Không phải hôm nay cậu không mặc quân trang, không đi xe quân đội à, sao người ta nhận ra được?"

Đồng chí quân nhân úp úp mở mở hồi lâu mới nói: "Tôi cảm thấy giấu giếm người ta không tốt, cho nên..."

Quý Vân Khai khinh bỉ: "Nên chưa xác định quan hệ đã nói cho người ta biết? Uống công đổi xe, đáng đời cậu!"

"Bà mẹ nó! Tôi..."

Giang Phi vốn đưa lưng về phía bọn họ đi qua một bên, sau khi nghe người đàn ông này là quân nhân mới dừng bước, đi tới nói: "Tôi có một cô chị em thích quân nhân, lát nữa tôi đưa số di động cho anh."

Quý Vân Khai và đồng chí quân nhân cùng ngạc nhiên, đồng chí quân nhân nắm tay Giang Phi lệ nóng doanh tròng: "Cám ơn nhé, cảm ơn! Chuyện mà thành công, Đảng sẽ ghi nhớ đại ân đại đức của cô!"

Quý Vân Khai đẩy tay anh ta ra, nhú mày: "Chiếm tiện nghi chỗ nào thế hả!"

Đồng chí quân nhân vội vàng buông tay, vẫn không quên hỏi: "Có xinh đẹp như cô không?"

Giang Phi nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Không có."

Đồng chí quân nhân cũng suy nghĩ nghiêm túc: "Không sao, chỉ cần không như chị Phượng là được." Anh ta đã tham gia quân ngũ ba năm, giờ lợn mẹ cũng có thể sánh với Điêu Thuyền!

Giang Phi cười nói: "Hơn chị Phượng nhiều."

Quý Vân Khai lần đầu tiên thấy Giang Phi cười như vậy, lại có chút lơ đãng.

Đồng chí quân nhân cười khúc khích gật đầu lia lịa: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Anh ta lại chào một cái với Giang Phi, nghiêm mặt nói: "Tôi tên là Trần Dương, năm nay 28 tuổi, quân hàm Thiếu tá, những cái khác... không thể tiết lộ nhiều." Giang Phi tỏ ý đã hiểu.

Trần Dương vỗ Quý Vân Khai đang thất thần một cái, nói: "Ánh mắt cậu cuối cùng đã bình thường rồi đấy, xem em gái này thật đúng là xinh đẹp, trước kia toàn mấy người gì không!"

"Chỉ một số điện thoại thôi đã thu mua được cậu..." Quý Vân Khai nói thầm, nhưng cũng hết sức giật mình với việc Giang Phi nhận được sự tán thành của Trần Dương. Trần Dương tuy có chút ngớ ngẩn, nhưng nhìn người cực chuẩn. Có một mối tình, cậu ta từng bảo: Chỉ sợ không lâu dài. Quả nhiên, họ nhanh chóng chia tay. Hôm nay gặp mặt, chắc cậu ta cũng thấy được gì nên mới bộc lộ thân phận của mình!

Anh nhìn hai người còn đang hỏi han nhau, không kiên nhẫn ôm chầm lấy vai Giang Phi, nói với Trần Dương: "Xe đổi rồi, cậu tranh thủ về đi, bọn tôi cũng phải đi ăn cơm."

Trần Dương nói: "Đến chỗ chú Vinh đi!"

"Đã đến tận đây, trừ chỗ đó còn đi đâu được!"

Trần Dương cười, xem ra thằng nhóc này thật sự rồi! Đưa đến gặp mình, lại đưa đến cho chú Vinh gặp, chú Vinh chắc chắn cũng thích cô gái này. Không biết thế nào, anh ta cảm thấy cô gái này có khí chất, giống với anh ta, còn giống cả chú Vinh nữa.

Nói là gần, Quý Vân Khai vẫn phải lái một lúc lâu mới dừng, lôi kéo tay Giang Phi, Giang Phi hất ra, Quý Vân Khai cười nói: "Đừng làm kiêu, chỗ

này khó đi, cẩn thận ngã." Anh lại nắm tay cô, lúc này Giang Phi không hất ra nữa. Quý Vân Khai vui vẻ, Giang Phi lại cho rằng, cứ lôi kéo với anh trên đường đi thế này không được khuôn phép!

Quý Vân Khai kéo cô rẽ bảy rẽ tám, rẽ vào một con ngõ, sau đó lọ mọ đi một mạch, cuối cùng dừng lại trước cổng một quán ăn.

Quán ăn bé nhỏ, bên ngoài rất nhỏ, người ngồi bên trong lại rất nhiều, ông chủ rảnh rỗi tiếp đón Quý Vân Khai: "Đã tới rồi à, lâu lắm không gặp cháu, mau vào đi, đang còn chỗ."

Người xếp hàng bên ngoài bắt đầu thì thầm, ông chủ trợn mắt, mắng: "La hét cái gì, nó là cháu tôi! Có bản lãnh mấy người cũng nhận tôi làm chú hai đi!"

Quý Vân Khai kéo Giang Phi chen vào, ngồi vào chỗ trống, ông chủ nhìn thoáng qua Giang Phi, kề sát tai Quý Vân Khai, cười nói: "Không tệ đâu! Thăng nhóc mi cuối cùng đã nghiêm chỉnh rồi!"

Chú Vinh quả nhiên cũng thích Giang Phi, trong nội tâm Quý Vân Khai có tư vị rất không rõ: "Câu nói này của chú cứ như trước kia cháu không đứng đắn ấy, chú đừng nói lung tung nữa, mau đưa thức ăn lên đi, cứ như lão Tam ấy, à, cô có ăn cay được không?" Câu cuối cùng là hỏi Giang Phi.

Giang Phi chú ý hình như một chân ông chủ không được thuận tiện, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Ông chủ giơ ngón tay cái lên: "Cô gái nào thích ăn cay thì là cô gái tốt." Nói xong, ông khập khễnh đi ra sau bếp.

Quý Vân Khai chê cười: "Tốt hay không đâu có liên quan gì đến thích ăn cay!" Thấy Giang Phi nhìn chú Vinh, anh nói: "Chú ấy là một lão binh đã giải ngũ, là thuộc hạ trước kia của ông ngoại tôi, cái chân đó... là vết thương thời chiến. Năm đó chú ấy thật hăng hái, bây giờ... Ôi!"

"Không phải có tiền trợ cấp ư?" Giang Phi nhìn mặt bàn đầy mỡ.

Quý Vân Khai dùng khăn giấy lau bàn giúp cô, nói: "Chú ấy mang đi quỳên góp cả, cho một cô bé mắc bệnh ung thư máu. Ông ngoại tôi muốn chú ấy về, chú ấy không chịu, thà trông coi quán ăn nhỏ này còn hơn." Anh quay đầu đánh giá khách trong quán, cười nói: "Cô cũng đừng xem thường quán ăn này, quán người ta chính là 'Quán lớn lẩn khách', chú ấy ở đây là quán nhỏ cũng lẩn khách đấy! Không thấy chú ấy vừa mới lớn giọng ngoài cửa ban nãy à, song thức ăn quả thực rất ngon, cô nếm thử sẽ biết."

Thức ăn nhanh chóng được đưa lên, một đĩa gà xào sả ớt, một đĩa cá rang ớt, một đĩa đậu xào cay.

Chú Vinh là người Tứ Xuyên? Không đúng, người Tứ Xuyên ăn vừng, hẳn là người Trùng Khánh. Tất nhiên, cũng có thể là người Hồ Nam, người Giang Tây...

Giang Phi vừa miên man suy nghĩ, vừa nếm thử cá, quả nhiên vừa cay vừa ngon miệng. Chỉ chốc lát sau đầu cô đã toát đầy mồ hôi, Quý Vân Khai lau mặt giúp cô, Giang Phi phản xạ bẻ tay anh, Quý Vân Khai kêu to: "Ôi, đau, đau!"

Chú Vinh thấy thủ pháp của Giang Phi hơi lặng đi, rất nhanh lại thoải mái. Thủ pháp này là cầm nã thủ do thủ trưởng Cố sáng tạo, dạy cho con út Cố Trì, cũng chính là cậu trẻ của Quý Vân Khai. Xem ra A Khai lần này đã quyết định, người có thể được Cố Trì vừa mắt thật không nhiều.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nhớ Lại

Giang Phi lấy chìa khóa mở cửa, chợt nghe tiếng cười nói gọi điện thoại của Đào Nhiên bên trong, không biết cô ấy lại đang làm quen với anh chàng phú nhị đại hoặc quan nhị đại nào rồi, dù sao họ cũng không phải những thiếu niên ngây thơ không có tiền.

Bật TV, Giang Phi ngả người xuống ghế, tiện tay cầm cốc trà trên bàn lên uống. Trên kênh kinh tế đang phỏng vấn một doanh nhân thành đạt, Giang Phi lập tức bị nước trà nóng làm bỏng lưỡi.

Đào Nhiên liếc qua TV, chợt hoảng hốt, xông đến giật lấy điều khiển đổi kênh khác, cẩn thận quan sát sắc mặt Giang Phi, Giang Phi bỗng cười, thản nhiên nói: "Làm gì vậy? Anh ta thường xuyên xuất hiện trên TV, nhiều năm trôi qua tớ cũng chẳng còn để ý nữa. Này, cậu cứ tiếp tục gọi điện đi, tớ đi tắm đây. Không đúng, đây là chiếc điện thoại đời mới nhất, ai tặng thế?"

Đào Nhiên nói vào điện thoại mấy câu "Nói chuyện sau" rồi tắt máy, sau đó nói với Giang Phi: "Thật sự không sao chứ? Không sao là tốt rồi, cái này à, là của ông chủ bên công ty quảng cáo, lần trước đánh bậy đánh bạ lại giúp anh ta một vụ buôn bán, anh ta nói muốn cảm ơn tớ nên tặng tớ."

Giang Phi cầm điện thoại xem, cười nói: "Đây là quả táo mới nhất, tớ còn đang không nỡ mua, tốn quá nhiều! Quan trọng là trong nước hình như chưa chính thức tiêu thụ mà? Ông chủ này hào phóng đấy nhỉ! Chắc tuổi cũng không nhỏ!"

Đào Nhiên thờ ơ như không nói: "Đâu! Mới hơn hai mươi."

"Phú nhị đại à?"

"Cũng không phải, người ta tự tay gây dựng sự nghiệp đấy!"

"Xem cậu kia, hẳn là lòng xuân rục rịch rồi! Có đẹp trai không?" Giang Phi trêu chọc.

Đào Nhiên lúc này liền hồi hận, nói: "Muốn một người hoàn mỹ là không thể nào! Chỉ là hơi kém một chút, vóc dáng cũng không cao lắm."

Giang Phi cười nói: "Hợp lắm hả! Vậy là bớt được việc đi xem mắt, thôi tớ đi tắm."

Đào Nhiên tiếp tục nấu cháo điện thoại, Giang Phi cầm quần áo bước vào nhà tắm, mở vòi hoa sen, cứ đứng dưới dòng nước mà không nhúc nhích, hơi nước liền dâng lên, Giang Phi vuốt nước trên mặt, hơi nước trước mặt như màn sương buổi sáng hôm đó.

Mùa đông năm mười tám tuổi, trên sân trường có một lớp sương mù dày, Giang Phi có thói quen chạy bộ sáng sớm, chạy hai vòng rồi chậm rãi chạy về ký túc xá. Khi ấy trên sân thường bắt gặp nhiều nhất là những người đi tập thể dục và học tiếng Anh, thỉnh thoảng những ông cụ bà cụ sống gần đó cũng tới đây luyện công buổi sáng. Tám giờ lên lớp, sinh viên bình thường sáu rưỡi đã dậy, sau nửa tiếng thì về.

Giang Phi chạy bộ qua rừng cây trong trường, không chú ý bị một chiếc xe hơi đâm vào, người lái xe chạy cũng không nhanh, nhưng sáng hôm đó lại có sương, cô vẫn bị ô tô đâm tẹo chân, cũng không bị thương gì, chẳng qua chân bị đau, ngồi bệt xuống đường.

Đó là một chiếc BMW màu trắng, về sau Giang Phi bảo với anh, BMW cũ gây họa, thanh danh không tốt, đổi xe được không? Vì thế, sau này anh không bao giờ đi BMW nữa.

Chủ nhân chiếc xe là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc quần áo thường ngày màu trắng, khi anh bước xuống, Giang Phi có cảm giác không chân thực, dường như nguyên nhân là do sương mù khiến cho cả người anh được bao phủ một quầng sáng.

Giang Phi chưa từng thấy đàn ông nào mặc đồ trắng lại đẹp đến thế, dù là quần áo thường ngày hay âu phục, Giang Phi cũng hay khen anh là cái móc treo quần áo, mặc gì cũng đẹp, bộc lộ ra đủ hương vị đàn ông.

Anh bước xuống, trông thấy Giang Phi, hình như có hơi ngạc nhiên, sau đó dụi dằm hỏi: "Em không sao chứ?"

Câu nói này rất bình thường, lại làm Giang Phi cảm thấy ấm áp, mặc dù sau khi chia tay anh, có một lần đang đi trên đường thì đau chân, cái chân đó kể từ sau khi bị tọt không còn được nhanh nhẹn nữa, có người qua đường trông thấy, đứng lại hỏi han cô: "Cô không sao chứ?" Không biết làm sao, cô chột rơi lệ, khiến cho người đó hoảng hốt.

Giang Phi sững sờ nhìn anh, bộ dạng hơi lạ, khuôn mặt thì đỏ lên.

Sau này anh có hỏi cô: "Em có tin vào việc vừa gặp đã yêu không?"

Giang Phi cười trả lời: "Trước khi gặp anh thì không, sau khi gặp anh thì có."

Anh cũng cười, giọng nói trầm ấm: "Anh cũng vậy, Phi Nhi."

Thực ra đây cũng không phải lần đầu họ gặp nhau, Giang Phi có lẽ đã quên, anh lại nhớ rõ, anh nói: "Lần đó hiệu trưởng các em mời anh đến trường diễn giảng, nội dung là gì thì anh quên rồi, sau đấy có một buổi dạ tiệc, em biểu diễn thuật phòng thân trên sân khấu, anh nghĩ, con gái mà cũng biết cái này à? Anh rất tò mò, hiệu trưởng các em có lẽ đã nhìn ra, sau buổi dạ tiệc đấy, không phải bảo em và anh đi ăn cơm với nhau đấy sao?"

Giang Phi nhớ ra, nói: "Ồ, lần đó hả! Em bị buộc lên sân khấu đấy, nó vốn là tiết mục nhảy máu, cô bạn đó bị thương, em đành lên thay, em chẳng biết cái gì mà chỉ biết cái đó thôi! Ai ngờ sau đấy hiệu trưởng bảo em đi ăn cơm với anh, em không thân với anh, chưa từng gặp mặt nên em không vui, cho rằng từ đâu nhảy ra một người muốn quy tắc ngầm với sinh viên!"

Anh kinh ngạc hỏi: "Lúc đó em nghĩ anh vậy sao?"

"Đúng đó, cảm thấy anh không phải loại người tốt lành gì cả!"

Anh suy tư một lát, sau đó rất nghiêm túc nói: "VẬY anh thật sự phải cảm ơn sương mù ngày đó, bằng không, anh vĩnh viễn là kẻ xấu trong lòng em mất."

Giang Phi nói: "Đúng là phải cảm ơn sương mù hôm ấy, bằng không, ngay cả trái tim em anh cũng không vào nổi, sẽ nhanh chóng bị em vứt ra sau. Trái tim em quá nhỏ, không thể chứa nổi nhiều kẻ xấu như thế."

Đúng vậy, trái tim cô quá nhỏ, cũng quá yếu, không chứa nổi nhiều người, chỉ chứa được người mình yêu sâu đậm nhất.

Giang Phi ngồi lên xe BMW, anh nói: "Để anh đưa em đến phòng y tế."

"Mới hơn bảy giờ, phòng y tế còn chưa mở cửa."

"VẬY anh đưa em đến bệnh viện?"

"ĐỪNG, nó cũng chẳng phải vết thương nặng gì cả, anh đưa em đến dưới ký túc xá là được, em bảo bạn cùng phòng đỡ lên."

Đến dưới ký túc xá, anh áy náy nói: "Xin lỗi em, hay để anh đỡ em lên nhé?"

Giang Phi sần nảo nói: "Đây là ký túc xá nữ, cấm nam sinh đi vào."

Anh sững sốt, sau đó nhìn bạn cô xuống, đỡ cô đi lên, mơ hồ nghe được bạn cô nói: "Sao không bảo anh ta chịu trách nhiệm! Xem anh ta đi BMW hẳn là người rất có tiền!"

Tiếp đó là giọng nói buồn bực của Giang Phi: "Đâu thể lừa lọc người ta chứ!"

Anh mỉm cười, xoay người đi mất.

Qua hai ngày anh mới đến thăm cô, thấy chân cô hình như hơi khép khiễng, nhưng vẫn tỏ ra rất vui vẻ. Cô khi đó rất mềm yếu, mái tóc dài thẳng, buộc thành đuôi ngựa, không trang điểm, mặc áo khoác trường bên ngoài áo ca-rô. Khi bước đi luôn mỉm cười, gặp ai cũng chào hỏi, cô trông ký túc xá cũng thích cô.

"Chân sao rồi?"

"Vâng, tốt hơn rồi." Cô nói xong cũng cử động chân mấy cái, bày tỏ chân đã tốt lên rồi.

"Vậy thì tốt, anh còn mang cho em một lọ thuốc trị chân bị trật, hai ngày qua có hơi bận, hôm nay mới về được."

Giang Phi cầm lấy lọ thuốc, nói tiếng cảm ơn, cũng không nói gì khác, anh không đi, cô cũng không tiện lên phòng.

Hai người lúng túng đứng bên nhau, Giang Phi sắp không chịu nổi, anh liền nói: "Anh mời em ăn cơm nhé!"

Từ sau bữa cơm đó, hai người bắt đầu nói chuyện, ăn cơm, thỉnh thoảng đi xem phim, hoặc đi dạo trên đường.

Anh nói: "Giống như trở lại năm mười tám tuổi, ôi, tuổi trẻ thật tốt!"

Lúc đó anh đã 25 rồi, Giang Phi nghe xong cười ha ha, anh xoa đầu cô nói: "Cô nhóc ngốc, cười cũng ngốc."

Đơn giản mà cũng vui vẻ, cô luôn cho rằng đợi khi cô tốt nghiệp hai người sẽ kết hôn, mãi đến khi một người phụ nữ trung niên xuất hiện trước mặt cô, người đó khoảng năm mươi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, vậy nên có vẻ trẻ tuổi, ăn mặc trang trọng, có lái xe riêng.

Bà ta gặp Giang Phi, nói: "Tôi biết nhà cô trước kia làm gì! Cô xứng với Bá Ước nhà chúng tôi sao? Có một ông bố là kẻ giang hồ, còn muốn gả cho Bá Ước của chúng tôi, thật là nực cười!"

Cô muốn phản bác nhưng đột nhiên cảm giác mình trước người phụ nữ ấy thật tứ cố vô thân.

Hộ cùng cố gắng, cùng phản kháng, cuối cùng vẫn chia tay.

Có gì có thể vượt qua được tình thân? Vì con trai, bà ta có thể dùng quyền lực, ép buộc Giang Phi từ bỏ, thậm chí đưa bố Giang Phi vào tù.

Vì bố cô không thể không từ bỏ, nhưng cô vĩnh viễn nhớ rõ, cách tắm bình phong, anh nói với anh trai cô: "Tôi chưa bao giờ yêu cô ta."

Bố vào tù, tình cảm bị đùa giỡn, dưới sự đả kích nặng nề, cô yếu đuối lựa chọn cách chết. Nếu không phải được thị trưởng Triệu Vũ vừa mới nhậm chức khi đó cứu, trên đời này không còn người nào tên Giang Phi nữa rồi.

Tình cảm này, cô tưởng rằng thất bại bởi hiện thực, lại không ngờ nó thất bại vì trái tim không đủ tàn nhẫn.

Từ đó về sau cô quyết định, khóa chặt trái tim, thà mình phụ người!

Tắt vò sen, cô lấy khăn mặt lau khô đầu tóc và cơ thể, mặc đồ ngủ rồi ra ngoài. Đào Nhiên vẫn đang gọi điện thoại, Giang Phi cười bất đắc dĩ, nếu mình cũng sống không tim không phổi như con bé kia, có lẽ còn có thể vui vẻ!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ngã Bệnh

Nửa đêm, Giang Phi bị cơn đau co thắt dạ dày tra tấn liên tục. Thật không nên để cái bụng rỗng đi ăn nhiều ớt như thế! Cô oán thầm, ngồi dậy đi rót nước. Nhưng vừa uống xong cốc nước, dạ dày liền nhộn nhạo, cô chạy vọt vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Nôn xong cũng chẳng dễ chịu hơn là bao, ngược lại đến ruột cũng bắt đầu co thắt.

Cô lục tung tủ mới tìm được hai vỉ thuốc dạ dày, uống vào mới thấy đỡ, leo lên giường tiếp tục ngủ. Ngủ thẳng đến sáng dậy thì càng khó chịu hơn, cả người đều chìm vào hôn mê, hình như đã lên cơn sốt. Cô lại lục tung tìm thuốc hạ sốt, uống xong tiếp tục ngủ.

Tiếng chuông di động đột ngột reo vang, cô bắt máy mới phát hiện đã là buổi trưa.

Đầu bên kia là giọng nói của Quý Vân Khai: "Tôi mới xong phiên xét xử, chiều không bận gì cả, hay buổi trưa chúng ta cùng ăn bữa cơm nhé?"

"Không cần đâu..." Cô khẽ lẩm bẩm.

Quý Vân Khai lại nghe ra điều không bình thường, vội hỏi: "Cô làm sao thế?"

Giang Phi nhú mày, không nói mình không thoải mái, lập tức tắt máy. Nhưng Quý Vân Khai há lại là người bỏ qua dễ dàng như thế? Hai mươi phút sau, chuông cửa vang lên, Quý Vân Khai đã đứng bên ngoài.

Tối qua anh tự đưa tiễn, hóa ra là để nghiên cứu địa hình.

"Sắc mặt cô tệ quá, có phải có chỗ nào không được khỏe?" Quý Vân Khai bước vào, vừa hỏi vừa sờ trán cô, nóng đến dọa người: "Cô sốt rồi? Đi, đến bệnh viện!"

Giang Phi muốn hất tay anh ra, bất đắc dĩ uống thuốc bậy liền gặp báo ứng, chẳng những không hất được anh mà đến bản thân còn suýt ngã quỵ.

Quý Vân Khai ôm lấy cô, cô mặc áo ngủ bằng tơ, cơ thể lộ ra ngoài nóng như bàn ủi. Quý Vân Khai nhíu mày, không nhiều lời, ôm ngang cô lên rồi ra ngoài.

Đầu Giang Phi tựa vào ngực anh, đột nhiên ngẩng lên nhìn anh, nói: "Bộ đồ này thật xấu."

Quý Vân Khai bật cười, bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy! Trong công kiểm pháp, đồng phục của tòa án là khó coi nhất! Nhất là trang phục mùa hè, không đeo cà vạt, như một nhân viên nội trợ; đeo cà vạt thì như nhân viên chào hàng bảo hiểm. Tóm lại là chẳng giống nhân viên làm việc ở tòa án gì cả!"

Giang Phi nghe anh nói cũng bật cười, rốt cuộc chẳng còn có sức, yếu ớt ngã say trong lòng anh. Lúc này Quý Vân Khai cảm thấy, có lẽ khi người phụ nữ này ngã bệnh mới khiến cho người khác thương yêu.

Giang Phi dường như rơi vào một dòng nước xoáy tối đen, xung quanh ngọt ngào làm người ta khó thở, tựa như trở lại căn phòng tồi tàn khi bị bắt cóc hồi bé. Hai tay cô bị trói chặt ra sau lưng, mắt mà miệng đều bị bịt kín, chỉ có tai là nghe được tiếng động. Những tiếng động đó lúc xa lúc gần, loáng thoáng nhận ra là hai người đàn ông. Hóa ra, bắt cóc cô chính là vì tranh đoạt địa bàn với bố.

Cô thật sự không phải một đứa trẻ thông minh, mới học tiểu học năm nhất đã thường xuyên bị giữ lại trường. Bố không rảnh rỗi quan tâm đến bài tập của cô, mẹ thì ngại cô ngốc không muốn quản, bởi vậy cô luôn trở thành người cuối cùng rời khỏi lớp. Tối đó lại bị cô giáo giữ lại, khi về thì trời đã tối, cô mới bảy tuổi, thường hay sợ hãi, vì để đi tắt nên rẽ vào một con ngõ nhỏ. Trong con ngõ đó, cô bị người ta bắt vào trong bao tải.

Những chi tiết sau đây, cô đã không còn nhớ được, chỉ nhớ có một cậu bé gầy yếu bò qua ống thông gió vào căn phòng, cứu cô đi. Bàn tay vì cứu cô liền bị miếng sắt rạch vào, đến nay vẫn còn lưu lại một vết sẹo dài.

Cậu bé ấy chính là người anh Giang Vũ Thần, anh vốn là cô nhi, sau khi bỏ đi khỏi cô nhi viện thì đói bụng ngất ra giữa đường, được Giang Đại Đạo cứu lấy nuôi dưỡng. Có lẽ thật sự là nhân quả tuần hoàn, mỗi lần Giang Đại Đạo cứu người đều nhận được báo đáp, người ông cứu đều sẽ cứu con gái ông. Giang Vũ Thần như thế, Triệu Vũ cũng vậy.

Mặc dù Giang Phi có thêm một người anh, nhưng lại mất đi một người mẹ.

Trong trí nhớ, đó là lần duy nhất cô nghe thấy tiếng cãi vã của bố mẹ.

"Tôi không muốn tiếp tục sống với anh nữa, cả ngày nơm nớp lo sợ, bây giờ con gái ông không bảo vệ nổi, một ngày nào đó sẽ là tôi! Ly hôn đi! Bây giờ ly hôn! Tôi muốn đưa con gái đi!"

"Cô thích đi thì đi! Nhưng tôi nói cho cô biết, con gái cô đừng mong mang đi! Bằng không đừng trách tôi không để ý đến tình cảm vợ chồng nhiều năm qua!"

"Giang Đại Đạo! Anh có phải người nữa không? Anh muốn con gái đi theo anh, sau này còn bị bắt cóc nữa thì phải làm sao? Lần này được cứu, vậy lần sau? Có mấy ai còn có được cái lần sau!"

"Đừng dài dòng với tôi! Tôi sẽ bảo vệ Phi Nhi thật tốt, nhưng mà, muốn cướp nó khỏi tay tôi, trừ phi tôi chết!"

Cô ngỡ ngác trốn sau cánh cửa, đôi môi bị anh trai bịt lại, anh nói sau lưng cô: "Đừng khóc, anh ở đây, anh sẽ vĩnh viễn ở đây, bảo vệ em." Cuối cùng, mẹ bỏ đi một mình, vừa đi đã là vĩnh biệt, sau bảy tuổi, Giang Phi không gặp lại bà nữa.

Trong trí nhớ cô đã sớm không còn hình dáng mẹ, là cao hay thấp, là béo hay gầy, cô đã chẳng còn nhớ gì nữa.

Trên trán bỗng có cảm giác ấm áp mát mẻ, Giang Phi mở mắt ra, Quý Vân Khai đang đắp khăn ướt lên trán cô, thấy cô tỉnh liền nói: "Cô tỉnh rồi." Anh vừa bấm chuông vừa không quên nói kháy cô: "Tiện tay có thể quật ngã một người vạm vỡ, chút bệnh này đâu đến nỗi chết đi sống lại nhỉ! Viêm dạ dày thôi mà, ấy thế có thể sốt, đến tận 39,5 độ! Còn nói mê sảng nữa chứ."

Giang Phi sững sờ, giọng khàn khàn vội hỏi: "Tôi nói gì hả?"

Quý Vân Khai cố ý lập lờ: "Cô nói..." Ánh mắt anh hiện lên tia ranh mãnh, "Cô nói: 'Quý Vân Khai, thật ra em cũng rất thích anh, chúng ta hẹn hò đi!'"

Giang Phi lờm anh một cái, biết anh đang nói đùa, mắng: "Đồ thần kinh."

"Cô đừng có không tin, vì lo cho thân thể cô, tôi đã đồng ý rồi." Quý Vân Khai cười giỡn.

Giang Phi nhắm mắt lại phớt lờ anh, lúc này, bác sĩ và y tá cùng đến, rất khách khí với Quý Vân Khai, đối xử với Giang Phi càng chu đáo. Sau khi kiểm tra cho Giang Phi, bác sĩ nhìn sắc mặt Quý Vân Khai bảo Giang Phi nằm viện theo dõi, ít nhất phải ba ngày, Giang Phi nhú mày.

Quý Vân Khai siết chặt lòng bàn tay cô: "Nghe lời bác sĩ đi!"

Giang Phi ngẩng lên nhìn thoáng qua bình nước truyền, thăm nghĩ truyền dịch xong thì sẽ về, nếu để bố và anh biết mình vì ăn cay mà vào bệnh viện... Giang Phi lắc đầu, không dám nghĩ.

Truyền nước xong, cơn sốt của Giang Phi đã giảm bớt. Quý Vân Khai gọi đồ ăn bên ngoài, ba món ăn một món canh được nhà hàng lớn đưa tới dành cho chính anh, Giang Phi thì trợn mắt choáng váng nhìn bát cháo trắng trước mặt.

"Bác sĩ nói, mấy ngày tới chỉ ăn được cái này, ngoan, ăn đi, chờ sau khi cô khỏi bệnh thì tôi sẽ dẫn cô đi ăn!" Quý Vân Khai nhét thìa vào tay cô, sau đó xoa đầu cô.

Giọng điệu dỗ dành con gái này làm cô rất không thoải mái, Giang Phi chán ghét né khỏi tay anh, lườm anh một cái, Quý Vân Khai cũng tránh ra, cười hỉ hả ngồi trở lại ghế sofa ăn bữa tiệc của mình.

Giang Phi quan sát phòng bệnh độc lập xa hoa mà mình đang ở, nó giống như một phòng xép, bên ngoài có phòng khách, nghe đâu có cả tủ lạnh lò vi sóng nữa, bên trong mới là phòng bệnh, có giường, có sofa và tivi.

Sofa và giường cách nhau hai ba mét, hai người đều im lặng dùng bữa, Quý Vân Khai thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn cô, Giang Phi ngay cả mí mắt cũng không hạ xuống, trong miệng nhạt nhẽo vô cùng.

Giang Phi vốn định chờ Quý Vân Khai đi rồi thì mình sẽ xuất viện, không ngờ anh lại cứ vô lại ở lý trong này, mãi đến khi Giang Phi không kiên nhẫn hỏi: "Tại sao anh còn chưa đi?"

Quý Vân Khai hùng hồn nói: "Cô ốm, tôi đương nhiên phải ở đây chăm sóc cô mà!"

Giang Phi nhíu mày, mắt kiên nhẫn nói: "Tôi không cần được chăm sóc!"

Quý Vân Khai tốt bụng nói: "Cô là bệnh nhân, người bệnh sao lại không cần chăm sóc. Yên tâm, tôi đã xin nghỉ, ba ngày tới tôi đều ở đây, có gì cần cứ gọi tôi." Giang Phi đang muốn lấy cớ đuổi anh đi, lại nghe anh nói: "Lúc cô ngủ tôi đã giúp cô về nhà lấy quần áo và vật dụng hàng ngày rồi, ở trong tủ hết đó."

Giang Phi trở mắt, cuối cùng hết sức bất đắc dĩ nói: "Anh cũng thật biết chăm sóc người ta."

Quý Vân Khai cười nói: "Cám ơn đã khích lệ, từ nay về sau chúng ta ở chung rồi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô."

Giang Phi không định tranh cãi đề tài này với anh, cầm điện thoại vào phòng vệ sinh gọi xin phép người nhà. Tất nhiên không thể nói là nằm viện, bằng không bố và anh... đành phải nói là đến thành phố bên cạnh công tác, hai người nữa mới về.

Trong điện thoại, anh trai dặn cô: "Bên ngoài nhớ cẩn thận, về sớm một chút, anh có việc cần nói cho em biết." Giang Phi không biết là chuyện gì, chỉ nghe ngữ điệu anh trai trầm trọng, có lẽ là chuyện lớn. Nhưng cô cũng không dám lộ ra manh mối, đáp ứng ba ngày sau sẽ "quay về".

Đồng thời gọi điện cho quản lý "Dao Trì" và Đào Nhiên đang bay chuyển bay quốc tế, bàn giao xong mới lại nằm chết dí trên giường, nhìn trần nhà đực người ra. Cô hoàn toàn quên đi, lúc này còn có một Quý Vân Khai ngay bên cạnh. Còn Quý Vân Khai cũng im lặng giảm sự hiện hữu của mình xuống thấp nhất, chỉ như có điều suy nghĩ chăm chú vào gương mặt nhìn nghiêng của Giang Phi. Ban nãy cũng không phải anh nói đùa, trong trạng thái sốt cao Giang Phi thật sự đã mê sảng, tất nhiên không phải cầu xin hẹn hò với anh, mà là: "Mẹ, đừng đi..."

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Giả Ngây

Màn đêm buông xuống, Quý Vân Khai không hề có ý muốn đi, Giang Phi cũng không phải là người cố chấp, hồi còn ở "Trại huấn luyện sức chịu đựng" chỉ có cô là nữ, không ngờ vẫn sống sót bước ra. Quý Vân Khai không phải những người đồng đội ấy, cô không cần phải coi bản thân không phải là nữ, chỉ cần coi anh như không khí là được.

Nhưng khi cô mở tủ lấy quần áo thay thì có hơi bất ngờ. Ngăn kéo trong phòng ngủ của cô có năm sáu bộ đồ lót, mà Quý Vân Khai mang đến cho cô chính là hai bộ khêu gợi nhất được cô giấu ở nơi sâu nhất: Áo lót ren và quần chữ T - thật muốn cảm ơn Đào Nhiên đã vô tình bán đứng cô rồi! Cô chậm rãi quay đầu lại, Quý Vân Khai ho nhẹ một tiếng dời ánh mắt, làm bộ không thấy được ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết của cô.

Giang Phi cười lạnh, cầm đồ lót vào nhà vệ sinh tắm rửa - đồ ngủ cũng là chiếc váy hai dây bằng tơ, làn váy chỉ miễn cưỡng che được phần hông.

Quý Vân Khai, anh rất giỏi đấy!

Nay cô đang bệnh nên không thể tính toán với anh, đợi khi cô khỏe rồi mới tính sổ cho ra lẽ!

Quý Vân Khai đứng ngoài nhà vệ sinh vò đầu bứt tai, anh chợt ý thức rằng anh phải ở đây hai đêm, mà hai bộ đồ Giang Phi mặc buổi tối tuyệt đối khiến cho anh sục sôi huyết mạch! Vừa nghĩ tới việc anh tìm thấy đồ lót gợi cảm trong tủ quần áo của cô, anh đã biết mình tự tạo nghiệt, không thể sống!

Đang còn suy nghĩ thì Giang Phi đã tắm xong đi ra.

Mái tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, từng giọt chảy từ cổ xuống xương quai xanh xinh đẹp, cảnh tượng chúng tiếp tục uốn lượn xuống dưới... bên trong chiếc váy càng làm người ta mơ tưởng, dưới làn váy như ẩn như hiện, hai bắp đùi chắc khỏe với làn da trắng như tuyết, Quý Vân Khai không cầm lòng có chút quyến luyến với phần dưới xương quai xanh và trên bắp đùi.

Phụ nữ tựa như thị trường cổ phiếu, cái lộ ra bên ngoài không quan trọng, trí mạng là cái được che kín.

"Đẹp không?" Giang Phi hạ thấp giọng hỏi.

Quý Vân Khai nuốt nước miếng, không sợ chết trả lời: "Đẹp lắm."

Giang Phi nhắc chân đạp, Quý Vân Khai kêu thảm thiết lùi về phía sau hai bước. Giang Phi thu chân lại, lạnh lùng nói: "Cho anh hai lựa chọn: Tôi ở lại, anh đi; Anh ở lại, tôi đi."

Quý Vân Khai vỗ ngực mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, may mà chân cô bé này còn lưu tình! Bảo anh chung đụng một phòng với cô thật đúng là một thách thức, đã bao lâu rồi anh không chạm vào phụ nữ? Huống hồ lại còn là một... Mắt anh lại chìm vào quang cảnh trắng nõn dưới cổ cô. Ai nói rằng xương quai xanh và ngực không thể cùng tồn tại? Người phụ nữ này chẳng những có xương quai xanh xinh đẹp mà cũng có cả bộ ngực đầy đặn.

Quá thử thách anh!

Mẫu chốt là... anh không đánh lại cô!

Mềm không được, cứng hả, càng không được!

Quý Vân Khai thở dài, nói: "Cô yên tâm đi, tôi vốn định chờ cô tắm xong sẽ đi. Dù sao cô nam quả nữ, đối với thanh danh của cô không tốt." Anh càng nói càng thấy mình là một chính nhân quân tử, cười cười: "Cô cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây! Cả tầng chỉ có một phòng này thôi, tất cả bác sĩ y tá trực ban đều phục vụ cô. Nếu có gì cần giúp đỡ, nhớ bấm chuông gọi."

Giang Phi hoài nghi nhìn anh, anh tự giác đi ra cửa, vẫn không quên dặn dò: "Cô mới hạ sốt, đừng chạy lung tung, sáng mai tôi quay lại sẽ mang cho cô chút đồ ăn sáng." Anh mỉm cười nhìn cô, mở cửa rồi ra ngoài.

Giang Phi sững sốt, chẳng lẽ mình thật sự có lòng tiểu nhân?

Quý Vân Khai đứng dựa tường bên ngoài thở dài, sau đó lấy điện thoại, nên tìm chỗ nào đó hạ hỏa.

Một giờ sau, Giang Phi đang nằm trên giường xem ti vi, Quý Vân Khai thì xuất hiện tại một quán bar nổi tiếng trên phố.

Đẩy cánh cửa một căn phòng, bên trong thật hỗn độn, quản đốc đứng run rẩy trong góc phòng, mấy người đàn ông ngồi trên sofa thì cũng có người ngọc trong lòng. Chỉ duy nhất một người đàn ông đứng trên mặt đất, tướng mạo anh tuấn mà mặt mày dữ tợn, anh ta hung dữ trừng mắt với người phụ nữ quỳ gối thu dọn tàn cuộc bên chân.

"Có chuyện gì vậy?" Quý Vân Khai vừa nhìn đã biết, cô gái này đã chọc vào người không nên chọc.

Một người ngồi trên sofa vỗ tay với anh, chỉ chỉ người đàn ông nói: "Lão Đường lại nổi bão!"

Người đàn ông được gọi là lão Đường cúi xuống, kẹp chặt cằm người phụ nữ ép cô ta ngẩng lên, cười gằn: "Mặt Mạt? Cô cũng xứng với cái tên này? Cút ra ngoài, đừng để tôi gặp lại cô!"

Quý Vân Khai tiến lên hoà giải: "Không gọi Mạt Mạt thì không gọi! Đổi sang Lily được rồi." Anh gọi quản đốc: "Đưa cô ta ra ngoài, gọi hai em biết điều khác vào đây." Quản đốc như được đại xá, đỡ Lily gần như xụi lơ ra ngoài.

Đường Cảnh Nghiêu không thể không cho em họ mặt mũi, ngồi xuống ghế, châm thuốc: "Mấy ngày không gặp cậu, đi đâu thế?"

Quý Vân Khai ngồi bên cạnh anh ta, cũng lấy thuốc lá ra, cười nói: "Có thể đi đâu được, trúng ý một cô gái, đang theo đuổi!"

Đường Cảnh Nghiêu từ chối cho ý kiến: "Mặt này mà cậu cũng để tâm."

Quý Vân Khai cười hỉ hả, nói: "Ban nãy sao vậy? Vô duyên vô cớ lấy tên người ta giận cá chém thớt là sao?"

Ánh mắt Đường Cảnh Nghiêu đảo qua mấy người đang ngồi, lạnh lùng nói: "Mấy hôm trước, cô ta không có cái tên này, có người đặc biệt muốn tự tìm chết!"

Quý Vân Khai bất đắc dĩ, rất khó hiểu hỏi: "Anh vẫn không quên được cô ta à? Lúc trước chính cô ta đã cho anh đội nón xanh... Được rồi, coi như tôi chưa nói gì cả!" Ánh mắt Lão Đường thật làm người ta khiếp hãi, hệt như người đó! Nhớ tới Giang Phi, anh lại hỏi: "Tôi hỏi này, có phải một người từng bị người nào đó tổn thương sẽ ghi lòng tạc dạ người đó không?"

Ngón tay cầm điếu thuốc của Đường Cảnh Nghiêu dừng lại, cả người như bị sự cô đơn và đau đớn vây quanh. Hoàn toàn chính xác, vết thương sâu như thế, tất nhiên sẽ mất nhiều thời gian để khép lại. Nhưng trong quá trình khép miệng, sẽ không nhận được chạm vào nó, vì vậy, vết thương lại vỡ ra... Lần tiếp theo, dù là cố ý hay vô ý, dù là tự chủ hay bị động rồi cũng sẽ chạm vào nó, thậm chí bị người ta xát muối, theo một vòng tròn, nứt, khép kín, đóng vảy. Cuối cùng, hoặc là vĩnh viễn quên đi vết thương đó,

hoặc là miệng vết thương sẽ lở loét sâu vào bên trong, cả thân thể cả trái tim đều bị nó nuốt chửng.

Anh ta muốn quên nhưng càng ngày càng ghi lòng tạc dạ.

Quản đốc lại dẫn theo hai cô gái bước vào, Quý Vân Khai nhìn xoi mói mấy lần: Gương mặt không xinh đẹp như Giang Phi, vóc dáng cũng không nóng bỏng như Giang Phi, Pass!

Ngay cả Đường Cảnh Nghiêu cũng cảm thấy không bình thường, nhú mày nói: "Cậu làm gì thế? Chẳng lẽ còn mong đợi có tiên nữ xuống trần! Không quá kém là được rồi!"

Quý Vân Khai ngẫm lại cũng đúng, tiện tay chỉ một người, cũng không nhìn rõ mặt mũi: "Thế thì chọn cô."

Quản đốc vội đẩy cô gái đó đến, cô gái đó cũng là người hiểu chuyện, biết điều ngồi xuống cạnh Quý Vân Khai cười cười với anh, Quý Vân Khai cầm lấy ly, cô gái liền giót rượu cho anh.

"Em tên gì?"

"Em tên là Phi Phi."

Quý Vân Khai giật mình, lúc này mới cẩn thận quan sát cô gái ấy, vừa nhìn liền thất vọng, mặc dù có trang điểm tinh tế cỡ nào cũng không che dấu được vẻ phong trần trong ánh mắt.

Thảo nào lão Đường lại tức giận, Quý Vân Khai bật cười, bỗng nhiên lại bưng bình - lão Đường tức giận vì tình cảm ghi lòng tạc dạ trước kia! Còn anh thì là gì?

Mặc dù như vậy, anh vẫn không nhịn được nói thầm: "Từ nay đừng gọi là Phi Phi nữa, nghe như là muốn bay! Đổi sang thành Đình Đình đi!" Dù

sao ra ngoài lẫn lộn cũng đều là tên giả, nhưng anh vẫn không vui khi nghe được cái tên đó ở nơi này.

Cô gái cũng nhanh nhẹn, lập tức cười nói: "Cám ơn Quý thiếu đã đổi tên."

Qua vài ly, Quý Vân Khai vẫn vướng mắc chuyện này! Anh đứng lên, tuyên bố: "Từ nay về sau, trên con phố này đừng ai để tôi nghe được có cô gái nào tên là 'Phi Phi'!" Anh cúi xuống nhìn lão Đường, có lòng tốt bổ sung thêm: "Kể cả Mạt Mạt cũng không được!"

Đường Cảnh Nghiêu cầm ly rượu ném tới: "Cậu bị ngu à!"

Lúc này tất cả mọi người có mặt đều biết, Quý Vân Khai thích một cô gái tên là "Phi Phi", lập tức ồn ào cười lớn.

Quý Vân Khai lại ôm đầu ngồi xuống, lẩm bẩm: "Tôi cũng cảm thấy, tôi rất ngu!"

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thân Phận

Quý Vân Khai cầm hộp cháo gà đi trên hành lang nối giữa tòa nhà phòng bệnh và nơi khám bệnh ở bệnh viện, nhớ đến ánh mắt màu xanh lá cây của Giang Phi lúc sáng, anh liền thấy buồn cười.

"Tôi đã ăn cháo trắng hai ngày rồi, bữa sau tôi không muốn nhìn thấy cháo trắng nữa, bằng không..." Cô nói đến đây thì dừng, chiếc thìa bạc trong tay đã bị bẻ cong.

Quý Vân Khai rùng mình, sau khi hỏi bác sĩ, tự đến nhà hàng đốc thúc đầu bếp làm một nồi cháo gà loãng, phối hợp thêm một vài món khai vị, hào hứng đến bệnh viện tranh công.

"A Khai!" Sau lưng có ai đó gọi anh, anh xoay lại liền bắt gặp người anh rể Ngôn Bá Ước đang đi về phía mình, hai đầu mày nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra, thay bằng nụ cười cợt nhả ngày thường.

"Ồ, anh rể! Anh làm gì ở bệnh viện vậy? Có chỗ nào không khỏe à?" Quý Vân Khai cười hì hì hỏi, sâu trong mắt lại cất giấu vẻ mặt kiên nhẫn cực kỳ.

Ngôn Bá Ước nở nụ cười như tắm gió xuân, trong ánh ngập tràn sự yêu thương, ngữ điệu có chút bất đắc dĩ: "Không phải anh, là chị em, có hơi cảm mạo. Ở nhà không có thuốc nên anh đến đây lấy, bằng không cô ấy thế nào em biết rồi, chắc chắn chết cũng phải cố gượng cho bằng."

Thật là một người chồng tốt!

Quý Vân Khai nín nhin nụ cười lạnh sấp bật ra, dáng vẻ này, dù là ai thấy cũng sẽ có cảm giác Quý Tĩnh được gả cho một người đàn ông tốt! Nhưng thực tế thì sao? Hôn nhân như người ta uống nước, nóng lạnh thế nào chỉ tự bản thân biết. Bộ dạng đối trá trước mặt này thật khiến người ta buồn nôn. Có phải trước kia anh ta cũng trưng ra bộ mặt này để lừa gạt người con gái ấy?

Ngôn Bá Ước cảm giác ánh mắt Quý Vân Khai trở nên lạnh lẽo, trong lòng ngạc nhiên, liếc về hộp thức ăn trong tay anh, cười cười hỏi: "Em tới thăm bạn à?"

"Vâng, là bạn gái em!" Quý Vân Khai nhướn mày, "Thức ăn ở bệnh viện ăn không quen, cô ấy lại kén chọn nên em đành tự mình bảo người ta làm."

Ngôn Bá Ước cười gật đầu, nói: "Chu đáo như thế, xem ra lần này nghiêm túc hả?" Cậu em vợ này bữa bãi vô cùng, đôi khi ban đêm thấy mặt không nhất định sẽ thức dậy vào hôm sau, may là làm việc ở tòa án nên đã thu liễm rất nhiều. Dù vậy cũng chỉ được mấy bữa là trở lại như cũ. Bây giờ phí tâm lấy lòng một cô gái, người Quý gia đã phải đốt hương cảm tạ rồi.

Quý Vân Khai tùy tiện nói: "Tất nhiên là nghiêm túc, hay anh rể cũng đi cùng em gặp cô ấy đi?"

Ngôn Bá Ước sững sờ: "Việc này... hình như không được tốt lắm?"

"Không sao, để em giữ cửa cho!" Quý Vân Khai vừa nói vừa ôm vai anh ta đẩy vào thang máy.

Ngôn Bá Ước chỉ phải đi theo, cảm thấy khó hiểu, hành vi cậu em vợ hôm nay thật khác thường. Có điều anh ta nhanh chóng an ủi bản thân, người rơi vào bẽ tình khó tránh khỏi bất bình thường, giống như bản thân năm đó. Anh ta chấn động, trái tim nhói đau. Cũng may anh ta đứng phía sau lưng Quý Vân Khai nên không ai phát hiện ra sự dị thường của anh ta.

Nhưng khi đến phòng bệnh, trên giường lại trống không. Quý Vân Khai bỏ hộp đựng thức ăn xuống, mở ngăn tủ, quần áo thay bên trong cũng không có. Anh cẩn thận quan sát, đồ đạc của Giang Phi cũng không thấy đâu, gọi một y tá đến thì biết sau khi Giang Phi truyền dịch xong đã rời khỏi bệnh viện.

"Các cô sao có thể để cô ấy xuất viện?" Quý Vân Khai chất vấn.

Cô y tá vô tội nói: "Bác sĩ đến kiểm tra, bệnh tình của cô Giang đã ổn định, không cần phải nằm viện nữa, chỉ cần chú ý một chút về ăn uống là được."

Quý Vân Khai im lặng, Ngôn Bá Ước cười cười xấu hổ, nói: "Nếu người ta đã xuất viện, hôm khác hãy hẹn ngày nào đó chính thức gặp mặt đi?"

Quý Vân Khai nhìn anh ta, đột nhiên cười nói: "Được chứ, anh rể này, anh về trước đi, đừng để chị đợi lâu." Ngôn Bá Ước gật đầu rời đi, Quý Vân Khai nhìn chăm chăm bóng lưng anh ta, chậm rãi thu hồi nụ cười.

Chẳng lẽ, thật sự là ý trời?

Giang Phi ăn sạch đồ ăn gọi bên ngoài, thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng không cần phải chịu độc hại của Quý Vân Khai nữa rồi! Nghĩ đến Quý Vân Khai cô liền nhú mày, cũng không biết từ đâu xuất hiện, tình hình xông vào cuộc sống của cô. Hai ngày qua ở bệnh viện, anh ta thật sự một bước không rời, ngay cả y tá cũng mở miệng gọi "bạn trai cô".

Thật may cô được xuất viện sớm, nếu không, thật sự sẽ bị Quý Vân Khai mặt dạn mày dày giữ lại! Chẳng qua hai người bạn của anh không tệ, Trần Dương và chú Vinh, Đúng rồi, mình đã quên đưa số điện thoại của tiểu Cầm cho Trần Dương! Trước tiên phải gọi cho tiểu Cầm, hỏi ý kiến cô ấy đã. Tiểu Cầm nghe giới thiệu về anh lính, lập tức đồng ý, còn nói: "Chị Phi, hay chị đưa số điện thoại của anh ấy cho em, em trực tiếp liên lạc là được rồi."

Giang Phi không ngờ cô ấy chủ động thế, nhưng không ai là không có cơ hội được nắm lấy hạnh phúc, cô liền đưa số điện thoại của Trần Dương cho cô ấy, cũng nói: "Họ có quy định, sau chín giờ tối mới có thể liên lạc."

"Em biết rồi, chị Phi, cảm ơn chị nhé!" Tiểu Cầm mừng khắp khởi đồng ý, ngoảnh lại đã gửi tin nhắn cho Trần Dương, tốc độ cực nhanh làm Giang Phi lú lờ.

Giải quyết chuyện này, còn một chuyện quan trọng hơn.

Giang Phi đứng trên cân điện tử, hai ngày giảm đi 1,5 kg, Đào Nhiên mà biết sẽ hâm mộ chết! Chẳng qua, sắc mặt hơi vàng, nếu đi gặp anh trai thì cần phải trang điểm để che giấu.

Chỉnh trang cho giống ngày thường, cô mới lái xe đến công ty.

"Chị Phi tới rồi, tổng giám đốc Giang đang bàn công chuyện, xin chị chờ một chút được không?" Từ sau khi Tiểu Phác mật báo, trông thấy Giang Phi liền lo sợ.

Giang Phi gật đầu mỉm cười, ngồi xuống sofa bên cạnh, Tiểu Phác vội vàng pha cà phê theo sở thích của cô.

Giang Vũ Thần xử lý xong chuyện, Giang Phi bưng cà phê ngồi xuống trước mặt anh hỏi: "Có chuyện gì quan trọng thế anh?" Giang Vũ Thần nhìn em gái, không trả lời mà hỏi: "Gần đây em và vị thẩm phán kia qua lại rất gần gũi?"

Giang Phi nhú mày không được tự nhiên, theo cô, anh cái gì cũng tốt, chỉ là có hơi quan tâm cô quá. Có điều... cô lại không có cách nào cả, ai bảo cô có tiền xử chứ! Cô miễn cưỡng cười nói: "Anh không phải lo, em và anh ta chỉ là bạn bè bình thường."

Giang Vũ Thần cũng không có bị thuyết phục, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu là người khác, anh sẽ không can thiệp. Lúc trước có tay cảnh sát theo đuổi em, anh cũng không phải là không biết. Nhưng còn người này, anh hi vọng hai người ngay cả bạn bè bình thường cũng không phải."

Giang Phi kinh ngạc, một lát sau hỏi: "Anh ta có vấn đề gì sao?" Nhất định là có vấn đề, lại là vấn đề không nhỏ, nếu không anh sẽ không như thế.

Giang Vũ Thần nhìn chăm chăm cô rất lâu, mới từ trong ngăn kéo lấy ra một túi tài liệu, đưa tới trước mặt cô: "Mở ra xem đi, hi vọng em đã chuẩn bị tâm lý."

Mười phút sau, Giang Phi ra khỏi văn phòng, Tiểu Phác chưa bao giờ trông thấy sắc mặt cô khó coi đến thế, lập tức nơm nớp lo sợ. Nhưng Giang Phi không thèm nhìn đến cô ấy, đi thẳng xuống lầu.

Quý Vân Khai đứng dưới nhà Giang Phi rất lâu mới thấy xe cô về, đợi cô xuống xe liền đi qua, lo lắng nói: "Sao cô đã xuất viện rồi? Gọi điện cô cũng không nghe..." Anh chợt dừng lại, phát hiện Giang Phi đang lạnh lùng nhìn anh

Trong ánh mắt đó không có nhiệt độ, dường như ẩn chứa cả mùa đông, xen lẫn băng sương, như một thanh kiếm sắc bản về phía anh.

"Cô làm sao vậy?"

Giang Phi không nói một lời đi lướt qua anh, giống như đi qua một con bộ làm người ta vô cùng chán ghét.

Quý Vân Khai kéo tay cô lại, đang định mở miệng nói, Giang Phi hất ra, hai tay đẩy mạnh, đập vào ngực anh. Anh lập tức cảm thấy ngực đau nhức, lực đẩy mạnh mẽ khiến anh lão đảo lùi về sau.

Giang Phi chỉ vào anh, cố cắn răng, hung dữ bật ra mấy chữ: "Cách, xa, tôi, ra!"

Ánh mắt cô đã không còn lạnh nữa, chẳng qua đã hóa thành thù hận, như một lưỡi dao dính độc, không chút lưu tình chém vào máu thịt anh.

Quý Vân Khai ôm ngực, giương mắt mà nhìn Giang Phi vào nhà, đến cơn đau cũng quên, ngay cả... hít thở cũng quên.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tai Nạn Xe Cộ

Từ sau ngày đó, Giang Phi và Quý Vân Khai đã có một thời gian không gặp nhau. Nói đúng hơn phải là Giang Phi không muốn gặp Quý Vân Khai, còn Quý Vân Khai...

"Bà chủ, cái tên biến thái kia lại tới nữa!" Trong cửa hàng quần áo nữ đối diện "Dao Trì", nhân viên quầy Tiểu Lục trốn sau phòng thay đồ, vừa liếc trộm người đàn ông có gương mặt yêu nghiệt ấy vừa nhỏ giọng gọi điện cho bà chủ.

Bà chủ liền nói: "Em đừng sợ, mau báo cảnh sát, chị lập tức qua đó."

"Bà chủ phải mau qua đây nhé!" Tiểu Lục run rẩy cúp điện thoại, lập tức lại gọi 110, sau đó nhìn chăm chăm người đàn ông bên ngoài.

Người đó từ ba ngày trước cứ vào thời gian cố định đều xuất hiện, không vào mua quần áo mà trốn sau lưng người mẫu làm gì đó. Hỏi thì anh ta phớt lờ, nóng nảy vứt ngay cho cô ấy một xấp tiền! Cô ấy cũng không phải người thấy tiền là sáng mắt, có một lần phát hiện anh ta đứng quanh quần bên ngoài cửa hàng, không biết làm sao như giẫm phải điện chạy vào cửa hàng, lại trốn sau người mẫu, tay còn đặt lên hông người mẫu!

Kẻ nhìn trộm? Kẻ theo dõi? Tên biến thái chết giẫm!

Hôm nay, anh ta vẫn đứng giờ đến đây, Tiểu Lục sợ quá mới gọi điện cho bà chủ.

Không bao lâu, cảnh sát và bà chủ trước sau đều đến, nói đôi câu liền mang tên biến thái đi. Tiểu Lục vỗ ngực, cơn khiếp sợ chưa qua, tên biến thái chết tiệt ấy còn dám nói mình là thẩm phán? Xem ra quả nhiên là người mắc bệnh thần kinh, nguy hiểm, nguy hiểm quá!

Đến giờ tan ca, Tiểu Cầm vào phòng thay đồ để thay quần áo, nhìn trái nhìn phải trong gương.

"Ồ, hôm nay Tiểu Cầm đi hẹn hò đấy à?" Đồng nghiệp Tiểu Mỹ cười hề hề hỏi cô ấy.

Tiểu Cầm cười nói: "Đúng vậy, chị Phi giới thiệu, là một anh lính!"

"Thảo nào nét mặt đầy xuân sắc, đúng đối tượng cô thích rồi còn gì!"

"Ừ, vóc dáng khá được, có cơ bụng tám múi đấy!"

"Xem cô si mê chưa kìa!" Một đồng nghiệp khác vào thay quần áo trêu đùa.

Tiểu Mỹ thần thần bí bí nói: "Này, các cô nghe nói không? Hôm nay cửa hàng quần áo nữ đối diện bắt được một tên biến thái, nghe nói ngày nào cũng đến đó sờ mông người mẫu!"

"Không thể nào? Kẻ biến thái như vậy cũng có ư!" Dẫn tới một loạt tiếng kinh hô.

Tiểu Mỹ gật đầu nhấn mạnh: "Có ngay trước mặt đấy! Tiểu Lục bên đó sắp bị hù chết đến nơi, may mà tên biến thái chỉ sờ mông người mẫu, nếu... cô ấy bây giờ cũng không dám đi làm một mình, cố gắng hy vọng bà chủ của họ nhanh chóng tuyển người."

Tiểu Cầm lắc đầu thờ dãi: "Đúng là thế giới rộng lớn, chuyện gì cũng có! May là chị Phi có khí thế lớn, những tên biến thái chết tiệt không dám

tới quấy phá chúng ta."

"Phải phải phải!" Mọi người cùng gật đầu tán thành, đi theo người chị lớn này, hệ số an toàn rất cao!

Buổi hẹn của Tiểu Cầm và Trần Dương rất suôn sẻ, Trần Dương vừa gặp cô gái với khuôn mặt tròn và đôi mắt đen láy trước mặt đã thích. Bố mẹ trong nhà tất nhiên không cần phải nói - ông cụ rất thích những cô gái như vậy. Còn bản thân anh ta? Mỗi lần ngược lên nhìn đều nhận được ánh mắt sùng bái của cô ấy, có người đàn ông nào chịu được! Đến anh cũng cảm giác mình được làm một người lính là chuyện rất kiêu ngạo!

Đáng ra buổi hẹn đầu tiên nên đến một nơi nào đó xa hoa, nhưng khi hỏi cô ấy muốn đi đâu ăn tối, cô lại nói: "Em biết một nơi làm tôm hùm chua cay cực ngon, anh thích ăn không?"

Ôi chà, bia lạnh với tôm hùm chua cay là món yêu thích nhất của anh ta đấy!

Hai người đi thẳng đến địa điểm Tiểu Cầm nhắc, uống bia ăn tôm rất vui vẻ, không khí như vậy rất dễ dàng hòa mình.

Trần Dương phát hiện, cô gái này chẳng những có thể ăn cay, còn có thể uống rượu nữa. Anh ta luôn cho rằng, qua cách phẩm rượu sẽ đánh giá được nhân phẩm, phẩm rượu tốt, nhân phẩm cũng sẽ không tệ.

Cô gái Tiểu Cầm này rất hợp với anh ta!

"Không ngờ em ăn cay được đấy nhỉ, lần tới anh dẫn em đi ăn cay, dám không?"

Hai má Tiểu Cầm hồng hồng, cười nói: "Em là dân Tứ Xuyên đấy! Anh nói em có dám không?"

"Ha ha, sao có chuyện không dám!" Trần Dương vừa lái xe vừa cười, lại quay sang nhìn cô ấy, "Hèn chi da em tốt như thế, mềm mại như nước!"

Tiểu Cầm "xấu hổ" cúi đầu, ngón tay xoắn lại với nhau, cô ấy cũng cảm thấy tiến triển rất suôn sẻ, đoán chừng phải tặng cho Giang Phi một bao lì xì lớn!

Chiếc xe đột ngột dừng lại, Tiểu Cầm ngẩng đầu nhìn lên, hình như tắc đường.

Trần Dương thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, nói: "Phía trước xảy ra tai nạn, em đợi đây nhé, anh xuống xem một chút."

Tiểu Cầm không kịp ngăn cản, anh ta đã nhảy xuống xe, Tiểu Cầm đành phải chờ trên xe.

Giang Phi cũng sầu não, vừa chuẩn bị nhận điện thoại của Đào Nhiên, ai dè trượt tay, điện thoại liền rơi xuống dưới ghế lái. Tay cô thò xuống tìm, chiếc xe đằng trước đột ngột phanh gấp, cô không kịp phanh liền va chạm. Khi đó cô đang cúi đầu, túi khí an toàn phóng ra thiếu chút nữa làm cô ngạt chết! May là tốc độ xe không nhanh, bằng không thật sự sẽ bị thương.

Người lái xe phía trước bước xuống gõ cửa sổ xe cô, cô mới phát hiện mình đuổi theo xe nào không đuổi, hết lần này tới lần khác là xe cảnh sát! Nhìn JC mặc đồng phục đứng bên ngoài xe cô, lại nhìn lên huân chương trên vai anh ta: Giám sát cấp một, cô lập tức bộc phát ra cảm giác vô lực.

"Cô gái, có biết cái gì là khoảng cách an toàn không?" Giang Phi vừa mở cửa sổ, chú JC này bắt đầu dạy bảo, cuối cùng nói một câu, "Đưa bằng lái cho tôi xem nào."

Giang Phi nhú mày: "Anh là cảnh sát giao thông à? Không phải chỉ cảnh sát giao thông mới có tư cách xem bằng lái của tôi sao?"

Anh ta nghe xong liền vui vẻ, cô gái này trông không tệ, sao mà ngang thế nhỉ! Lập tức gọi điện thoại, nói: "Muốn cảnh sát giao thông hả? Được, cô chờ đấy!"

Trong lúc chờ cảnh sát giao thông, Trần Dương đã đi tới, trông thấy người mặc đồng phục ấy liền gọi: "Lão Diêu? Ô, bị bạo cúc hả? Ha ha ha ha!"

Diêu Diệp đen mặt, bạo cúc cái đầu cậu! Cúc của lão tử để bạo vậy sao! Lườm anh ta một cái rồi hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

"Đưa bạn gái tôi về nhà, này nếu không có vấn đề lớn thì bỏ qua đi? Dù sao xe cậu cũng là xe nhà nước, chặn người ta ở đây làm gì!" Nói rồi quay qua nhìn Giang Phi trong xe, vừa thấy cô đã bị dọa sợ, "Giang Phi? Cô không sao chứ?"

Giang Phi thăm than thế giới này thật nhỏ, miễn cưỡng cười cười: "Không sao."

"Túi khí an toàn cũng bắn ra rồi mà còn nói không sao!" Trần Dương mở cửa xe định đỡ cô xuống.

Giang Phi khoát tay, liếc nhìn Diêu Diệp. Trần Dương vỗ đùi, nói: "Đây đúng là nước trôi vào miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra nhau!" Diêu Diệp hồ nghi nhìn Giang Phi, có chút quen mắt nhưng anh ta vẫn không nhớ ra từ khi nào có "người một nhà" này. Trần Dương kéo anh ta qua một bên nói: "Đây là người của Quý Vân Khai, cậu đừng nghiên cứu nữa, coi như xong!"

Diêu Diệp cười xùy, nói: "Người của cậu ta còn ít hả!"

Trần Dương nghiêm mặt nói: "Lần này nghiêm túc đấy, đã đưa đi gặp chú Vinh rồi! Còn nữa, bạn gái của tôi chính do cô ấy giới thiệu, sau này tôi kết hôn, cô ấy chính là bà mai của tôi rồi! Cậu nói xem, có cho tôi mặt mũi

không!" Về mặt này rõ ràng là "lão tử khó lắm mới có một người có thể nói chuyện cưới xin, nếu cậu dám làm loạn, lão tử liều mạng với cậu".

Diêu Diệp có thể tin Giang Phi là bà mai của Trần Dương, nhưng tuyệt đối không tin Quý Vân Khai sẽ thật sự nghiêm túc. Nhưng mặc kệ cho anh mặt mũi, hôm nay anh ta chỉ coi như bỏ qua.

Liếc mắt nhìn đằng sau đuôi xe Toyota, lại nhìn đầu xe Audi, ôi, xe của Nhật đúng là thua kém xe của Đức! Vung tay lên: "Thôi quên đi, không truy cứu!"

Giang Phi không ngờ anh ta dễ nói chuyện như thế, biết là nhân tình của Trần Dương liền cảm ơn. Trần Dương cười nói: "Hì hì, tôi cũng là tư lợi thôi. Tiểu Cầm còn đang chờ tôi trên xe, tôi phải đưa cô ấy về nhà!" Giang Phi cười, xem bộ dạng anh ta rất hài lòng.

Mọi người đều lái xe của mình về nhà, Diêu Diệp ở trên xe càng nghĩ càng không đúng, bỗng nhiên thẳng gấp, suýt nữa lại gây ra tai nạn tông đuôi xe. Quýnh quát gọi cho Quý Vân Khai: "Này, lần trước cái người mà cậu bảo tôi điều tra tên Giang Phi, là Giang Phi đó sao?"

Quý Vân Khai cũng rất buồn bực, anh không phải muốn gặp Giang Phi nhiều hơn đó sao? Lại bị người ta xem là tên biến thái bắt lại! Đường đường là thẩm phán có quyền mà bị bắt vào đồn! Chuyện này mà truyền đi, chẳng biết sẽ tạo ra bao nhiêu tiếng cười!

Vừa ra khỏi đồn cảnh sát liền nhận được điện thoại của lão Diêu, đưa ra câu hỏi không đầu không đuôi, lập tức nóng giận, hét lên với điện thoại: "Lão tử thích Giang Phi thì sao? Lão tử thích cô ấy đấy thì sao? Rốt cuộc con mẹ nó tại sao hả!"

Diêu Diệp vội vàng đưa điện thoại cách xa nửa mét, móc móc tai, ho khan hai tiếng: "Khụ, không có gì, hóa ra thật sự là người một nhà, ha ha, ha ha, ha ha..."

"Anh đừng có giả vờ ngớ ngẩn để trốn tránh lão tử, nói!"

Diêu Diệp thầm mắng một câu mẹ nó, tuy tên này nhỏ hơn anh ta mấy tuổi, nhưng cãi nhau thì bản thân anh ta không phải đối thủ! Lập tức nói đơn giản lại chuyện tai nạn xe, còn chưa nói xong, điện thoại bên kia đã kêu tút tút. Diêu Diệp ngẩn ngơ, thầm nghĩ: "Không phải thật đó chứ?"

Quý Vân Khai lái xe như cuồng phong đến thẳng dưới chung cư nhà Giang Phi, đợi một lúc mới thấy Giang Phi bước xuống từ taxi. Anh không quản mấy hôm trước bị cô đánh, nhanh chóng chạy tới trước mặt cô, nắm chặt vai cô, quan sát từ trên xuống dưới: May quá, không bị thương. Tảng đá trong lòng rơi xuống, kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

Giang Phi đang muốn đẩy anh ra thì nghe anh nói trên đỉnh đầu: "Lần sau lái xe chậm thôi biết chưa? Làm tôi sợ muốn chết!" Tay Giang Phi giờ lên liền cứng đờ, cảm giác khó hiểu dâng lên từ sâu trong đáy lòng.

Tài xế taxi không chịu nổi, bấm còi, ló đầu ra nói: "Cô ơi, trả tiền xe được chưa?"

Quý Vân Khai buông Giang Phi ra, tiện tay móc trong ví ra mấy tờ đỏ: "Không cần thối lại!" Tài xế taxi vui vẻ, vội vàng cất kỹ tiền, quay đầu lái xe đi.

Giang Phi lạnh lùng nhìn anh, Quý Vân Khai run lên: "Không phải định đánh tôi nữa chứ?" Thấy cô không có ý động thủ, anh đánh bạo nói câu: "Cho dù muốn đánh tôi, tôi vẫn không muốn... cách xa em đâu."

Giang Phi túm lấy cổ áo anh: "Quý Vân Khai, là anh tự tìm!" Dứt lời, nhón chân, chủ động hôn lên môi anh.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nhắc Nhớ

Quý Vân Khai đã say, bắt đầu từ nụ hôn đó.

Hai ngày qua, anh vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mê, thậm chí còn yêu cầu Giang Phi cho anh thêm một đấm. Giang Phi khinh bỉ anh, sau đấy túm cổ áo anh rồi lại hôn.

Đôi môi mềm mại, chiếc lưỡi êm ái, cái miệng thơm mát!

Eo cô cũng thật mảnh, còn mỏng cô... Ui da! Quý Vân Khai nắm lấy ngón út sắp gãy, gào khóc xin tha.

Giang Phi lờm anh: "Đừng có được voi đòi tiên!"

Quý Vân Khai cười hì hì: "Không dám, không dám!" Mông không thể chạm, bộ ngực càng là vùng cấm, chỉ có phần eo là có thể xoa bóp. Không sao, cứ tiến hành từng bước! Huống hồ vuốt ve trên phần eo mềm mại ấy thật sự rất thoải mái.

Sờ sờ bóp bóp xoa xoa... Nếu được cắn nữa thì thật tuyệt.

Giang Phi rốt cục không thể nhịn được nữa: "Anh sờ đủ chưa!"

Quý Vân Khai ôm chặt cô, vùi đầu vào hõm cổ, ồm ồm nói: "Không đủ, sờ cả đời cũng không đủ!" Nói xong bản thân cũng ngạc nhiên, từ khi nào mà anh lại dành lời hứa hẹn cả đời cho một người?

Giang Phi lặng im không nói, bỗng nhiên cười rộ, sờ lên tóc anh, nói: "Mai em đến cửa hàng 4S lấy xe nên sẽ không cần phiền vị thẩm phán quyền uy anh mỗi ngày đưa đón em đi làm nữa."

"Không phiền, không phiền chút nào!" Nói là đưa đón, chẳng qua sáng ở cổng chung cư, tối thì cách "Dao Trì" 100m thôi! Anh cũng không muốn đến gần sợ bị cô nhân viên thần kinh ở cửa hàng đối diện nhận ra, rồi làm Giang Phi cũng nghĩ anh là tên biến thái!

Giang Phi đến cửa hàng 4S lấy xe, nhận được điện thoại của anh trai: "Phi Nhi, tối về ăn cơm."

"Vâng", cô biết sớm muộn gì anh trai cũng tìm cô, vì thế từ chối cuộc hẹn với Quý Vân Khai, Quý Vân Khai có chút không vui. Giang Phi đành phải giải thích: "Em đã lâu không ăn cơm cùng người nhà, tự anh cũng đi tìm chỗ nào đó mà chơi!"

Quý Vân Khai ngoài miệng đáp ứng, trong lòng thì nghĩ: Giang Vũ Thần không phải anh ruột của Giang Phi, hơn nữa anh ta nổi danh là cuồng em gái, ai biết trong lòng anh ta có ý nghĩ quỷ quái gì! Nghĩ vậy, không tình nguyện đi ăn tối cùng với đám người Diêu Diệp.

Diêu Diệp thấy anh, không che dấu được được sự ngạc nhiên, hỏi anh: "Cậu thật sự qua lại với cô con gái nhỏ của Giang gia à? Bố cô ấy tuy đã lùi về phía sau, nhưng Giang Vũ Thần cũng không phải kẻ dễ bắt nạt! Giang Đại Đạo ngày trước làm việc còn có thể chừa chút đường lui, chứ con trai ông ta là một kẻ lòng dạ độc ác! Mà người này quen đánh bóng sát biên, dù bắt được cũng chịu, không đủ chứng cứ!"

Quý Vân Khai lờm anh ta: "Ai nói tôi muốn bắt anh ta? Tôi có thể bắt anh vợ mình à?" Tuy anh thật sự rất muốn đá văng anh vợ giả này, nhưng đó là chuyện không thể.

Diêu Diệp thở dài, nói: "Còn nhớ chuyện Tô gia hai năm trước không? Giang Vũ Thần có ý đồ sáp nhập và mua lại, khiến cho người ta phá sản không tính, còn tổng Tô Cẩm Bằng vào tù, hàng ngày vợ Tô Cẩm Bằng bị ép trả nợ đến nỗi sắp phát điên, con gái không rõ tung tích, con trai đi theo tiểu đệ của thủ hạ anh ta cũng không học hành gì, mới mười mấy tuổi đã trốn học đánh nhau. Người ta nói tội không liên quan đến vợ con, cho dù có mối thù lớn cỡ nào cũng không nên trả thù như thế! Thật sự Giang gia và Tô gia có bản đại bác cũng không tới, cũng chỉ vì anh ta trúng ý với công ty của Tô gia, ấy vậy Giang Vũ Thần vẫn ra tay tàn nhẫn! Người này, không dễ thân cận đâu!"

Quý Vân Khai cũng từng nghe chuyện đó, chỉ vì khi ấy Giang thị được thị trường Triệu Vũ âm thầm giúp đỡ, như măng mọc sau mưa thâm nhập vào giới bất động sản, trở thành công ty bất động sản mới có tiếng. Ban đầu việc thu mua rất điệu thấp, thỉnh thoảng xuất hiện chuyện về công ty uy tín lâu đời Tô gia, cũng khiến người ta ghé mắt nhìn. Từ đó về sau, Giang thị càng không thể thu nhập, dần dần đứng vững chân trong giới bất động sản, hiện giờ đã chen chân vào ngành nhà hàng ăn uống và quỹ từ thiện rồi.

Những việc này xảy ra vào bốn năm trước, nếu nói lực lượng mới của Đường Thịnh xuất hiện là vì địa vị của Đường gia và Cố gia, còn Giang thị chỉ dựa vào một thị trường đã có thể mở rộng mạnh mẽ như thế, thật sự làm người ta không thể không bội phục.

Việc Giang thị tẩy trắng và phát triển, lo sợ nhất chính là Ngôn thị, mặc dù hiện giờ Giang thị còn chưa đối phó với Ngôn thị, nhưng nếu có một ngày Giang thị muốn động đến Ngôn Thị, dù cho Ngôn Thị có Hoa Độ nâng đỡ cũng hết sức nguy hiểm.

Huống chi, Quý Vân Khai với tư cách là người kế thừa Hoa Độ, không hề có một chút ý muốn giúp Ngôn thị!

Nhất là khi nghĩ đến sự qua lại trước đây của Giang Phi và Ngôn Bá Ước, anh hận không thể thêm một mối lửa khi Giang thị chấn chỉnh Ngôn thị!

Diêu Diệp lại thở dài, nhìn Quý Vân Khai, ám chỉ: "Giang Vũ Thần khó đối phó, tôi thấy Giang Phi cũng không dễ nắm bắt. Người phụ nữ ấy rất lạnh lùng, ngày trước một cặp dưới của tôi theo đuổi cô ấy, đến lông còn chưa chạm đến đã phải hít bụi. Một 'người đẹp lạnh lùng' như thế, cậu xác định có thể lâu dài?"

Quý Vân Khai còn đang mơ màng, nghe xong lời anh ta cũng không nói gì, rất lâu sau mới chậm rãi líu ríu: "Trước kia cô ấy không như vậy."

Trước kia cô ấy thật sự không như vậy, trước kia cô ấy...rất đơn thuần, rất vui tươi, cũng không hề có nhiều sự phòng bị với tình cảm.

Diêu Diệp chưa bao giờ thấy bộ dạng này của Quý Vân Khai, lắc đầu nói: "Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu, làm sao sống chung với người ta, có muốn lâu dài hay không, đều phụ thuộc vào cậu."

Bên này Diêu Diệp đang "nhắc nhở" Quý Vân Khai, Giang Vũ Thần cũng đang "nhắc nhở" Giang Phi.

"Em biết rõ anh ta là ai, biết rõ người nhà anh ta là ai, vì sao còn hồ đồ như thế?" Giang Vũ Thần luôn hiểu rõ mọi động hướng của em gái, người ngoài nói anh là kẻ cuồng em gái, anh không phủ nhận, anh là thế đó!

Giang Phi đang cắt miếng bò bít tết chín bảy phần trong đĩa, nghe vậy động tác cũng không dừng lại, chỉ nói: "Anh ấy và người nhà anh ấy không liên quan với nhau, anh ấy... đơn thuần như thẳng góc." Khi nói cô còn hơi cười.

Giang Vũ Thần cảm thấy nụ cười trên mặt em gái hết sức chói mắt, lạnh lùng nói: "Lúc trước nếu không phải người của Quý gia, em cũng không..."

Giang Phi cắt ngang lời anh: "Em cũng sẽ không gặp kẻ cận bã đó! Nói cho cùng, em còn phải cảm ơn người Quý gia!" Thái độ của cô cũng trở nên lạnh lùng, những ngón tay nắm dao trở nên trắng bệch.

Giang Vũ Thần sửng sốt, cầm tay cô an ủi: "Được, chúng ta không nhắc tới kẻ cận bã đó." Giọng điệu trở nên hết sức ấm áp, dịu dàng nói: "Phi Nhi, anh chỉ lo cho em."

Lo cô lại như lúc trước, chìm đắm trong mối tình không có kết quả. Cuối cùng bị người ta lừa dối, thương tích đầy mình.

Giang Phi ngược mắt, miễn cưỡng lộ ra nụ cười: "Em biết, anh, lần này em tuyệt đối sẽ không tổn thương." Chẳng lẽ anh trai thật sự cho rằng cô còn có thể tự nhiên yêu một người ư? Làm sao có thể đây?

Giang Vũ Thần lắc đầu thở dài, buông tay cô ra, cầm ly rượu đỏ, lập lại câu đã nói trong văn phòng ngày đó: "Anh chỉ sợ, anh ta tiếp cận em là có mục đích khác." Giọng anh trầm xuống, giống như vật nặng nào đó đập vào trái tim Giang Phi. "Theo anh được biết, việc hôn nhân của Ngôn Bá Ước và Quý Tĩnh cũng không đẹp đẽ như người ngoài thấy, khi say rượu Ngôn Bá Ước từng ngang nhiên nói rằng anh ta có người yêu khác. Việc kết hôn với Quý Tĩnh, chẳng qua chỉ là vì hôn nhân thương mại cứu vãn gia tộc thôi."

Giang Phi trào phúng: "Không phải anh cho rằng, "người yêu khác" của anh ta là em đó chứ?"

Giang Vũ Thần nhìn chăm chăm vào mắt cô, nói từng từ: "Em không tin là tốt nhất."

Sự trào phúng trong mắt Giang Phi biến thành căm hờn, lạnh lùng nói: "Em đã sớm không phải cô bé hồn nhiên đó rồi!" Nói xong cúi đầu tiếp tục cắt thịt bò, "Nếu anh muốn đối phó Ngôn thị, sau khi mưu đồ tốt mọi thứ thì cứ việc thực hiện đi!"

"Đó là chuyện của anh, em không cần nhúng tay vào!" Anh thấp giọng cảnh cáo, "Ngôn thị làm về ngân hàng đầu tư, Giang thị làm về công thương nghiệp, anh không có ý thâm tóm Ngôn thị, cũng không có hứng thú!" Ánh mắt anh lóe lên ngọn lửa lập lòe, giống như nhớ lại quá khứ. "Năm em bảy tuổi, anh từng thề, quãng đời còn lại nhất định phải bảo vệ em không để em chịu bất cứ thương tổn gì. Nhưng khi anh thấy em ngủ say trong bệnh viện, anh thật căm ghét bản thân mình vô dụng! Còn bây giờ anh đã thay đổi ước nguyện ban đầu, trừ việc bảo vệ em bình an cả đời ra, anh còn muốn thấy em được hạnh phúc."

Đó chính là nguyên nhân vì sao Giang thị lại phát triển nhanh chóng đến thế, anh và bố nuôi Giang Đại Đạo có một lý niệm giống nhau: Chỉ cần Giang Phi còn sống, phải để cô có được cuộc sống vui vẻ, sung sướng, hạnh phúc! Trải qua chuyện đó, Giang Phi không còn vui vẻ hạnh phúc, vậy thì, hãy cứ sống theo ý mình! Chỉ có Giang thị lớn mạnh, Giang Phi có thể muốn làm gì thì làm đó, sẽ không bị ai xem thường, sẽ không bao giờ vì kẻ không đáng mà bỏ mạng!

Trong mắt Giang Phi ứa nước, nhìn anh trai, cười nói: "Vậy anh hãy để em được yêu đi!"

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tiến Triển

Ngày mai là Chủ nhật, Quý Vân Khai gọi điện thoại cho Giang Phi: "Tối qua cho anh leo cây, mai em phải đèn bù cho anh, đi với anh cả ngày!" Giọng điệu anh nghe sao cũng như đang tuyên bố chủ quyền. Giang Phi cười khẽ, sáng khoái đáp ứng: "Được." Quý Vân Khai lại hỏi: "Có đồ thể thao không? Chúng ta đi đánh golf." Chỉ hỏi quần áo mà không hỏi xem cô có biết đánh hay không. Nếu anh nói thì sẽ không hay, như thế mình có thể dạy cô. Tư thế đó... nghĩ một lát đã chảy máu mũi.

"Có, còn cần gì nữa?"

"Còn cần em."

Giang Phi lại cười, sau đó cúp máy, quay sang nhìn Đào Nhiên đang kinh ngạc trợn mắt, 3 giây sau, con bé thét to: "Cậu yêu!" Giang Phi lắc đầu, đứng dậy về phòng, Đào Nhiên ngăn cô lại, mắt tỏa sáng: "Mau nói cho tớ, là ai thế? Là ai thế hả!" Giang Phi bóp mũi cô ấy: "Không nói cho cậu." Linh hoạt né qua cô ấy, vào phòng đóng cửa, để lại Đào Nhiên kêu la bên ngoài.

Giang Phi đứng trước gương, sờ lên mặt, chẳng lẽ rõ ràng đến vậy?

Hôm sau Quý Vân Khai tới đón cô, Giang Phi đưa chìa khóa xe cho Đào Nhiên: "Không tiễn cậu ra sân bay được rồi, cậu tự lái xe đi đi!" Đào Nhiên vẫn không nhúc nhích nhìn Giang Phi, đợi Giang Phi xuống lầu, cô ấy nhanh chóng chạy ra ban công nhìn xuống. Hai người ở tầng năm, muốn nhìn rõ người bên dưới cũng không hẳn quá khó.

Người đàn ông đó... không phải người đã gặp hôm đi xem mắt ư?

Đào Nhiên thấy Quý Vân Khai rất tự nhiên đón lấy túi xách từ tay Giang Phi cho vào cốp, giúp cô mở cửa ghế phụ, thậm chí còn cúi người thắt dây an toàn giúp cô! Đào Nhiên lập tức lấy điện thoại ra gõ chữ: "Hừ hừ, bị tố bắt được rồi nhé! Còn nói không quen biết người ta! Mới có mấy ngày thôi, không biết mà đã phát triển thành người yêu!"

Giang Phi bất đắc dĩ nhìn lên trên lầu nói: "Mau đi làm đi, cẩn thận không kịp chuyến bay!"

"Chờ tớ về cậu nhất định phải thành thật khai báo, nếu không, khà khà..." Đào Nhiên không nghĩ ra được điều gì có thể uy hiếp bà chị không sợ trời không sợ đất này, chỉ có thể dùng vô số dấu ba chấm để kết thúc.

Quý Vân Khai thấy Giang Phi mặc chiếc váy mỏng cổ chữ V màu tím, môi nhướn lên. Giang Phi hỏi: "Không phải cả ngày hôm nay chỉ đánh golf thôi chứ?" Quý Vân Khai cười nói: "Tất nhiên là không, còn có những chương trình khác." Tạm thời không nói cho cô, tránh để cô không vui.

Đến sân bóng, Quý Vân Khai gật đầu với quản lý đến đón, hai người đi thẳng vào phòng thay đồ rồi ra sân. Mặc dù là Chủ nhật nhưng nhìn từ đây hình như không có ai cả.

Quý Vân Khai giải thích: "Anh bảo người ta bao sân rồi, hôm nay chỉ có mấy người quen chơi cùng, anh họ anh cũng ở đây, tí giới thiệu cho hai người làm quen."

Anh họ của anh không phải Tổng giám đốc của Đường thịnh sao? Anh trai rất thường thức tổng giám đốc Đường có tuổi tác xấp xỉ này.

Giang Phi gật đầu: "Ừ."

Hai người đi ra sân golf chờ đánh bóng, Quý Vân Khai cười hỏi: "Có muốn anh dạy không?" Giang Phi lắc đầu, cũng không bắt đầu, chỉ nhìn anh.

Một lát sau, Đường Cảnh Nghiêu dẫn bạn gái đến.

Quý Vân Khai giới thiệu họ, Đường Cảnh Nghiêu nhìn Giang Phi, nói: "Cô là em gái Giang Vũ Thần? Anh ta là một doanh nhân xuất sắc."

Giang Phi mỉm cười, nói: "Tổng giám đốc Đường quá khen, anh tôi cũng rất khâm phục tổng giám đốc Đường." Hai người đều là thanh niên tài tuấn tuổi trẻ tài cao, Đường thịnh và Giang thị phát triển nhanh chóng làm người ta trở mắt. Tuy đều có thể lực chính trị âm thầm giúp đỡ, nhưng sự tài hoa và nghị lực của hai người không ai có thể sánh bằng. Huống chi, Giang thị dù sao cũng có trụ cột Giang Đại Đạo, còn Đường thịnh hoàn toàn là do Đường Cảnh Nghiêu tay trắng dựng lên.

Đường Cảnh Nghiêu mặt không chút thay đổi nói: "Tôi chỉ ăn ngay nói thật, Đường thịnh và Giang thị cạnh tranh với nhau, anh ta xuất sắc, đối với tôi không phải chuyện tốt."

Giang Phi không nói, Đường Cảnh Nghiêu cũng không nói thêm gì nữa, ôm bạn gái lên xe điện sân golf.

Giang Phi như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Đường Cảnh Nghiêu, Quý Vân Khai có chút khó chịu, tuy ông anh họ kia của anh không có số đào hoa, nhưng so về khí thế đàn ông lại rất được phụ nữ chào đón.

"Nhìn cái gì đấy?" Quý Vân Khai thuận tiện đặt tay lên eo Giang Phi.

Giang Phi không hất anh ra, nói: "Hình như Đường thịnh cũng đang cạnh tranh mảnh đất trống làng du lịch đó."

Quý Vân Khai sửng sốt: "Anh không rõ, có điều... trước kia Hoa Độ cũng có dự định, nhưng lại bỏ, nếu Đường thịnh có ý, ông già anh sẽ không tranh giành với hậu bối."

Giang Phi gật đầu hiểu, phần thắng của Giang thị đối với mảnh đất ấy vốn không lớn - người muốn ăn miếng thịt béo này thật quá nhiều! Nay lại có đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ Đường thịnh, chú Triệu cũng phải chuẩn bị cho nhiệm kỳ mới... rất nhiều điều không tiện, cũng không biết lần này Giang thị có thể thắng hay không.

Quý Vân Khai cười nói: "Đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đi thôi, đi đánh golf đã!"

Trước khi Quý Vân Khai dẫn Giang Phi đến, anh đã vô số lần YY hình ảnh mình dạy Giang Phi chơi bóng, giống như Đường Cảnh Nghiêu đang dạy bạn gái anh ta.

Ôm lấy cô từ phía sau, cầm lấy hai tay cô, bộ phận bên dưới chạm vào hông cô... hơi thở của anh phả bên tai, khiến cô ngứa ngáy run lên, vành tai dần đỏ lựng.

Nhưng trên thực tế...

Giang Phi cầm gậy golf, hai chân mở rộng, vung gậy, đánh bóng! Quả bóng trắng đi theo đường cong hoàn mỹ bay về phía xa, hành động lưu loát của Giang Phi đưa tới lời khen: "Đẹp lắm!"

Một người đàn ông trung niên tuổi khá cao nhưng được bảo dưỡng hết sức hợp lý vỗ tay sau lưng cô, không quên quay sang nói với Quý Vân Khai: "A Khai, bạn gái cháu không tồi, so với người chẳng biết là ai kia mạnh hơn nhiều." Ông nhìn sang bạn gái Đường Cảnh Nghiêu lắc đầu.

Quý Vân Khai trừng to mắt: "Chú Trịnh, sao chú lại tới đây?"

Tiếng chú Trịnh như chuông đồng trả lời: "Sao, chú không tới được à? Thằng nhóc cháu giờ là không được đâu đấy! Đánh bóng còn bao hết sân! Coi thường mấy lão già chúng tôi đấy phải không?"

Quý Vân Khai cười xòa: "Đâu có! Chú cứ tiếp tục, tiếp tục đi!" Vừa nói vừa kéo Giang Phi lên xe, Giang Phi nhắc nhở anh: "Anh còn chưa đánh đâu!" Quý Vân Khai nói: "Ông già kia không dễ chọc, chúng ta đi trước."

"Ông ta là..."

"Cổ đông của Hoa Độ, lúc trước ông già anh cố ý muốn rút đi hội đồng quản trị, chỉ có ông ta không chịu chuyển giao cổ phần trong tay, nói là không muốn ông già phạm sai lầm. Anh khinh, ông già đó... ông ta chỉ muốn dựa vào cổ phần trong tay ở lại Hoa Độ! May là những năm này ông ta không làm chuyện buôn bán gì liên quan đến Hoa Độ, bằng không ông già đã sớm đá bay ông ta rồi!"

Công lao to lớn của Quý Độ Giang Phi cũng đã được nghe, Hoa Độ có lẽ là tập đoàn duy nhất không thành lập hội đồng quản trị, chỉ có Quý Độ là Chủ tịch kiêm CEO làm chủ cả tập đoàn.

Giang Phi hỏi Quý Vân Khai: "Hoa Độ là công ty lớn, tại sao anh lại trở thành thẩm phán?"

Quý Vân Khai vò đầu, cười nói: "Anh không có hứng thú với buôn bán, hồi trước anh và lão Đường cùng trúng tuyển vào Stanford, anh ta học về kinh tế, anh thần xui quý khiến thế nào lại học luật quốc tế." Cái gọi là thần xui quý khiến ấy thật ra là bị cô giáo xinh đẹp ngược to mộng vĩnh thu hút mà thôi. Đương nhiên, chuyện này không thể nói với Giang Phi.

Giang Phi không hỏi tới nữa, mỗi người có sở thích khác nhau, Quý Vân Khai không có hứng thú với công ty, miễn cưỡng giao cho anh chỉ có sục đổ. Quý Độ là một ông bố dân chủ, chờ ông về hưu, có lẽ cũng tìm một người quản lý tới để quản lý công ty.

Cả buổi sáng vung gậy và đấm mồ hôi đã kết thúc, mọi người đến phòng nghỉ tắm rửa thay quần áo. Quý Vân Khai và Đường Cảnh Nghiêu ra đầu tiên, hai người ngồi uống cà phê.

"Lão Đường, nghe nói Đường thịnh các anh có hứng thú với mảnh đất làng du lịch à?" Quý Vân Khai thà thà thậm thụt hỏi.

Đường Cảnh Nghiêu liếc anh một cái, nhíu mày: "Cậu có hứng thú?"

Quý Vân Khai ho nhẹ: "Không có, anh, cho em mặt mũi đi!"

Một khi anh mở miệng gọi "anh" là sẽ chẳng có chuyện gì tốt!

Đường Cảnh Nghiêu cười nhạo nói: "Ngày trước cậu tán gái chỉ là mua trang sức quần áo, lần này không cần đồ máu lớn thế chứ? Hơn nữa, đó còn là máu của tôi."

"Anh nghĩ gì thế, em đối với anh, không cho anh lỗ đâu."

Đường Cảnh Nghiêu dò xét anh từ trên xuống dưới: "Trên người cậu có gì đáng để tôi đối?"

Quý Vân Khai bị anh ta nhìn như món hàng không được tự nhiên, hai tay đưa lên che ngực: "Em bán nghệ không bán thân đâu đấy!"

Đường Cảnh Nghiêu nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của anh vừa bực mình vừa buồn cười: "Cậu thì có nghệ gì chứ!"

"Trồng hoa cho chim đi chơi đều là nghệ nhé! Vả lại, ngày trước cũng là em dạy anh tán gái, không có em, anh có thể theo đuổi được Hàng..." Quý Vân Khai muốn ngậm miệng đã không còn kịp nữa.

Cái họ đó vừa ra miệng, khuôn mặt Đường Cảnh Nghiêu liền lạnh xuống, một lúc sau, anh ta cười âm trầm: "Muốn tôi bỏ mảnh đất đó, được thôi, cậu đi đào 500 con giun."

"Cái gì?"

"Nhớ đấy, phải tự đào! Tôi chỉ cho cậu ba ngày, quá hạn không tính!"

Lúc này, Giang Phi và bạn gái Đường Cảnh Nghiêu đi ra, Giang Phi ngồi bên cạnh Quý Vân Khai, hỏi anh làm sao mà sắc mặt khó coi như thế? Quý Vân Khai nói là mệt, trong lòng thì mắng Đường Cảnh Nghiêu như máu chó xối đầu.

Bạn gái Đường Cảnh Nghiêu chỉ vào món trang sức trên tạp chí:
"Cartier mới ra vòng tay kim cương mới này, thật đẹp quá! Đáng tiếc trong nước còn chưa có." Đường Cảnh Nghiêu mỉm cười, nói: "Thích thì anh gọi điện cho người đặt mua từ nước ngoài."

"Ôi, cảm ơn tổng giám đốc Đường!" Bạn gái ôm Đường Cảnh Nghiêu hôn thăm thiết.

Quý Vân Khai mặt căm ghét, không xem xem trước kia anh còn hoang đường hơn cả Đường Cảnh Nghiêu, mấy việc bừa bãi này của Đường Cảnh Nghiêu hoàn toàn là học được từ anh.

Bây giờ anh chỉ muốn 500 con giun.

Trời ạ! 500 con! Là giun đấy!

Thì ra ngoài xã hội, kẻ khiến anh thấy xấu xa vô cùng còn có anh họ anh!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Giun

Kế hoạch ban đầu là đưa Giang Phi đi bơi đành vì lũ giun mà gác lại.

Nơi đây đâu đâu cũng là bê tông cốt thép, đến chỗ nào để tìm giun bây giờ!

Còn phải tự đào nữa!

Quý Vân Khai không thể không lái xe đến vùng nông thôn cách thành phố 100 km, vén tay áo, cầm xẻng bắt đầu đào! Anh vừa đào vừa tưởng tượng đến vóc người uyển chuyển của Giang Phi.

Theo kế hoạch, lúc này anh nên đặt một tay lên eo thon của Giang Phi để nâng đỡ, một tay thì vòng lên trước ngực cô... Cho dù cô biết bơi không cần mình dạy, nhưng bikini anh đã chuẩn bị cho cô khá là gợi cảm!

Nhưng giờ thì sao?

Đường đường là thẩm phán lại đi đào giun trong đất!

Quên đi, anh đường đường là thẩm phán còn bị người khác coi là tên biến thái bắt lại đấy!

Giang Phi không phải người phụ nữ bình thường, dùng cùng một chiêu tất nhiên không lấy lòng được cô.

Muốn ăn thịt Đường Tăng thì cũng phải trả giá cao chút.

Muốn Giang Phi một lòng với anh, 500 con giun thì tính là gì, cho dù là 500 con rắn, anh cũng phải đào!

Giang Phi đã ba ngày không gặp Quý Vân Khai, hai ngày trước nói chuyện điện thoại, anh bảo phải đi công tác nên cô không để tâm.

Người để ý là Đào Nhiên, chỉ cần ở nhà liền ra ban công ngó xuống dưới, đáng tiếc ngay cả cái bóng của Quý Vân Khai cũng không thấy.

"Phi, cậu nói cho tớ biết đi mà! Anh ta là ai thế? Hai người bắt đầu như thế nào? Có phải là lần ở Nobfree không? Hay là đã sớm biết nhau rồi?" Những câu hỏi liên tiếp được tung ra, Giang Phi liền ném cho cô ấy tạp chí các nhân vật trong hệ thống pháp luật đặt trên bàn. Cô ấy bĩu môi lật xem, vừa đọc liền ngây ra, kêu lên: "Vị thẩm phán trẻ tuổi nhất! Hóa ra là anh ta! Thảo nào cậu đột nhiên đi mua tạp chí pháp luật."

Đào Nhiên ôm cuốn tạp chí đọc say sưa, sau khi đọc xong thì quẩn lầy Giang Phi bảo giới thiệu cho cô ấy vị thẩm phán nào khác, Giang Phi liền hắt gáo nước lạnh: "Ngay đến thiếu gia Bầu trời cậu còn chướng mắt thì liệu có thể vừa ý với thẩm phán lương một năm không tới 100 nghìn không? Đừng có không tin, thẩm phán thuộc nhân viên chính phủ, nhân viên chính phủ thì tiền lương được bao nhiêu cậu không biết à?"

"VẬY xe anh ta... Còn bộ quần áo hôm ở Nobfree, đồng hồ Omega trên tay cộng lại cũng phải đến sáu chữ số!" Đào Nhiên hiển nhiên không tin, nói xong lại nhảy dựng lên, cố tình thấp giọng, "Không phải anh ta tham ô đấy chứ?"

Giang Phi gõ đầu cô ấy một cái: "Tham cái đầu cậu!" Nghĩ một lúc rồi nói cho cô ấy biết: "Anh ta là con trai của Quý Độ."

"Quý Độ? Ai thế?" Đào Nhiên còn chưa kịp phản ứng.

Giang Phi chậm rãi nói: "Chủ tịch tập đoàn Hoa Độ, Quý Độ."

Đào Nhiên sững sốt thật lâu, lắp bắp nói: "Đó... vậy không phải anh ta là... Ngôn... Ngôn... Ngôn..."

"Đúng vậy." Giang Phi cười cười, "Ngôn Bá Ước là anh rể anh ấy, anh ấy là em vợ Ngôn Bá Ước."

Cô những tưởng cả đời này sẽ không nhắc đến cái tên ấy nữa, cũng cho rằng khi nói ra cái tên ấy cũng sẽ chứa đựng vô vàn hận ý! Nhưng không ngờ, nhắc đến cái tên ấy thật dễ dàng, không hề khó khăn.

Đào Nhiên nổ tung: "Cậu điên rồi ư!" Cô ấy đi tới đi lui trong phòng khách, chỉ vào Giang Phi nói: "Cậu đã quên trước kia tên họ Ngôn đã đối xử với cậu thế nào, với bố cậu thế nào? Bây giờ cậu lại dính dáng đến người nhà họ? Nếu không có Quý Tĩnh liệu cậu có rơi vào tình cảnh thê thảm ấy không? Anh ta là em trai Quý Tĩnh đấy!"

"Tớ biết." Con người Giang Phi trở nên lạnh lẽo, sao có thể quên đi khoảng thời gian đó, sao có thể quên cảm giác dòng nước biển ập đến từ bốn phương tám hướng, bao trùm lấy cô, nuốt chửng lấy cô.

"Ngôn Bá Ước là Ngôn Bá Ước, anh ấy là anh ấy."

Đào Nhiên ngồi xuống cạnh cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Sao cậu hồ đồ vậy! Nếu cậu bên anh ta, sớm muộn gì cũng gặp Ngôn Bá Ước. Hơn nữa, nếu anh ta biết cậu đã từng cùng anh rể anh ta... Thật quá khó xử! Sự dâm dục trong này quá nhiều, còn cả chuyện trước kia hãm hại bố cậu vào tù nữa! Ai biết có bàn tay của người nhà họ Quý trong đó hay không!"

Giang Phi trấn an vỗ lên vai cô ấy, cười nói: "Những việc này tớ sẽ xử lý tốt, cậu đừng lo."

Đào Nhiên tin tưởng vào khả năng của Giang Phi, thấy cô bình tĩnh ung dung như thế, nghĩ cô đã có tính toán, thở dài gật đầu: "Được rồi, cậu cần thận một chút đó!"

Giang Phi mỉm cười, mắt nhìn vào gương mặt mị hoặc chúng sinh của Quý Vân Khai trên tạp chí, hơi lạnh ngưng tụ trong mắt ngày càng nhiều. Nếu quả thật gặp mặt Ngôn Bá Ước, không biết đôi bên sẽ có biểu cảm thế nào.

Cô chỉ cảm khái đôi chút, không ngờ cơ hội gặp mặt đến nhanh như vậy.

Quý Vân Khai kéo túi xách da rắn mượn từ một bác nông dân, xộc thẳng vào tòa nhà Đường thịnh. Vừa đúng ba ngày, 500 con giun không thừa không thiếu.

Ban đầu đào không có ai chú ý, nhiều nhất là cảm thấy một người thành phố đi giày Tây đào bùn có hơi quái dị, nhưng sau đấy lại phát triển trở thành cả thôn đi đào cùng anh!

Hỏi trưởng thôn, trưởng thôn nói: "Không biết đào cái gì cả! Đó không phải thấy anh ra sức đào, mọi người liền đào cùng đó sao!"

Sau đó qua ba tuần rượu mới nhả ra lời thật, thì ra mọi người cho rằng anh bị bệnh điên hoặc là tới đây đào châu báu nên mới gia nhập vào đội quân đào đất!

Quý Vân Khai nhanh trí, phát cho mỗi người 100 đồng, đào giun giúp anh! Nếu đào được châu báu, anh không tham, chỉ cần giun là được.

Nói như thế nào anh cũng tự dẫn đầu mọi người cùng đào giun, gọi tắt là tự đào!

Cuối cùng cũng không đào được châu báu tiền tài gì, mà anh thật sự có được 500 con giun. Trưởng thôn thế mới biết, hóa ra người này thật sự mắc bệnh điên! Có điều còn tốt, mỗi người đào đều được 100 đồng! Từ đó về sau, trưởng thôn luôn mong chờ một người điên khác đến.

"500 con, đếm đi!" Quý Vân Khai đắc ý cười với Đường Cảnh Nghiêu.

Đường Cảnh Nghiêu chán ghét lùi về sau, cái thẳng cả người bắn thiu bốc mùi, mặt mũi đầy bụi đất trông như không được ăn ngủ đầy đủ đó thật sự là thẳng em họ sống trong hung lụa ư?

Anh ta hoàn toàn không muốn mở cái túi da rắn kia, lập tức gọi thư ký vào xử lý.

"Sao anh không đếm?" Quý Vân Khai còn đang muốn xem biểu cảm của Đường Cảnh Nghiêu khi trông thấy lũ giun đó!

Đường Cảnh Nghiêu nghiêm túc nói: "Tôi tin cách làm người của cậu, sẽ không gạt tôi." Anh ta dặn thư ký: "Đưa ra ngoại ô phóng sinh."

Quý Vân Khai nhảy dựng lên: "Phóng sinh? Tôi khó khăn lắm ngày đêm đào lên, anh lại đem đi phóng sinh?"

Đường Cảnh Nghiêu nhíu mày: "Vậy cậu muốn tôi làm gì? Để lại xào ăn hả!"

Sắc mặt Quý Vân Khai thay đổi, thành linh chạy vọt vào nhà vệ sinh bên trong văn phòng nôn đến mức trời đất quay cuồng!

Đường Cảnh Nghiêu, tôi với anh thề không đội trời chung!

Nôn xong, Quý Vân Khai vịn tường bước ra, ngồi phịch xuống ghế, yếu ớt nói: "Mảnh đất đó..."

Đường Cảnh Nghiêu giữ lời, gọi điện thoại nội bộ: "Case về làng du lịch tạm dừng, rút người đi cạnh tranh về."

Nghe được câu này, Quý Vân Khai mới hồi máu sống lại, đang chuẩn bị đi thì nghe Đường Cảnh Nghiêu hỏi: "Vì phụ nữ, có đáng không?" Quý Vân Khai cảm giác thời khắc trả thù đã tới, xoay lại, bắt chước bộ dạng nhíu

mày của anh ta, nói: "Lúc trước anh đòi chết đòi sống vì Hàng Ngữ Mạt, có đáng không?"

Đường Cảnh Nghiêu quơ lấy con chuột wifi trong tay ném tới, Quý Vân Khai đã sớm ra khỏi văn phòng.

Mỗi người đều có nghịch lân, Hàng Ngữ Mạt chính là nghịch lân của Đường Cảnh Nghiêu, không thể chạm vào, ai chạm vào người đó chết.

Có lẽ sẽ có một ngày, Giang Phi cũng sẽ trở thành nghịch lân của anh!

Quý Vân Khai về nhà tắm đi tắm lại, xoa xà phòng đến tám lần, phun nước hoa tám lần, đổi sang bộ quần áo mới, đeo đồng hồ rồi mới miễn cưỡng ra ngoài.

Trên xe, thỉnh thoảng anh lại cúi đầu ngửi, trên người mình có còn mùi giun hay mùi đất không?

Giang Phi mặc chiếc váy hở vai màu trắng chờ anh, vừa lên xe liền nhúu mày, quay sang nhìn người đàn ông đang khẩn trương ngồi cạnh: "Hôm nay anh... phun nước hoa?"

Quý Vân Khai gật đầu, hàm súc nói: "Lần đầu tiên chính thức ăn cơm, cho nên phải chuẩn bị chu đáo một chút. Thế nào, em không thích à?"

Giang Phi cười cười, nói: "Lần sau không cần cố ý làm vậy, đơn giản là được."

"Được, không thành vấn đề." Không thích mùi nước hoa thì không phun, dù sao lần sau anh cũng sẽ không đi đào giun!

Hai người ăn ở nhà hàng Nhật, Giang Phi thích hương vị cá sống, còn Quý Vân Khai lại không có chút cảm tình với món trôn lạnh này, nhất là sau khi đào giun!

"Anh không thích à?" Giang Phi để ý anh gần như không động đũa liền hỏi.

Quý Vân Khai lắc đầu: "Không có hứng thú, em không cần để ý tới anh, anh uống chút canh nóng là được."

Giang Phi dừng động tác: "Lần sau tới nơi nào anh thích ăn ấy, anh như thế em cũng chẳng còn hứng thú."

"Không có liên quan tới em, cũng không liên quan tới nhà hàng Nhật." Quý Vân Khai cố gắng giải thích, nhưng anh cũng không thể nói là do lũ giun được đúng không? "Món cá ngừ cali này không tệ, cùng ăn đi!"

Mùi vị quả thật không tệ, mấy hôm nay vừa mệt vừa đói, Quý Vân Khai sao chịu được! Sau khi có khẩu vị, anh liền ăn nhiều hơn bình thường.

Quý Vân Khai trời sinh đã thích giải trí, kể những chuyện lý thú khi du học ở nước ngoài và sau khi làm thẩm phán, Giang Phi cũng nhin không được, rất nể tình bật cười.

Cơm nước xong, hai người chuẩn bị đi, Quý Vân Khai kéo cửa, dắt Giang Phi ra ngoài. Vừa tới hành lang liền nghe phía sau có người gọi anh: "A Khai." Quay đầu lại, anh liền thấy chị gái Quý Tĩnh và anh rể Ngôn Bá Ước.

Cả người Giang Phi cứng đờ.

Thì ra đây là không hẹn mà gặp, con người sống trên đời, không cách nào tránh khỏi việc... không hẹn mà gặp.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Gặp lại Quý Vân Khai rất tự nhiên nắm tay Giang Phi, cười chào: "Chị, anh rể, hai người cũng tới đây ăn cơm à? Đúng là lãng mạn."

Giang Phi được Quý Vân Khai cầm tay đã trấn tĩnh lại, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua Ngôn Bá Ước, trông thấy Quý Tĩnh liền bình thản cúi mắt xuống.

Ngôn Bá Ước cũng không lạnh nhạt được như cô, sau khi khiếp sợ cực độ, anh ta hoàn toàn không cách nào bình tĩnh nổi. Bạn gái mới của Quý Vân Khai, không ngờ là Giang Phi!

Có lẽ người bình thường nhất chính là Quý Tĩnh, tầm mắt rơi vào hai bàn tay nắm chặt của Quý Vân Khai và Giang Phi, cười nói: "Ừ, tự nhiên muốn Kaiseki [1] ở đây, thật khéo làm sao, A Khai, không giới thiệu sao?"

[1] Kaiseki là bữa ăn nhẹ gồm nhiều món được chuẩn bị công phu, cầu kỳ, trình bày như tác phẩm nghệ thuật và được những người sành ăn trả giá cực cao.

Quý Vân Khai hào phóng giới thiệu, "Đây là bạn gái của em - Giang Phi", rồi quay sang Giang Phi nói: "Chị anh Quý Tĩnh, anh rể anh Ngôn Bá Ước, thái tử gia của Ngôn thị."

Giang Phi gật nhẹ đầu với hai vợ chồng: "Chào anh chị." Thái độ lạnh nhạt mà xa cách.

Khi Quý Tĩnh biết được tên cô có hơi thất thần nhưng nhanh chóng thoải mái trở lại, tự trách mình đa nghi. Trông thấy cô gái này đúng mực, đứng đắn hơn nhiều so với mấy cô bạn gái trước kia của A Khai thì càng yên tâm, cô ấy nói với Quý Vân Khai: "Khi nào thì đưa về cho bố mẹ gặp, em cũng đến lúc ổn định rồi."

Quý Vân Khai cười hì hì giơ bàn tay đang nắm chặt tay với Giang Phi lên nói: "Em đang muốn vậy đó! Nhưng mà con đường cách mạng mới bắt đầu, kết quả thế nào còn phải xem đã!" Nói rồi lại hết sức ai oán liếc nhìn Giang Phi.

Quý Tĩnh cười lắc đầu, nói: "Một khi cách mạng còn chưa thành công, đồng chí càng nên cố gắng!" Tiếp đó cười hết sức ấm áp với Giang Phi: "Đứa em trai này của tôi thích đùa giỡn, cô Giang bỏ qua cho."

Giang Phi nhướng môi: "Không đâu."

Ngôn Bá Ước nhìn Giang Phi muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn kiềm chế, nắm vai Quý Tĩnh dịu dàng nói: "Phim sắp bắt đầu rồi, còn nói chuyện nữa là sẽ lỡ đấy."

Quý Tĩnh cười xin lỗi với Giang Phi, tạm biệt họ rồi kéo cánh tay chồng đi trước.

Quý Vân Khai nhìn chăm chăm Giang Phi cười nói: "Đã kết hôn bốn năm rồi mà còn buồn nôn như thế, thật muốn mạng người ta!"

Giang Phi thản nhiên nói: "Em có hơi mệt."

Quý Vân Khai khó chịu, cố nén sự chua xót: "Được, anh đưa em về trước."

Trên đường đi, hai người nhìn nhau không nói gì.

Đến dưới chung cư, Giang Phi im lặng lên lầu, Quý Vân Khai lại đứng bên dưới, dựa vào xe, không nói gì nhìn lối đi. Một lúc lâu sau, anh móc một điều thuốc ra, lặng im hút.

Giang Phi nhớ lại, sau khi mẹ Ngôn Bá Ước đến tìm mình, cô đã đấu tranh tư tưởng một phen. Tình yêu hay là tình thân, khi đó việc lựa chọn giữa hai điều này với cô mà nói, quá khó khăn!

Thế nhưng Ngôn Bá Ước tới tìm cô trước, đứng dưới ký túc xá, ôm cô thật chặt nói: "Phi Nhi, chúng ta đi thôi!"

Khi đó cô còn mơ màng, không hiểu hỏi: "Đi đâu?"

"Đi đâu cũng được, đến một nơi không ai biết chúng ta, làm lại từ đầu." Anh ta cúi xuống, nâng mặt cô lên, trong ánh mắt lộ ra sự mê hoặc. "Chỉ muốn đi bây giờ mà thôi, mẹ anh sẽ không tìm thấy chúng ta nữa, bà ấy sẽ không làm khó em, cũng sẽ không ép anh lấy người anh không yêu. Phi Nhi, em có bằng lòng đi theo anh không?"

Đầu cô vẫn choáng váng, gật đầu, lại lắc đầu: "Em bằng lòng, nhưng... không được, em còn phải đi học, bố em..."

Ngôn Bá Ước nhanh chóng cắt ngang lời cô: "Anh sẽ nói với hiệu trưởng của em đi kiến tập trước, Phi Nhi, việc học gì đó không phải điều quan trọng nhất, chúng ta hãy tránh đi một thời gian có được không? Anh không thể mất em! Nếu tiếp tục ở lại, anh không biết mình sẽ bị ép buộc làm gì nữa!"

Sự lo lắng của anh ta hiện rõ trên mặt, Giang Phi không thể thờ ơ, thật ra đến trường với cô đơn giản là giết thời gian, nhưng cô không bỏ bố được. Tuy nhiên nghĩ đến việc, nếu họ đi rồi, thứ mà Ngôn Bá Ước mất đi hơn mình rất nhiều, cô lại do dự.

Ngôn Bá Ước nhìn ra được sự buông lỏng của cô, tiếp tục nói: "Đừng do dự, chậm nữa là không kịp! Sự tồn vong của Ngôn thị, vị trí người kế nghiệp, anh đều không quan tâm! Phi Nhi, anh chỉ muốn em, anh từng nói ở bên em rất vui vẻ, giống như được trẻ ra. Bây giờ, anh điên khùng thế này cũng vì em, Phi Nhi, hãy đi với anh!"

Cô rất cục gặt đầu, người đàn ông trước mắt đã vì cô chuẩn bị đánh bạc tất cả, cô còn có gì mà do dự.

Vì thế, Giang Phi để lại tin nhắn cho bố và anh rồi họ khởi hành ngay trong đêm, để không cho người ta tra ra được chứng minh thư, họ chỉ đi xe buýt. Chiều hôm sau, hai người đã đến một tỉnh khác cách 1000 km.

Ở đó sơn minh thủy tú, điều ngửi hoa hương, còn có một thôn người dân tộc.

Đó là một tuần vui vẻ nhất ở đó của họ, bà chủ cho thuê nhà hỏi bọn họ: "Hai người là vợ chồng trẻ đến để hưởng tuần trăng mật à? Thật xứng đôi!" Họ nhìn nhau cười, trong mắt nhau chỉ có ánh sáng hạnh phúc. Quả thực, họ cực kỳ giống một cặp vợ chồng, mặc quần áo đôi, cùng đi chợ mua đồ ăn sáng, mua thức ăn, sau đó về nhà cùng nấu cơm.

Lần đầu tiên nấu cơm, Giang Phi suýt chút nữa đốt cháy nhà, Ngôn Bá Ước cũng không để ý đến sự sống chết của căn bếp, ôm cô khẽ khàng đỡ dành, bảo cô không phải sợ. Thật ra Giang Phi nằm trong ngực anh ta, không hề sợ chút nào, trong lòng chỉ chứa chan niềm hạnh phúc.

Ngôn Bá Ước không bảo cô vào bếp nữa, tự mình làm đồ ăn cho cô, tuy tài nấu nướng của anh ta cũng không có gì đặc biệt. Không phải mặt thì là quá nhiều dầu, nhưng Giang Phi ăn rất ngon.

Hoá ra chỉ cần có tình yêu tươi mát, củi gạo dầu muối cũng không coi là vất vả, thậm chí còn ngọt như đường.

Kết thúc của hạnh phúc đến vào sáng một tuần sau đó, Giang Phi tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai. Cô tưởng anh ta dậy sớm đi mua đồ ăn sáng, nhưng chờ cả buổi, Ngôn Bá Ước đều không xuất hiện.

Rõ ràng đêm trước, anh ta còn ôm cô trong lòng, cùng mơ mộng đến tương lai tốt đẹp phía trước. Anh ta vuốt ve bụng cô nói: "Chờ chúng ta có con, chúng ta sẽ trở về, đến lúc đó mẹ anh có cháu, sẽ không phản đối chúng ta nữa." Thì ra anh ta chỉ vẽ cho cô một cái bánh, một cái bánh mà ngay đến chính anh ta cũng thấy giả tạo.

Giang Phi ra ngoài tìm anh ta, tìm đến khuya cũng không thấy tung tích, cô sợ anh ta đã xảy ra chuyện liền đến đồn cảnh sát lân cận báo án, nhưng không đủ 24 tiếng thì không thể coi là mất tích. Cô đành phải quay về căn nhà thuê chờ, nhưng chờ được lại là tin tức bố vào tù.

Cô lão đảo về nhà, anh trai với vành mắt đỏ bừng tiến lên nắm vai cô, hét lên: "Mấy ngày qua em đi đâu thế hả? Em có biết bố và anh lo cho em thế nào không? Em có biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì không? Em có biết bố đã..."

Cô không biết, cô thật sự không biết! Nếu cô biết sẽ xảy ra những chuyện này, cô sẽ không đi!

"Bố đâu rồi? Bố thế nào rồi? Tại sao lại bắt ông ấy?" Giang Phi khóc hỏi, nhà họ trước giờ không quá sạch sẽ, nhưng đã nhiều năm trở lại con đường đúng đắn, chuyện trước kia cũng đã tẩy trắng, yên ổn nhiều năm, vì sao đột nhiên lại bị bắt?

Giang Vũ Thần hiển nhiên đã vì chuyện của Giang Đại Đạo chạy vạy mấy ngày liền, nhưng không đạt được kết quả, chỉ có những người hơi thân một chút nói cho anh biết ngọn nguồn.

Ngôn thị...

Giang Phi cũng không biết, tin tức Ngôn thị và Hoa Độ sắp thành thông gia đã tràn ngập tất cả các trang báo giải trí lớn, đến khi cô phát hiện ra, ngay cả tin tức kinh tế tài chính cũng được công bố.

Dường như, đây là chuyện đã được định trước.

Cô chợt nhớ tới lời mẹ Ngôn Bá Ước đã nói với cô, làm sao cô ngộ đến vậy!

Trong mắt bà Ngôn, không phải Ngôn Bá Ước đưa cô đi, mà là cô bắt cóc Ngôn Bá Ước!

"Em... Em muốn đi tìm Ngôn Bá Ước!" Cô lau mặt, nghẹn ngào nói.

Giang Vũ Thần nhìn em gái, đau khổ và thương xót ẩn trong mắt, thấp giọng nói: "Tìm anh ta có ích gì? Anh ta đã trở thành con rết của Hoa Độ."

"Em mặc kệ!" Giang Phi lớn tiếng khóc, "Em muốn chính miệng hỏi anh ấy, vì sao... vì sao lừa dối em? Em... Em muốn tìm mẹ anh ấy, em không cần con trai bà ấy nữa, thả bố em ra được không..."

Giang Vũ Thần ôm cô ra ngoài, trong tay cô nắm chặt chiếc nhẫn hẹn thề Ngôn Bá Ước tặng cô.

Ngôn Bá Ước đúng giờ bước vào phòng trà, nhìn thấy Giang Vũ Thần, song anh ta không biết, Giang Phi trốn phía sau tấm bình phong.

Giang Vũ Thần đưa chiếc nhẫn cho anh ta: "Em gái tôi rất ngộ, đến giờ còn muốn nhờ anh giúp đỡ nó."

Ngôn Bá Ước nhìn chiếc nhẫn vàng bạch kim mà anh ta đã chọn lựa kỹ càng, nhìn rất lâu, đây là lần điên cuồng duy nhất trong đời anh ta, đồng thời cũng là sai lầm duy nhất. Còn có thể tiếp tục sai lầm nữa không?

Lúc ngẩng đầu lên, anh ta tỏ ra thật nhẹ nhàng thoải mái: "Thật sự cô ta rất ngốc, tôi trước giờ chưa từng yêu cô ta, chiếc nhẫn giống thế này tôi cũng không nhớ là mình đã tặng cho biết bao người phụ nữ rồi."

Giang Phi siết chặt lồng ngực, làm vậy giống như trái tim cô sẽ không đau nữa, bên ngoài Giang Vũ Thần đã đâm vào mặt Ngôn Bá Ước. Cô lung lay đứng lên, coi như không nhìn thấy hai người đang đánh nhau, như một cái xác không hồn rời khỏi quán trà.

Khoảnh khắc nhảy xuống biển cô đã nghĩ gì?

Hình như cô nghĩ, từ nay về sau sẽ không bao giờ yêu một ai, sẽ không bao giờ yêu nữa.

Cơn ác mộng của Giang Phi bị tiếng chuông cắt đứt, cô lau mồ hôi lạnh trên đầu, nhận điện thoại. Đầu bên kia chậm chạp không lên tiếng, cô không thể không gọi: "Quý Vân Khai?"

"Giang Phi", cùng lúc, Quý Vân Khai nhẹ thốt tên cô, giọng nói khàn khàn.

Giang Phi nhú mày, hình như anh có gì đó không đúng, hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Quý Vân Khai ngẩng đầu, nói: "Giang Phi, anh yêu em."

Lần đầu tiên nói ra từ "yêu" này, còn cho rằng cả đời có đánh chết cũng không thốt ra khỏi miệng! Hóa ra cũng không phải quá khó!

Giang Phi trầm mặc một lát, lại hỏi: "Anh đang ở đâu?"

Quý Vân Khai cười rộ lên, hỏi lại: "Em hi vọng anh đang ở đâu?" Hỏi xong lại lẩm bẩm, "Anh thì rất hi vọng, anh có thể ở trong trái tim em."

Giang Phi cúp điện thoại, ngơ ngác trong phút chốc rồi cũng bật cười.

Ngốc thật, không phải em đã nói, em không có trái tim sao?

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mất Ngủ

Cho dù Quý Vân Khai thổ lộ, hai người vẫn không mặn không nhạt như trước, giống những đôi yêu nhau nói chung, ăn cơm, đi dạo phố, xem phim. Hình như đang cố gắng lảng tránh, ai cũng không nhắc đến chuyện đêm đó.

Một buổi tối về nhà, Giang Phi nhận được một cuộc gọi lạ, "Alo" mấy lần, bên kia cũng không trả lời. Giang Phi cho đó là điện thoại quấy rối, vừa chuẩn bị ngắt thì bên kia lên tiếng.

"Phi Nhi, là anh." Là Ngôn Bá Ước.

Hơi thở của Giang Phi trong nháy mắt ngưng trệ, nhưng nhanh chóng trấn định lại, giọng bình thường hỏi: "Có chuyện gì sao?" Những người này thật đúng là thần thông quảng đại, ai cũng đều có thể có được số điện thoại của cô!

Ngôn Bá Ước không biết nên nói cái gì, gập lại cô đã suýt nữa không cách nào tự kiềm chế, nay nghe được sự xa cách truyền đến từ trong tai nghe, anh ta chỉ cảm thấy tim như bị dao cứa. Anh ta sợ nếu không nói cô sẽ lại muốn ngắt máy, vội vàng nói: "Quý Vân Khai là một hoa hoa công tử, mỗi bạn gái của cậu ta qua lại đều không quá một tuần, em đừng nên..."

"Việc này thì có quan hệ gì với anh?" Giang Phi lạnh lùng trào phúng, "Sợ tôi bị lừa bỡn à? Dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi bị người ta lừa bỡn tình cảm!"

"Phi Nhi..." Ngôn Bá Ước mết mõi gọi tên cô.

Giang Phi lớn tiếng nói: "Anh Ngôn quan tâm ta như vậy làm gì? Hình như chúng ta không quen thân nhau lắm! Hơn nữa, nếu để cô Ngôn và A Khai biết, chỉ sợ phiền toái."

"Phi Nhi, lúc trước..." Anh ta như muốn giải thích, nhưng Giang Phi nào sẽ cho anh ta cơ hội lại làm tổn thương mình.

"Anh Ngôn vẫn nên yên tâm làm con rể của Hoa Độ đi! Ngày tôi và A Khai kết hôn, nhất định sẽ gọi anh một tiếng - anh rể!"

Tiếng "anh rể" đánh vào tim Ngôn Bá Ước, cả người chấn động, điện thoại đang cầm suýt nữa rơi xuống, trước mắt trở nên mờ nhòe, chờ anh ta ổn định lại thì điện thoại đã ngắt từ lâu.

Giang Phi cúp máy, ném điện thoại ra xa, nghĩ một hồi lại lấy tới, đưa số điện thoại kia vào danh sách đen.

Nằm trên giường lật qua lật lại, như thế nào cũng không ngủ được, cô liền ra máy chạy bộ chạy một tiếng. Tắm qua, uống ly rượu đỏ, ngả đầu đi ngủ.

Tối hôm sau vẫn mất ngủ như cũ, cô căm ghét bản thân vẫn còn có thể bị người đàn ông kia nắm giữ cảm xúc trong tay, bảo Đào Nhiên ăn khuya với mình, kết quả Đào Nhiên đã đi ăn với ông chủ công ty quảng cáo kia rồi.

"Nửa đêm đi ăn lẩu, không sợ bị tiêu chảy à!" Cô nhủ thầm, lái xe đi uống ly Gin, rở về mới có thể ngủ.

May là lại đến Chủ nhật, Giang Phi nói với Quý Vân Khai: "Tối nay em chưa muốn về sớm."

Quý Vân Khai cười mỉm: "Được, anh dẫn em đi chơi!"

Anh đưa cô đến một câu lạc bộ tư nhân, trong phòng đã ngồi chật kín người. Có người thấy Quý Vân Khai tới, hét lên: "Đã lâu không gặp thằng nhóc cậu! Còn tưởng cậu ăn chay rồi chứ!" Lại nhìn thấy Giang Phi sau lưng Quý Vân Khai, lớn tiếng hơn: "Ồ, cô gái hôm nay không tệ! Tìm ở đâu đấy? Tôi trông như ngôi sao, có phải là diễn viên AV không?"

Quý Vân Khai mắng: "Cút mẹ cậu đi! Miệng chó không

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Mầm Tai Họa

Giang Phi về nhà ăn tối, mới vừa vào cửa đã thấy bố đang loay hoay khí thể ngất trời trong phòng bếp. Trước kia bố là nhân vật oai phong một cõi, nay lại chỉ có thể cầm dao đốt lửa trong bếp. Được cái là, tài nấu nướng của bố cũng không tệ lắm!

"Con gái đã về rồi? Nhanh đi rửa tay, sắp được ăn rồi." Giang Đại Đạo quay lại trông thấy Giang Phi, cười tùm tùm nói.

"Vâng!" Giang Phi vừa vâng dạ vừa vén tay áo lên, bố mặc tạp dề, làm sao cũng không tưởng tượng nổi dáng vẻ hăng hái năm đó. Không biết như thế nào mà mũi lại có chút cay cay.

Giang Vũ Thần ngồi đọc báo trên sô pha, Giang Phi rửa tay đi ra, bất mãn nói: "Sao anh không đi giúp? Tay chân chẳng được việc vì như anh, coi chừng sau này không tìm được vợ."

Trên mặt Giang Vũ Thần hiện lên vết đen, nói: "Bố không cho anh giúp, bảo anh mà vào bếp sẽ gây ra cháy nổ, tối nay đừng mong ăn cơm."

Giang Phi cười gật đầu lia lịa: "Đúng thế, đúng thế, xem ra vẫn là bố sáng suốt."

Giang Vũ Thần gõ nhẹ đầu cô, cười khổ bất đắc dĩ.

Giang Phi thấp giọng hỏi: "Bố có biết chuyện không?"

Giang Vũ Thần biết cô nói đến chuyện về Quý Vân Khai, lắc đầu: "Không biết."

"Vậy thì tốt rồi", Giang Phi thở phào nhẹ nhõm, cười cười.

"Anh biết em không muốn bố lo, nhưng anh làm việc phải có chừng mực."

Giang Phi trầm mặc một lát rồi nói: "Em biết nên làm thế nào."

Giang Đại Đạo bưng mâm từ trong bếp ra, hai anh em hiểu ý im lặng, nhìn nhau cười, qua ăn cơm.

Ăn cơm xong, Giang Đại Đạo lấy ra hai bức ảnh, đặt trước mặt hai anh em, nói: "Đây là kết quả bố có được khi ẩn nấp ở viện dưỡng lão! Đều là mấy đứa bé không tệ, nhân phẩm tốt, tướng mạo được, công việc tốt! Hai đứa lựa ra một người vừa mắt rồi hẹn gặp một lần!"

Hai anh em trợn mắt há hốc mồm, cái gì thế này hả trời! Hóa ra ông già ở viện dưỡng lão là vì có ý định này hả!

Giang Vũ Thần đứng lên, ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: "Con có một bức fax phải nhận nên về công ty trước, đúng rồi Phi Nhi, hôm nào đó em với anh cùng đi ăn một bữa với chú Triệu."

Giang Phi cũng đứng lên, lời lẽ chính nghĩa: "Con nghĩ lại thì đèn ở cửa hàng còn chưa tắt, lãng phí là đáng xấu hổ, con về tự tắt đã!"

Hai người chạy như bay, Giang Đại Đạo sửng sốt một lúc mới phản ứng, chép miệng: "Hai con thỏ con chết tiệt! Chờ cả lũ biến thành 'Tề Thiên Đại Thù' thì có mà ở nhà khóc!"

Lịch trình của thị trường Triệu Vũ ngày nào cũng dày đặc, chỉ có tối thời gian mới trống, nhưng vẫn có không ít bữa tiệc xã giao. Tối nay ông đẩy lùi

một buổi xã giao khác, cùng anh em nhà họ Giang ăn tối ở một hội quán tư nhân bí mật.

Khi ông đến thì Giang Vũ Thần và Giang Phi đã đợi đó rồi.

"Chú Triệu." Hai anh em đứng dậy chào hỏi.

Triệu Vũ cười: "Vũ Thần, Phi Nhi, hai đứa đã đến rồi à, ngồi đi!" Trừ ba người họ ra còn có thêm một lái xe làm phong nền.

Năm nay Triệu Vũ vừa qua tuổi bốn mươi, không có vóc người phát tướng như những quan chức trung niên khác, ngược lại được bảo dưỡng vô cùng hợp lý. Nhất là khi mặc trang phục trang trọng, nhìn qua cũng không giống người bốn mươi mà trông như ba mươi. Ông có một con gái đang học ở Canada, sau khi ly dị, vợ ông cũng sang đó. Bây giờ, Triệu Vũ chính là người đàn ông độc thân hoàng kim hiếm có trên quan trường!

Hai mươi năm trước, Triệu Vũ chỉ là một thanh niên trượt đại học sa ngã, thần xui quý khiến thế nào quen biết Giang Đại Đạo, đi theo ông ấy xông pha giang hồ. Giang Đại Đạo nghĩ thấy đứa bé này là một hạt giống tốt, không thể bị hủy hoại, khuyên nhủ ông quay lại học hành, chờ ông thi đậu sẽ đóng học phí giúp ông. Đối với Triệu Vũ, Giang Đại Đạo có ân tái tạo, sau khi tốt nghiệp ông đã qua rất nhiều địa phương, cuối cùng đến nơi này làm thị trưởng.

Chỉ là ông không ngờ, ngày đầu tiên nhậm chức liền gặp phải người nhảy xuống biển, cứu người lên mới biết, cô là con gái Giang Đại Đạo!

Đó cũng là duyên phận, Giang gia từ đó buộc chặt với ông. Nhiều năm qua, khi ông làm quan thuận buồm xuôi gió, Giang gia cũng đứng vững gót chân ở giới kinh doanh.

Trước mắt vừa khéo đến nhiệm kỳ mới, trên trời lại có một miếng thịt béo rơi xuống.

"Chú nghe nói, Đường thịnh rút khỏi cạnh tranh, Giang thị bớt đi một kẻ địch mạnh!" Triệu Vũ gõ mặt bàn, nói chuyện chính với Giang Vũ Thần. "Nhưng cũng không thể thiếu cảnh giác, hiện giờ cạnh tranh kịch liệt nhất với cháu chính là bất động sản Kiệt Xuất."

"Bất động sản Kiệt Xuất? Lâm Kiệt."

"Không sai, tuy đây là công ty tư nhân rất nhỏ, so ra kém Giang thị, nhưng sau lưng cậu ta chính là thư ký Chu của thị ủy."

"Anh ta với thư ký Chu là?"

"Cậu ta là cháu ngoại của thư ký Chu."

Cái này có chút phiền phức, Giang Vũ Thần biết, thư ký Chu của thị ủy thời gian qua không đối phó với Triệu Vũ, nếu Triệu Vũ nhúng tay, làm không tốt sẽ đâm dao sau lưng ông.

Giang Vũ Thần lập tức tỏ thái độ: "Chú Triệu yên tâm, một mảnh đất mà thôi, không cần cũng được, Giang thị không thiếu số tiền ấy."

Triệu Vũ lại khoát tay, nói: "Chú không sợ các cháu liên lụy đến chú, ý chú là, các cháu cứ mặc sức mà tranh! Nhưng đừng nên dùng mánh khéo, hơn hết, cũng phải cẩn thận người ta ám toán. Đường thịnh rút lui, không có nghĩa là không hứng thú với mảnh đất ấy! Cháu có thể tranh thủ hợp tác với Đường thịnh, sau lưng nó có Đường gia và Cố gia, ai cũng không dám động đến nhà họ. Cháu đã hiểu chưa?"

Giang Vũ Thần liếc qua Giang Phi, nói: "Chú Triệu nhắc nhở phải, cháu sẽ liên lạc với Đường thịnh."

Triệu Vũ vui mừng gật đầu, Giang Vũ Thần làm việc ông rất yên tâm, chuyện chính đã xong, cũng nên quan tâm lo lắng đến bề dưới, ông cười hỏi

Giang Phi: "Gần đây thế nào? Có người hợp ý chưa, nói với chú Triệu, chú Triệu dắt dây tơ hồng cho cháu!"

Giang Phi cười nói: "Chú yên tâm, nếu cháu có người hợp ý sẽ nói cho chú đầu tiên!"

"Vậy là tốt, vậy là tốt!" Triệu Vũ cười ha ha, lại dặn bọn họ, "Ăn thôi!"

Bữa tiệc trôi qua được một nửa, giám đốc đẩy cửa vào, nói mấy câu bên tai Triệu Vũ, Triệu Vũ nhú mày, bất mãn hỏi: "Cậu ta tới làm gì?" Vừa dứt lời, cửa phòng lại mở ra, một người đàn ông tai to mặt lớn bưng ly rượu bước vào cười nói: "Cháu đang ăn cơm ở phòng bên, nghe nói thị trưởng Triệu dùng bữa ở đây nên cố ý đến kính chúc một chén, mong chú nhận cho!"

Triệu Vũ che dấu vẻ chán ghét, cười nói: "Thật khéo làm sao, vừa rồi tôi còn nhắc đến cậu đấy! Vũ Thần, chú giới thiệu với cháu, đây là người chú mới khen ngợi, tổng giám đốc Lâm của bất động sản Lâm Kiệt. Còn đây là cháu tôi, Giang Vũ Thần."

Lâm Kiệt cười híp mắt nói: "Chú không cần giới thiệu đâu, uy danh của Giang đại thiếu với cháu như sấm bên tai! Xem ra, cháu không chỉ phải kính chúc một ly mà còn phải kính Giang thiếu một ly."

Giang Vũ Thần nhếch miệng, cười nhạt: "Tổng giám đốc Lâm khách khí."

Ánh mắt Lâm Kiệt rơi vào gương mặt Giang Phi, giống như bị điểm huyết, trong mắt hiện lên sự thèm thuồng, lấp bắp nói: "Cô... em này như thiên tiên, từ đâu tới vậy?"

Giang Vũ Thần nhú mày, ngăn cản ánh mắt anh ta, lạnh lùng nói: "Đây là em gái tôi."

Lâm Kiệt không chút để ý thái độ của anh, cười thâm tà: "Khà khà, hóa ra là em Giang! Anh cũng mời em..."

Mí mắt Giang Phi nhướn lên, lạnh lùng nói: "Tôi không uống rượu."

Lâm Kiệt đâu chịu, tiến tới gần: "Em gái à, cho anh mặt mũi chứ, em thấy thị trường Triệu và Giang thiếu đã uống rồi đấy, em không thể không uống được!"

Giang Phi nghiêng đầu, mắt sáng như đuốc, lặp lại: "Tôi không uống rượu." Cái bộ dạng óc đầy bụng phệ này thật làm người ta buồn nôn, còn cả ánh mắt chiếm đoạt rõ ràng thế nữ! Nếu không phải Triệu Vũ ở đây, cô thật muốn ra tay dạy bảo đờ con lợn này!

Triệu Vũ đi ra hòa giải, cười nói: "Cháu gái tôi thật sự không uống rượu được, thế này đi, hôm khác gọi cậu của cậu, chúng ta cùng đi uống cho sáng khoái!"

Lâm Kiệt biết có Triệu Vũ che chở, hôm nay anh ta không lay động được Giang Phi, chẳng qua có người phụ nữ nào anh ta vừa ý mà chạy thoát? Lập tức không vương mắc nữa, cười ha hả bỏ đi trước, vừa ra khỏi cửa đã cho người đi điều tra công việc và số điện thoại của Giang Phi, muốn trong thời gian ngắn nhất bắt lại người đẹp này!

Lạnh lùng chẳng sao, bên ngoài càng lạnh mà khi trên giường nóng bỏng là được!

Đến lúc đó bắt cô phải quỳ xuống đất cầu xin tha!

Ánh mắt Giang Vũ Thần đã có sát ý, Triệu Vũ nhìn anh nói: "Không sớm nữa, cháu đưa Phi Nhi về đi, mấy ngày tới cẩn thận một chút."

Hai anh em đứng dậy cáo từ, trên xe, Giang Phi hỏi: "Chu Chí Khôn có tin đồn xấu gì không?" Chu Chí Khôn chính là cậu Lâm Kiệt.

"Có, nhưng không nhiều, cũng không đủ xấu." Giang Vũ Thần hiểu ý em, nên sắp xếp một chút, không riêng vì bọn họ, cũng vì Triệu Vũ. "Có điều, muốn có tin đồn không phải dễ lắm à? Yên tâm, anh sẽ không để em có chuyện gì đâu."

Giang Phi hừ lạnh: "Em sợ tên đầu heo kia có chuyện."

Giang Vũ Thần nở nụ cười, không để ý nói: "Nếu hắn ta dám có ý đồ với em, không cần kiêng dè, cho hắn ta chút dạy dỗ cũng tốt!" Anh tin với thân thủ của em gái, loại hàng này chẳng những không chiếm được tiện nghi mà còn ăn thêm đau khổ.

Giang Phi cũng cảm thấy như vậy, nhưng chính vì khinh định mà suýt nữa khiến cô xảy ra chuyện lớn!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cứu Người Đẹp

Sáng ra mí mắt Giang Phi đã giật giật, nhìn gương chườm lạnh, Đào Nhiên đến gần nói: "Mắt trái giật là hoa đào nở; mắt phải giật là hoa cúc mở. Cậu giật mắt trái hay mắt phải?" Giang Phi mắng một câu hăm, dờ khóc dờ cười làm bữa sáng.

Cô đến xem xét cửa hàng cả sáng thì cũng đến giờ cơm trưa, Tiểu Cầm thần thần bí bí tìm đến cô: "Chị Phi, bên ngoài có khách hàng lớn, có điều anh ta hỏi bọn em về chị, hay chị mau đến xem là ai đi?"

Ai lại đến hỏi thăm cô? Giang Phi đi theo Tiểu Cầm ra ngoài, ở nơi đón khách liền trông thấy người đàn ông quen thuộc mà xa lạ kia.

Ngôn Bá Ước.

Giang Phi xoay người rời đi, thân nhiên dặn: "Đi nói với Quản lý trưởng, vị khách này chúng ta không nhận."

"A?" Tiểu Cầm mở to mắt, vô tội nói, "Nhưng mà, Quản lý trưởng đã ký hợp đồng với anh ta, anh ta đã làm thẻ hội viên kim cương năm năm cho vợ!"

Có tiền quả nhiên oai phong!

Giang Phi đứng đó tiến thoái lưỡng nan, Ngôn Bá Ước như có cảm ứng quay đầu nhìn, cười cười với cô. Không chờ cô đi đã đi về phía cô.

Giang Phi nói với Quản lý trưởng đi theo: "Trả tiền lại cho ngài đây, đơn này chúng ta không làm."

Quản lý trưởng kinh ngạc nhìn cô, hội viên kim cương năm năm đó! Đây cũng không phải con số nhỏ, khi ký đơn họ còn sướng phát điên - từ hợp đồng này cô ấy sẽ được trích ra bao nhiêu phần trăm chứ! Nói không làm thì không làm sao? Nhưng cô ấy đành phải nghe theo lời dặn mà làm việc, không có cách nào cả, ai bảo Giang Phi mới là bà chủ!

Ngôn Bá Ước ngăn Quản lý trưởng lại, nói với Giang Phi: "Các cô mở cửa kinh doanh, chẳng lẽ còn chọn khách hàng? Hơn nữa, tôi làm thế vì vợ tôi, cô rút đơn như thế, chỗ vợ tôi cũng không dễ ăn nói."

Giang Phi cười lạnh, quả là người chồng tốt! Đã vậy, sẽ thành toàn cho anh ta. Cô liền nói: "Cô Ngôn quá để mắt đến cửa hàng chúng tôi, anh Ngôn tài đại khí thô, chúng tôi tất nhiên sẽ không bỏ lỡ. Xin anh yên tâm, lần tới cô Ngôn đến đây, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc thật tốt, ắt sẽ khiến cô Ngôn có cảm giác... như đang ở nhà."

Ngôn Bá Ước cố nặn ra vẻ tươi cười: "Vậy thì tốt."

Giang Phi nhìn đồng hồ, chuẩn bị ra ngoài ăn trưa, Ngôn Bá Ước lại đuổi theo cô, hỏi: "Cùng đi ăn chứ?" Giang Phi cảm thấy nực cười, chuyện trước đây thế nào, giờ anh ta vẫn còn mặt dày đứng nói chuyện trước mặt cô! Nhất là khi, anh ta đã là chồng người khác. Cô vô cùng không khách khí hỏi lại anh ta: "Anh cảm thấy anh ở trước mặt tôi, tôi còn có thể nuốt trôi không?" Sẽ chỉ làm cô càng thấy buồn nôn hơn!

Không để ý tới sự xấu hổ của anh ta, Giang Phi ra khỏi "Dao Trì", không ngờ đụng phải một người đàn ông trẻ mặc âu phục, anh ta đưa cho cô một tấm danh thiếp, nói: "Cô Giang, chào cô, tôi là trợ lý Tổng giám đốc của bất động sản Kiệt Xuất."

Giang Phi không thèm nhìn, đi thẳng ra ngoài, chỉ nói: "Anh tôi đang ở văn phòng chính của Giang thị, anh nên đến đó tìm anh ấy."

Người đàn ông ngăn cô lại, nói: "Tổng giám đốc Lâm của chúng tôi cũng đã mời Giang thiếu, chắc lúc này Giang thiếu đang trên đường tới khách sạn tổng giám đốc Lâm mở tiệc chiêu đãi rồi. Tổng giám đốc Lâm cố ý dặn tôi tới mời cô Giang đi cùng, thương lượng chuyện liên quan đến mảnh đất làng du lịch."

Giang Phi muốn từ chối, nhưng Ngôn Bá Ước lại đuổi theo: "Phi Nhi..." Cô nghe thấy giọng nói của anh ta thì cả người không được tự nhiên, quát nhẹ với người đàn ông kia: "Lên xe đi!"

Người đàn ông sững sờ, nhìn thoáng qua Ngôn Bá Ước, nhanh chóng phản ứng, dẫn Giang Phi lên xe mình, khóa cửa xe rồi phóng đi.

Giang Phi muốn gọi cho Giang Vũ Thần nhưng điện thoại không kết nối, người đàn ông cười an ủi: "Có thể do tín hiệu không tốt, cô Giang không cần khẩn trương, đến nơi rồi, tất nhiên cô có thể gặp Giang thiếu." Tín hiệu tất nhiên không tốt, anh ta đã lắp thiết bị nhiễu sóng trên xe, chính vì không cho Giang Phi gọi điện thoại cầu cứu.

Giang Phi đành phải cắt điện thoại đi, thầm sinh ra sự đề phòng.

Đến nơi, hóa ra là một khách sạn Trường Thái tư gia nổi tiếng ngang với Nobfree. Cô biết, đây là nơi dùng để chiêu đãi khách quý của thị ủy, còn Nobfree được sắp xếp cho thị chính, hai khách sạn cung chỉ là kết quả của sự phân chia quyền lực mà thôi.

Giang Phi xem đây là khách sạn chính quy, thoáng yên tâm, lá gan Lâm Kiệt lớn cỡ nào cũng không dám làm xằng làm bậy ở nơi này đúng chứ?

Nhưng cô đã đánh giá quá thấp sự vô sỉ của Lâm Kiệt.

Lên phòng ăn lâu hai, người đàn ông dẫn cô vào một phòng riêng, không ngờ đúng là một tiệm đồ ăn Nhật, còn Lâm Kiệt đã chờ từ lâu.

Người đàn ông lui ra ngoài, đóng cửa lại, lúc này có hai người đàn ông lực lưỡng đi ra từ phòng bên, người đàn ông gật đầu với họ, hai người liền như Môn thần đứng hai bên cửa.

Lâm Kiệt vừa nhìn thấy Giang Phi liền lộ ra ánh mắt lang sói, nuốt nước miếng, đứng dậy đón, hận không thể cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Giang Phi vào lòng xoa nắn.

Giang Phi nhú mày chán ghét, cũng không ngồi xuống, không khách khí hỏi: "Anh tôi đâu?"

Lâm Kiệt cười nói: "Giang thiếu có lẽ vẫn đang trên đường, em gái đừng vội, ngồi xuống uống ly trà đã, chúng ta vừa ăn vừa nói thế nào?"

Giang Phi lại nói: "Nếu anh tôi không tới thì tôi sẽ không ở đây nữa, tạm biệt."

"Ơ kìa, đừng vội đi chứ!" Lâm Kiệt vội vã ngăn cô lại, thật đúng là làm khó cho cơ thể nhưng nhúc nhít của hắn phải hoạt động nhanh như thế. "Tuy rằng Giang thiếu không có tới, chúng ta cũng có thể ngồi xuống hàn huyên cơ mà! Anh biết, Giang Vũ Thần chẳng qua chỉ là con nuôi của bố em, người làm chủ Giang thị thật sự, là em mới đúng!"

Giang Phi lạnh lùng nói: "Anh có ý gì?"

Lâm Kiệt nở nụ cười, cũng không vội cản cô, ngược lại ngồi xuống châm trà, nói: "Là chuyện liên quan đến mảnh đất làng du lịch đó! Nói với anh ta, không bằng nói cho em biết. Bây giờ tình hình đã rất rõ, mảnh đất đó không phải của Giang thị thì là của Kiệt Xuất bọn anh, lúc này không còn dựa vào thực lực công ty nữa, mà đều dựa vào thế lực sau lưng của mỗi người!"

Giang Phi suy nghĩ chốc lát, ngồi xuống trước mặt hắn ta, hắn ta chỉ vào ly trà, cười nói: "Lần trước em Giang nói không uống rượu, lần này anh cố ý đổi bằng trà Ô Long, ném thử xem?" Giang Phi không động, chỉ nhìn hắn ta.

Lâm Kiệt lại cười hai tiếng, bưng ly trà của mình uống cạn, nói tiếp: "Anh đã nhận được tin, cậu anh có tám mươi phần trăm sẽ được điều động đến Bộ Thương mại, chính là cái ghế quản lý ấy! Còn Triệu Vũ à, ha ha, ông ta chỉ sợ sẽ bị điều đi thành phố khác, về việc tiếp tục làm thị trường hay dừng tại đó thì không dễ nói."

Giang Phi cũng không nhận được tin Chu Chí Khôn được điều đến Bộ Thương mại, nhưng cũng đã nghe tin Triệu Vũ sẽ bị điều đi, đây cũng chính là lý do họ không có hành động thiếu suy nghĩ.

Giang Phi nhìn ly trà đậm sắc Nhật Bản, bưng lên uống một ngụm, hỏi: "Rốt cuộc anh có ý gì?"

Lâm Kiệt cười hả hê, nói: "Ý anh là, khà khà, bọn em muốn mảnh đất kia cũng không khó, phải xem dùng cái gì để đổi! Con người anh, cũng không để tiền trong mắt, với anh mà nói, có kiếm được nhiều tiền cũng không bằng một người bạn hợp ý bên cạnh, em nói có đúng không?"

Giang Phi cuối cùng cũng hiểu ý hắn ta là gì, không ngờ dám mưu ma chước quỷ! Xem ra bữa cơm này không cần ăn nữa, hừ lạnh một tiếng, cô đứng lên chuẩn bị đi.

Lâm Kiệt chợt nhào tới ôm lấy cô: "Cô bé ngoan của anh, chỉ cần em theo anh, đừng nói mảnh đất đó, sau này có bao nhiêu chỗ tốt đều của Giang gia bọn em!"

Giang Phi giận dữ, vung nắm đấm về phía khuôn mặt chảy mồ kia, nhưng khi vừa ra tay cô đã cảm thấy không đúng - một đấm này yếu ớt,

không có chút sát thương nào! Trong lòng cô lộ bộ, mắt nhìn xuống ly trà.

Trợ lý của Lâm Kiệt đi ra thang máy, chờ thang máy lên đúng lúc có điện thoại: "Alo? Đi ăn cơm với ông chủ! Chỗ tốt gì, anh ta ăn tôi nhìn! Bây giờ ngay cả nhìn cũng không được, à, lừa được một con nhóc đến chơi đùa, anh nói tôi còn ở đây được sao? Đức hạnh anh ta thế nào anh không biết? Căn phòng kiểu Nhật có chỗ tốt chính là không cần giường, đề được là có thể lên! Lần này không phải gái làng chơi gì cả, là Giang thị... Giang Vũ Thần đang đoạt địa bàn với anh ta! Để dạy bảo em gái anh ta ấy mà! Được rồi, thang máy lên rồi, không nói nữa, vậy đi."

Anh ta bước vào thang máy, không hề chú ý phía sau còn có một người đang chờ thang máy lên, nhưng người đó lại không vội vàng bước vào mà bước đến một khúc quanh gọi điện thoại.

Quý Vân Khai vốn định hẹn Giang Phi ăn cơm trưa, nhưng gọi mãi không có ai bắt máy, anh đang sốt ruột thì Lưu Kiếm gọi tới.

"Bây giờ cậu tới ngay nhà ăn Nhật lầu hai Trường Thái, Lâm Kiệt của bất động sản Kiệt Xuất đang gây sự với Giang Phi... Nếu Giang Vũ Thần có em gái khác, cậu có thể không cần đến." Lời của Lưu Kiếm làm máu trong người Quý Vân Khai dồn hết lên não, Lâm Kiệt của bất động sản Kiệt Xuất? Cái thằng vừa thấy gái đẹp liền biến thành súc vật!

Anh đạp ga hết cỡ, chưa tới mười phút đã đến Trường Thái. Cũng không đợi thang máy xuống liền chạy theo thang bộ. Lưu Kiếm cũng coi như nghĩa khí, chờ anh ở cửa, nhìn sắc mặt anh đã biết xảy ra chuyện - Lâm Kiệt xem như xong rồi.

Giang Phi tựa vào góc tường, bàn tay nắm mảnh sứ vỡ, không để mình ngất đi.

Một tay Lâm Kiệt ôm trán rướm máu, một tay chỉ vào cô chửi: "Con đi thối tha, cho mày mặt mũi mà không biết xấu hổ! Còn dám đánh tao? Hôm nay tao phải giết mày!" Nói rồi lại lao đến xé áo cô, gói thuốc mê này hẳn ta đã phải trả giá cao, hơn nữa không chỉ đơn giản là thuốc mê, qua mười phút nữa Giang Phi sẽ hóa thành vũng nước! Chẳng qua không ngờ cô còn có thể phản kháng mà không ngất đi!

Ý thức Giang Phi mơ màng, cô liền bóp vào mảnh sứ, mảnh sứ vỡ cắm vào thịt, cuối cùng mới khiến cô được tỉnh táo chút ít. Cổ áo đã bị xé ra, đầu Lâm Kiệt cũng nở hoa, còn tiếp tục, hoặc là Lâm Kiệt mất mạng, hoặc là cô mất mạng.

Quý Vân Khai và Lưu Kiếm trông thấy có bảo vệ canh cửa, biết chính là căn phòng đó, Lưu Kiếm đi qua giơ ra chứng minh thân phận kiểm sát: "Đến phá án, tránh ra!" Thừa dịp hai người thất thần, Quý Vân Khai lao vào.

Đầu gối Giang Phi co lên đỉnh đầu, Lâm Kiệt kêu rên, cả người nằm đè lên Giang Phi. Quý Vân Khai xông vào liền trông thấy hình ảnh đó, đầu nổ tung, hoàn toàn đánh mất lý trí.

"Tao chơi chết mẹ mày!" Anh đá văng Lâm Kiệt, đấm túi bụi vào người vào mặt hẳn ta, đừng nhìn anh theo chủ nghĩa hình thức, từ trước năm mười tám tuổi anh đã ở trong quân ngũ, gần như mỗi quyền đều vào thịt, không đến mấy cái đã đánh cho Lâm Kiệt mặt mũi đầy máu, càng trông giống đầu heo.

Lưu Kiếm muốn kéo anh ra nhưng anh đã đánh đến đỏ mắt, hận không thể đánh chết Lâm Kiệt. Lưu Kiếm đành phải hô: "Đừng đánh nữa, xem Giang Phi thế nào!"

Nghe được tên Giang Phi, Quý Vân Khai mới dừng tay, quay sang ôm Giang Phi, Giang Phi biết mình an toàn, tay buông mảnh vỡ, nở nụ cười

khó coi rồi hôn mê bất tỉnh.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tự Cứu

Giang Phi bị cơn khô nóng trong người giày vò tỉnh lại, mơ hồ nghe được ai đó đang nói chuyện: "Đây không chỉ là thuốc mê, còn là một loại thuốc kích dục mạnh..."

Chuyện máu chó vậy cũng để cô gặp? Giang Phi cố sức mở mắt ra, lọt vào mắt là bức tường có màu trắng và hồng nhạt - là căn phòng bệnh đặc biệt lần trước, bên cạnh có bác sĩ mặc áo blouse đang nói chuyện với Quý Vân Khai.

Bác sĩ thấy cô đầu tiên, lắc đầu nói với Quý Vân Khai: "Thuốc này không có thuốc giải, cậu biết nên làm thế nào." Nói rồi vỗ vai anh, xoay người ra ngoài, còn hết sức "quan tâm" đóng cửa lại.

Quý Vân Khai cúi xuống, sờ lên trán Giang Phi, nóng đến dọa người, đây không phải nóng vì sốt. Giang Phi hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ hồng như con tôm luộc chín. Ánh mắt Quý Vân Khai tối tăm không rõ ràng, nhẹ nhàng hỏi: "Em cảm thấy thế nào?"

Giang Phi giơ tay trái được băng bó lên, căn môi lắc đầu, chỗ nào đó trên cơ thể như kiến bò, cả người nóng ran, cảm giác không tốt chút nào.

Trong đầu Quý Vân Khai đang đánh nhau, anh không muốn giậu đổ bìm leo, nhưng thấy cô thế này, anh càng khó chịu hơn cô. Cầm tay cô, áp trán lên giữa hai lông mày cô, anh thì thầm: "Giang Phi, anh..."

"Em không muốn." Dường như biết anh muốn nói gì, Giang Phi khó khăn cắt ngang, hết sức né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, "Em không muốn.. trong lúc mơ hồ..."

Quý Vân Khai hận không thể tát mình một cái, sao có thể sinh ra ý nghĩ như vậy, khiến cô coi thường chính mình! Anh thẳng người lên hỏi: "Em muốn làm thế nào? Có cách nào khác không?"

Giang Phi thờ hốt hốt nói: "Lấy cho em mấy khối băng, bỏ vào bồn tắm, đổ đầy nước lạnh."

Quý Vân Khai sửng sốt: "Nước đá? Cơ thể em sẽ không chịu nổi!"

Giang Phi cười cười: "Yên tâm, không sao cả, em từng vùi trong tuyết ba ngày, cuối cùng vẫn sống sót thoát ra. Bây giờ không phải còn tốt đó à? Mau đi đi, cực hạn của cơ thể em anh không tưởng tượng được đâu."

Quý Vân Khai cân nhắc một phen, quyết định nghe theo cô. Tìm mấy khối băng, đổ đầy nước lạnh vào bồn, anh ôm Giang Phi đã lỏa thể đặt vào bồn, ánh mắt cố gắng không nhìn cô, vừa rồi đụng chạm anh đã có phản ứng cơ thể. Sau khi đặt cô xuống, anh nói: "Anh ở bên ngoài, xong rồi thì gọi anh." Có chút hoảng hốt chạy ra.

Giang Phi bật cười, không để nước dính vào tay trái, còn lại cả cơ thể ngâm trong nước đá, sự lạnh lẽo từ nước va chạm kịch liệt với nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể làm cô phải há miệng ra để thở. Quý Vân Khai tựa vào nhà tắm, đấm đấm vào đầu, ảo não qua đi mới nhớ ra bệnh viện còn có một "bệnh nhân" cần anh xử lý!

Anh gọi điện thoại cho Lưu Kiếm, Lưu Kiếm nói: "Lâm Kiệt la hét muốn tìm Chu Chí Khôn, tôi thấy Chu Chí Khôn lúc này đã biết chuyện Lâm Kiệt bị đánh, cũng không biết là cậu đánh cháu ngoại ông ta, chỉ e sẽ đến tìm bên phía Giang gia."

Quý Vân Khai cười lạnh: "Cậu giúp tôi để ý, Chu Chí Khôn đến thăm Lâm Kiệt thì nói tôi biết một tiếng."

"Cậu muốn làm thế nào?" Xem ra không những Lâm Kiệt gặp xui xẻo, sợ rằng Chu Chí Khôn cũng phải dính dáng.

"Ha ha, đánh cháu ngoại ông ta, nói thế nào cũng phải xin lỗi chứ!" Quý Vân Khai nghiêng răng nghiêng lợi cười nói, nhưng trong mắt nào có ý cười, rõ ràng là thù sâu như biển.

Lưu Kiếm sáng tỏ, nói: "Được, tôi biết rồi, mặt khác, tôi sẽ nói một tiếng với bọn lão Đường."

"Ừ, nhận tình này của cậu."

"Hừ, đã là anh em còn nói chuyện khách khí với tôi."

Cúp điện thoại, Lưu Kiếm đi sắp xếp chuyện sau đó, Quý Vân Khai tiếp tục trông coi Giang Phi, đợi gần một tiếng, Giang Phi mới trùm khăn tắm đi ra. Quý Vân Khai vội vàng ôm cô lên giường, đắp chăn cho cô, hỏi: "Bây giờ cảm thấy thế nào?"

Giang Phi thở ra một hơi, cười nói: "Tốt hơn nhiều, cho em cốc nước."

Quý Vân Khai rót cốc nước ấm, thử nhiệt độ rồi sau đó mới đưa cô: "Được rồi, uống từ từ thôi."

Giang Phi nhận lấy, uống hết một hơi, lại thở ra, mới hỏi: "Lâm Kiệt đâu?"

Quý Vân Khai nhíu mày: "Em đừng quản, chuyện này không xong đâu! Anh không tha cho hắn!"

Giang Phi cũng nhíu mày: "Đây là chuyện của em."

"Chuyện của em chính là chuyện của anh!" Sắc mặt Quý Vân Khai thay đổi, "Anh đã nói rồi, đắ tội em chính là đắ tội anh! Huống chi, mẹ nó cái thằng súc sinh ấy dám đặ vào người phụ nữ của lão tử, hắ đứng là không muốn sống nữa!"

Biết anh đến giờ, Quý Vân Khai luôn cười hỉ hắ, không ngờ cũng có lúc bạo phát thế này. Giang Phi nhìn anh, mím cười ngắ ngớ, môi hơi nhếch lên.

Quý Vân Khai ngồi xuống mép giường, cầm tay cô thốn thức: "Lần sau có gặp chuyện này cũng đừng ý vào thân thủ của bản thân mà thiếu cảnh giác, phải nói cho anh, biết không? Lần này nếu không phải Lưu Kiếm nghe đượ trợ lý thằng súc sinh đó nói chuyện đện thoại, hậu quả thật không thể tưởng đượ!"

Lần này quả thật cô quá khinh địch, cũng để cô có thêm nhận thức về vấn đề vô liêm sỉ không giới hạn!

"Em không muốn tha cho Lâm Kiệt, nhưng cũng không muốn giao hết cho anh xử trí." Giang Phi trải qua hành hạ liên tiếp, giờ đã hết sức uể oải, cơn khô nóng mơ hồ xuất hiện lần nữa, có lẽ còn phải tiếp tục ngâm nước đá mấy lần nữa.

Quý Vân Khai không chút nghi ngờ nói: "Em không cần quan tâm, chuyện này hãy giao cho anh."

Giang Phi nhúu mày, chịu đặ, quyết định khôi phục lại cơ thể đã rồi nói. Thế là cô tiếp tục ngâm nước đá, lặ lại bốn lần, uống nhiều nước, cô mới phát hiện đượ tính của thuốc đã hết. Sau khi ăn xong cơm tối, cuối cùng thể lực không chịu đượ nữa mà ngủ say.

Hôm sau, Giang Phi xuất viện, đến văn phòng chính của Giang thị tìm Giang Vũ Thần.

"Anh, em không muốn trông thấy Lâm Kiệt trên mảnh đất này, cũng không muốn nghe thấy tên hắn ta!"

Giang Vũ Thần nheo mắt, trầm giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tất nhiên không thể nói cho anh biết chuyện đã xảy ra, đành phải nói: "Anh ta muốn quấy rối em, em... Quý Vân Khai đã cứu em, đánh anh ta phải nhập viện!"

Giang Vũ Thần đi qua bàn giấy, đứng trước mặt cô, vịn vai cô rồi lại xoa đầu cô, hỏi: "Em không sao chứ?"

Giang Phi lắc đầu: "Chuyện đã qua, em không sao, chỉ không muốn gặp tên cặn bã đó nữa."

Chỉ cần em gái không có việc gì là tốt rồi, mà sao lại dính đến Quý Vân Khai? Chiếu theo kinh nghiệm lúc trước, Giang Phi có thể tự xử lý, sao lại thành Quý Vân Khai đánh người ta nhập viện? Xem ra em gái không nói thật với anh! Nhưng anh cũng không hỏi kỹ, chỉ bảo: "Được, vứt hắn ta ra biển cho cá ăn, hay là nhổ tận gốc Chu Chí Khôn có liên quan đến bất động sản Kiệt Xuất, do em định đoạt."

Chỉ xử lý một mình hắn ta thì đơn giản, nhưng hậu hoạn vô cùng, nhất là liên quan đến cả Chu Chí Khôn! Nhưng Chu Chí Khôn dù sao cũng là thư ký thị ủy, không thể dùng thủ đoạn phi pháp, đành phải đi con đường bên cạnh.

"Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã." Giang Phi nói.

Giang Vũ Thần gật đầu: "Ừ, có điều, chỉ e sẽ mất nhiều thời gian."

"Em đợi được." Chỉ cần có kết quả, chờ lâu thì có làm sao. Hơn nữa, xem người khác vùng vẫy giãy chết cũng hết sức thú vị.

Giang Vũ Thần cười cười, vuốt tóc cô yêu chiều: "Được, anh sẽ mau chóng báo thù này cho em!" Nói xong sắc mặt anh trầm xuống, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, "Người dám trêu chọc em gái anh, không một ai có kết cục tốt!"

Lâm Kiệt như thế, Ngôn Bá Ước... cũng như thế, biết đâu, còn có cả Quý Vân Khai!

Quý Vân Khai ra khỏi tòa án liền thấy chiếc Audi R8 màu trắng bắt mắt đỗ ven đường, khi anh đến gần, người đàn ông trong xe mở cửa bước xuống.

"Tôi là Giang Vũ Thần." Người đàn ông tự giới thiệu.

Quý Vân Khai cười, nói: "Ồ, là Giang đại thiếu à, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!" Anh vợ tương lai đây mà! Quả thật không tệ, nhất là đôi mắt, hệt như một con chim ưng nhìn xuống thảo nguyên, sắc bén đâm thẳng vào tim.

Giang Vũ Thần không hàn huyên với anh, cũng không dong dài, nói thẳng: "Tôi muốn nói chuyện với anh về hành vi của Lâm Kiệt với Giang Phi."

Quý Vân Khai nghe đến tên của tên súc sinh kia liền nhú mày, nói: "Anh yên tâm, tôi sẽ không để hãn sống khá giả đâu!"

Giang Vũ Thần lại nói: "Giang Phi là em gái tôi, chuyện này tôi sẽ xử lý, tôi chỉ muốn biết, Lâm Kiệt đã làm gì với nó?"

"Anh không biết ư?" Quý Vân Khai kinh ngạc, ngẫm lại thì thấy bình thường, Giang Phi nhất định là sợ anh ta lo lắng nên không nói cho anh ta biết, "Không có gì, chuyện đã qua rồi."

"Chỉ cần Lâm Kiệt còn sống, chuyện này sẽ không qua được." Giang Vũ Thần lạnh lùng nói.

Nếu không phải Quý Vân Khai biết Giang Vũ Thần được nhận nuôi, với thái độ này, anh ta đúng là người một nhà với Giang Phi!

Người lui tới trước tòa án đều nhìn họ, chiếc xe bắt mắt, người cũng đẹp mắt.

Quý Vân Khai nhíu mày: "Tìm chỗ nào đó đi!"

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mưu Kế

Sau lần nói chuyện đó, Quý Vân Khai và Giang Vũ Thần đạt thành nhận thức chung: Diệt trừ Lâm Kiệt, kéo Chu Chí Khôn xuống ngựa.

Với sức một mình Giang Vũ Thần muốn vắn ngã Chu Chí Khôn sẽ tốn mất nhiều thời gian công sức, có thể còn liên lụy đến Triệu Vũ, giờ có thể lực sau lưng của Quý Vân Khai, nhất định làm ít công to. Những việc Quý Vân Khai không thích hợp làm sẽ do Giang Vũ Thần làm thay, sự hợp tác của hai người như hổ thêm cánh, hai cậu cháu nhà đó chờ khóc đi!

Mà tất cả những việc này Giang Phi không biết chút nào.

Mặc dù Giang Phi đã xuất viện, Quý Vân Khai vẫn xuất hiện ở hành lang tòa nhà nội trú - anh đến để xem Lâm Kiệt có bị anh đánh chết không. Từ xa, anh đã nghe thấy tiếng kêu gào gặt gồng của Lâm Kiệt: "Các cô làm ăn kiểu quái gì thế hả! Đầu lão tử vẫn còn đau, bảo các cô tiêm thuốc giảm đau thì cứ tiêm, nói mấy lời bỏ đi đó làm gì! Có tin tôi gọi viện trưởng của các cô ra không!"

Khóe miệng Quý Vân Khai nhếch lên thành nụ cười khinh miệt, chậm rãi bước đến, thấy cô y tá mắt đỏ bừng chạy ra từ bên trong. Đẩy cửa ra, anh nghe giọng Chu Chí Khôn động viên: "Cháu nóng nảy thế làm gì? Người ta không tiêm thuốc giảm đau cũng vì tốt cho cháu, thứ đó rất dễ gây nghiện! Cháu cứ nghỉ ngơi đi, la hét như thế đầu có hết đau được không?"

Lâm Kiệt kêu rên: "Cậu, lần này cậu phải làm chủ cho cháu! Con đi đó tìm người đến đánh cháu, cháu không thể không lột da cô ta! Còn cả Giang

thị nữa, đừng hòng có được mảnh đất đó!"

"Mảnh đất đó không phải do cậu định đoạt..."

Chu Chí Khôn còn chưa nói xong, Lâm Kiệt đã chỉ vào Quý Vân Khai nói: "Là thằng khốn đó đánh cháu, mà còn dám tới đây? Lão tử đánh chết mày!"

Chu Chí Khôn quay đầu lại, sừng sốt: "Thăm phán Quý?"

Quý Vân Khai mỉm cười, gật đầu: "Thư ký Chu, ông cũng ở đây à?"

Chu Chí Khôn sững ra một lúc, lại nhìn Lâm Kiệt, biết chuyện lớn rồi nên thử thăm dò: "Quý quan, cậu tới đây có việc gì?"

Quý Vân Khai chỉ chỉ Lâm Kiệt, nói: "À, hôm qua tôi đặc biệt đánh tổng giám đốc Lâm cho nên mới tới đây xem, tổng giám đốc Lâm, không sao chứ?"

Lâm Kiệt nghe cách xưng hô kinh ngạc sững sờ và câu hỏi dè dặt của cậu đã hiểu ra, thăm phán còn trẻ như thế, lại họ Quý, hẳn ta biết người đó là ai.

"Không... không sao, hóa ra là Quý quan. Lúc nãy tôi nói đâu chứ! Anh với cô Giang là?" Tốt nhất chỉ là bạn bè bình thường, nhưng mà trận đánh tàn nhẫn đó của anh đã chứng minh giữa họ hoàn tuyệt đối không bình thường. Lâm Kiệt cười xấu xí, động đến vết thương lại càng đau.

Quý Vân Khai thân nhiên nói: "Giang Phi là bạn gái tôi."

Lâm Kiệt cười gượng: "Trên con đường tình yêu Quý quan đúng là luôn thuận buồm xuôi gió, ha ha..."

Quý Vân Khai nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Giang Phi là bạn gái đầu tiên, cũng là bạn gái cuối cùng của tôi."

Lâm Kiệt không cười được, hóa ra thật sự nghiêm túc rồi!

Chu Chí Khôn cũng nhận ra chút ý vị, vội hòa giải: "Thì ra có chuyện như vậy, Quý quan, cậu xem đây đúng là hiểu lầm. Vốn thằng nhãi này muốn cùng cô Giang ăn bữa cơm, ai ngờ... xảy ra chút xung đột. Nếu không, xem mặt mũi tôi, chuyện này quên đi nhé?"

Quý Vân Khai cười nói với Chu Chí Khôn: "Thư ký Chu, xem ông nói kìa, là tôi đã đánh tổng giám đốc Lâm, người nên xin lỗi là tôi mới phải."

Chu Chí Khôn cười vội nói: "Không đâu, là do thằng nhãi này lỗ mãng, Quý quan dạy bảo rất đúng."

Lâm Kiệt cũng nói: "Dạ dạ dạ, Quý quan dạy bảo rất đúng!"

Quý Vân Khai mỉm cười: "Thư ký Chu đại nhân đại lượng, không so đo là tốt rồi." Ông không so đo nhưng tôi lại muốn so đo.

Chu Chí Khôn nói: "Là hiểu lầm, đâu thể tính toán chứ!" Tôi không so đo, cậu cũng đừng so đo.

Quý Vân Khai cười gật đầu, nói lời chào rồi rời đi.

Đợi cửa phòng đóng lại, Chu Chí Khôn liền tát một cái vào mặt Lâm Kiệt, Lâm Kiệt kinh ngạc sững sờ nhìn ông ta, ông ta thở hổn hển: "Lần này mày đã hại tao khổ rồi!"

"Cậu... cậu!"

"Thà đắc tội tiền chứ không đắc tội quyền!" Chu Chí Khôn lườm hằm ta, "Mày đắc tội với Giang gia không sao cả, nhưng mày lại đi đắc tội Quý Vân Khai! Sau lưng hằm là ai? Là Hoa Độ, là Cổ gia, còn có cả Đường gia!"

Sắc mặt Lâm Kiệt thay đổi, nói không nên lời: "Cháu không có biết..." Hằm ta đau biết Giang Phi là người của Quý Vân Khai! Nếu biết thì có cho

hắn ta ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm như thế! Hắn ta giãy dựa ngồi dậy kéo tay áo Chu Chí Khôn: "Anh ta cũng đánh cháu một trận rồi, ban nãy cũng nói là hiểu lầm, liệu có tìm cháu gây sự nữa không?"

Chu Chí Khôn suy nghĩ một chút, nói: "Mảnh đất đó, mày đừng tranh nữa, yên lặng theo dõi đi! Nếu thật có chuyện gì, mày cũng phải chịu!" Lâm Kiệt chịu không sao, chỉ sợ liên lụy đến bản thân, để được điều vào Bộ Thương mại là do ông ta cầu xin Bộ trưởng Đường, còn chưa có khẳng định nữa! Bộ trưởng Đường là ai? Là dưỡng cả của Quý Vân Khai!

Chẳng qua, Quý Vân Khai không đáng vì một người phụ nữ mà gây khó dễ cho mình đúng chứ? Cũng không đến mức như vậy.

Buổi tối, trong căn phòng ở nơi tụ họp, mấy người đàn ông ngồi hút thuốc, hiếm khi yên lặng, cũng hiếm khi không có phụ nữ bên cạnh.

"A Khai, cậu muốn làm gì, nói đi!" Trần Vệ Đông mở miệng đầu tiên, muốn chinh Lâm Kiệt, rất đơn giản! Anh ta hất cằm về phía Phùng Chinh: "Không có công ty nào là sạch sẽ về thuế, ngày ngày đi thăm dò, sẽ chết rất nhanh!"

Phùng Chinh gật đầu: "Chuyện này giao cho tôi, chỉ cần một tuần sẽ bắt hắn ta phải quỳ xuống cầu xin cậu!"

Đường Cảnh Nghiêu liếc anh ta một cái, nói với Quý Vân Khai: "Chỉ một tên hèn mọn Lâm Kiệt không cần chúng ta ra tay, cậu muốn đối phó với Chu Chí Khôn thì không dễ dàng đâu."

Quý Vân Khai cười cười, nói: "Nói không dễ sẽ không dễ, nói dễ thì sẽ dễ. Trong hội chúng ta, có ai là sạch sẽ? Anh, anh bảo dưỡng đừng chìa tay ra ngoài, chuyện này sẽ không khó."

Trần Vệ Đông hỏi: "Cậu đã tính trước rồi à?"

Quý Vân Khai nói: "Tôi đã lường trước, đủ cho ông ta uống đầy hũ." Nói đến đây liền không thể không bội phục Giang Vũ Thần, thời gian vài ngày, tin đồn xấu liên quan đến Chu Chí Khôn làm anh phải lú lờ. Chẳng qua bây giờ còn chưa thể đưa ra, phải đợi thời cơ thích hợp.

Đường Cảnh Nghiêu vẫn không hiểu, nhú mày: "Chính là vì Giang Phi?"

"Đúng, là vì Giang Phi!" Quý Vân Khai không phủ nhận, "Những người ngồi ở đây, có ai có thể nhẫn nhịn khi người phụ nữ của mình bị bắt nạt?"

Trần Vệ Đông là người tỏ thái độ đầu tiên: "Đừng nói giỡn! Nếu ngay cả người phụ nữ của mình mà lão tử không bảo vệ được thì còn lăn lộn bên ngoài thế nào!"

Phùng Chinh cũng gật đầu: "Không thể!"

Lưu Kiếm đã kết hôn, tuy là liên hôn nhưng cũng sẽ không im lặng khi vợ bị sỉ nhục. Đường Cảnh Nghiêu càng không cần phải nói, ngay đến tên người khác cũng không thể trùng với tên người trong lòng anh ta! Còn như Diêu Diệp, anh ta hăng giọng: "Vật họp theo loài, người họp theo bầy!" Anh ta có hai người bạn, một là Hứa Nhị, đã đạt đến trình độ coi vợ như mạng khiến người ta căm phẫn! Nay có thêm một Quý Vân Khai, đoán chừng cũng phát triển hơn về phương diện đó nhiều!

Anh ta nói vậy, mọi người đều nở nụ cười, vậy là tất cả đều tỏ thái độ.

Trần Vệ Đông tức khắc xoa tay, bộ dạng chỉ e sợ thiên hạ không loạn, nói: "Vậy bây giờ chuẩn bị ra tay? Chà, lần đầu tiên kéo một vị quan chức lớn đến thế, tay thật ngứa ngáy!"

Quý Vân Khai hít một hơi thuốc lá: "Gấp cái gì!", lại nói với Đường Cảnh Nghiêu: "Giang thị sẽ giành lấy mảnh đất đó trước, cũng chính là chuyện mấy ngày tới, anh không phải muốn hợp tác với họ sao?"

Đường Cảnh Nghiêu hiểu rõ, gật đầu: "Chỉ cần họ có được, chúng tôi sẽ ký hợp đồng, đến lúc đó sẽ mở họp báo."

"Vậy thì được!" Đây là bước đầu tiên, Giang thị và Đường thịnh buộc chặt với nhau, một bên tổn thất thì tổn thất toàn bộ. Dựng kỳ vọng quá nhiều vào Đường Cảnh Nghiêu, ông ấy tuyệt đối sẽ không hi vọng công việc của con trai có bất kỳ vết nhơ nào. Cho dù Chu Chí Khôn là do ông ấy đề bạt thì sao? Có thể thân hơn con trai ruột ư?

Tất cả mưu kế, Giang Phi hoàn toàn chẳng hay biết gì, cô cho rằng chỉ cần có anh và chú Triệu ra tay là ổn, cô không phải người thông minh, giống như bố cô, có thể dùng vũ lực giải quyết thì sẽ không dùng đến tâm cơ. Nếu cần đến tâm cơ thì sẽ đến phiên Giang Vũ Thần ra tay.

Còn cô à? Đang đi ăn lẩu với Đào Nhiên, nhân tiện khảo sát ông chủ nhỏ của công ty quảng cáo đang theo đuổi Đào Nhiên.

"Này, cậu thấy anh ấy thế nào?" Ăn xong cơm tối, trên đường về nhà, Đào Nhiên hứng thú bưng bưng hỏi.

Giang Phi nhíu mày suy nghĩ, nói: "Tạm được! Không nhìn ra chỗ nào khác lạ, hẳn là người bình thường?"

Đào Nhiên buồn bực nói: "Anh ấy tất nhiên là người bình thường! Tớ đang hỏi cậu phương diện khác cơ, thí dụ như tiền đồ sau này chẳng hạn?"

"Làm sao tớ biết được, tớ cảm thấy cậu gặp được người bình thường đã may mắn lắm rồi, yêu cầu còn cao như thế! Để tìm cho được anh chàng đẹp trai giàu có, lỡ lại gặp biến thái thì sao?"

Đào Nhiên ói máu, từ trường của cô đúng là nói không chính xác, trù trù hỏi: "Tớ có nên nhận lời anh ấy không?"

"Tự cậu cảm nhận mới được, chỉ một bữa cơm tớ cũng không thấy được gì, tóm lại, cậu phải cẩn thận hơn, cẩn thận không bao giờ sai."

"Ừ ừ! Tớ còn mang theo cả vũ khí phòng sói đấy!" Đào Nhiên vỗ túi, bên trong có bình xịt tinh dầu, bề ngoài là đèn pin thật ra là gậy điện, nếu không phải ngại nặng, cô ấy hận không thể vác theo cả cục gạch.

Giang Phi phì cười, nhưng như thế cô cũng yên lòng, vũ khí phòng sói này có thể giúp cô ấy chạy trốn, tiếc là đến nay vẫn chưa dùng.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đắm Chìm

Mấy ngày qua, trên báo chí có vô số tin tức liên quan tới Giang thị. Chỉ hai nội dung quan trọng, một, Giang thị đã giành được mảnh đất làng du lịch; hai, Giang thị và Đường thịnh hợp tác cùng phát triển. Chủ đề thứ hai càng chiếm được các trang báo, khiến người ta không thể không hoài nghi rất cuộc là Giang thị dính ánh sáng của Đường thịnh, hay là Đường thịnh mượn gió đồng của Giang thị.

Ở buổi họp báo, phóng viên tập trung mọi ánh đèn về phía hai người đàn ông tài năng xuất chúng, ngay cả Giang Phi cũng thấy hai mắt không đủ dùng: Đường Cảnh Nghiêu và Giang Vũ Thần, hai người đứng cùng nhau quả là long chương phượng tử [1], trong mắt hủ nữ thì đúng là xứng đôi vừa lứa.

[1] Long chương phượng tử: Tài hoa như Giao Long cùng với dung mạo như Phượng Hoàng, hàm ý phong thái xuất chúng.

Quý Vân Khai không vui nhéo cằm cô để quay đầu cô lại, thềm nói: "Nhìn anh!"

Giang Phi bật cười, thừa dịp không ai chú ý liền hôn lên má anh, Quý Vân Khai mới nở nụ cười thỏa mãn.

Nhưng Giang Vũ Thần đứng trên bục lại thoáng qua tia lạnh lẽo trong đáy mắt.

Sau buổi họp báo, bên tổ chức sắp xếp bữa trưa, hai người Giang, Đường nhất định phải có mặt, Quý Vân Khai thì đưa Giang Phi chuồn đi, đến một nhà hàng nhà gỗ bên sông ăn cua.

Cuối mùa hè đầu mùa thu, cua rất thơm ngon, kết hợp với những loài hải sản tôm cá tươi khác cùng rau dưa, hai người ăn rất ngon miệng.

Quý Vân Khai vui sướng nói: "Món ngon giá rẻ, nơi đây thật sự có thể so sánh với nhà hàng năm sao."

Giang Phi thừa nhận, vừa mút ngón tay vừa gật đầu, Quý Vân Khai hiếm khi thấy cô có lúc đáng yêu như thế, không nhịn được hôn một cái lên má cô. Giang Phi chán ghét đẩy anh ra, sẵng giọng: "Miệng đầy mỡ!" Quý Vân Khai càng nhìn càng thích, cười ha hả.

Tiếng cười của anh dẫn tới khách không mời - Ngôn Bá Ước và Quý Tĩnh.

Hai người đi đến, Quý Tĩnh cười nói: "Đi ngang qua đây, Bá Ước nói thấy xe của em cho nên sang đây xem. Từ xa đã nghe thấy tiếng cười, thật đúng là em rồi." Cô ấy lại quay sang Giang Phi, mỉm cười khách khí: "Cô Giang, chúng ta lại gặp nhau."

Giang Phi lạnh nhạt gật đầu: "Chào chị."

Sắc mặt Quý Vân Khai khề cứng lại rồi nhanh chóng biến mất, nhanh đến mức không ai bắt được sự không vui từ trên mặt anh, anh cười nói: "Con mắt của anh rể thật lợi hại, hai người đã ăn chưa? Chưa ăn thì cùng ngồi đây! Cua ở đây không tệ chút nào." Nói xong dường như mới nhớ ra, vội nói: "Đúng rồi, hai người chuẩn bị có con, không thể ăn đồ lạnh được."

Quý Tĩnh xấu hổ đỏ mặt nhìn thoáng qua Ngôn Bá Ước, Ngôn Bá Ước lại nói: "Không sao, cứ thuận theo tự nhiên, với cả không phải còn có nước gừng với giấm à? Chúng có thể xoa đi tính lạnh, chị em thích ăn cua mà."

Quý Tĩnh càng cười thùy mị, Ngôn Bá Ước kéo ghế để cô ấy ngồi xuống, lại gọi phục vụ lấy thêm đôi bát và hai đôi đũa.

Có thêm hai người, tất nhiên cũng phải thêm đồ ăn, Ngôn Bá Ước liền gọi thêm hai món mà Quý Tĩnh thích, Quý Vân Khai nói: "Thêm một đĩa sò điệp hấp tỏi, đây không phải món chị thích nhất sao!" Ngôn Bá Ước nhìn thoáng qua Giang Phi, muốn nói lại thôi.

Giang Phi chỉ làm việc mình không nói, dùng nước tía tô rửa tay, lựa mấy món ăn.

Quý Vân Khai tiếp tục bóc vỏ cua, thịt cua đều đặt vào đĩa dấm trước mặt Giang Phi. Quý Tĩnh nhìn thấy cười: "Tôi chưa từng thấy A Khai quan tâm ai thế này đâu! Bố mẹ mà được nó rót cho ly trà đã xúc động nửa ngày rồi."

Quý Vân Khai có chút không được tự nhiên: "Bố mẹ đâu có xúc động gì đâu chị! Lương tâm em cảm thấy nên hiếu kính thôi mà, bố mẹ thì nghĩ em có mưu đồ khác, không thì là cho rằng em chắc chắn đã gây ra họa! Dù sao cũng không nghĩ em theo hương tốt! Bị bố mẹ phỏng đoán như thế, đủ loại nói bóng nói gió, em nào dám làm người tốt việc tốt nữa!"

Quý Tĩnh che miệng cười: "Ai bảo em trước kia nghịch ngợm nhiều thế!" Sau đó cười cười với Giang Phi: "Bá Ước giúp tôi làm thẻ hội viên ở cửa hàng cô, tôi còn chưa có dịp đi đó! Chờ hai ngày nữa đến chỗ cô xem, nghe nói thiết bị và phục vụ cũng không tệ."

Quý Vân Khai vội hỏi: "Thẻ hội viên gì?"

Quý Tĩnh cười: "Thẻ hội viên 'Dao Trì'! Chị cũng là được nghe từ người chị em, vốn có ý định đi thử thế nào, không ngờ Bá Ước đã nhanh chóng đoán được tâm tư chị. Anh ấy cũng ngốc, thế mà không biết đó là cửa hàng của cô Giang, bằng không thế nào cũng được giảm giá nhỉ!"

Quý Vân Khai nhìn xoáy sang Ngôn Bá Ước, nói: "Không sao, dù thế nào thì anh rể cũng có tiền."

Quý Tĩnh cười không ngừng: "Ôi trời, em cũng quá bao che khuyết điểm đấy!"

Giang Phi và Ngôn Bá Ước đều không lên tiếng, không khí nhất thời có chút khó xử, cũng may đồ ăn đã được đưa lên đủ, Quý Tĩnh chủ động hô: "Tôi thích nhất là ăn sò biển, cô Giang, cô cũng thử nhé?" Nói rồi gắp một miếng sò biển cho Giang Phi.

Lúc này Ngôn Bá Ước lên tiếng nói: "Cô ấy không thể ăn tỏi!" Giọng nói dồn dập, nhưng tỏ ra có chút sắc bén.

Tay Quý Tĩnh dừng giữa không trung, khuôn mặt Quý Vân Khai tức thì chìm xuống, Giang Phi lại bình tĩnh tự nhiên, nhận lấy miếng sò, nói một tiếng: "Cảm ơn" rồi đưa nó vào miệng.

Vẻ mặt Ngôn Bá Ước tỏ ra lo lắng, Giang Phi vẫn ung dung uống trà hoa cúc. Quý Vân Khai cầm tay cô, cười nói với Ngôn Bá Ước: "Em cũng chỉ thuận miệng nói mấy câu trước mặt anh rể, không ngờ trí nhớ anh rể tốt như thế." Anh quay sang nhìn Giang Phi, vô cùng say mê nói: "Cô ấy à, món nào có mùi tỏi đều không thích ăn, lần này là cho chị mặt mũi nhé."

Quý Tĩnh lúc này mới hòa hoãn được khí sắc, cười áy náy: "Xin lỗi, cô Giang, tôi không biết..."

Giang Phi ngược lên nhìn cô ấy nói: "Không sao."

Nét mặt ba người đều bình tĩnh, chỉ có Ngôn Bá Ước hết sức sốt ruột.

Một lúc sau, Giang Phi nói với Quý Vân Khai: "Em no rồi, còn phải đến Giang thị xem tình hình."

Quý Vân Khai lập tức đứng dậy, nói với hai người Quý Tĩnh: "Em đưa Giang Phi đi trước, hai anh chị cứ từ từ ăn." Sau đó dắt Giang Phi đi ra ngoài.

Ra bên ngoài, Quý Vân Khai đi lấy xe, Giang Phi đột nhiên cúi người, dựa vào bên tường ôm lấy ngực, dường như thở không ra hơi. Quý Vân Khai cuống quýt ôm lấy cô, chỉ thấy mặt cô đỏ bừng, cố gắng chịu đựng nói ra hai từ: "Dị ứng."

Ngôn Bá Ước nhìn qua cửa kính trông thấy Quý Vân Khai vội vã ôm Giang Phi đi qua, đứng bật dậy, hận không thể đuổi theo. Còn Quý Tĩnh lại như bị người ta rút đi toàn bộ không khí, tựa lưng vào ghế, trái tim nguội lạnh.

Câu đầu tiên khi Giang Phi tỉnh lại, chính là hỏi: "Anh và bệnh viện tư này có quan hệ thế nào?"

Quý Vân Khai còn đang lo lắng, bị cô hỏi như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn trả lời: "Hoa Độ có cổ phần ở bệnh viện này, sao thế?"

Giang Phi cười gượng: "Thảo nào." Quen biết Quý Vân Khai chưa đến hai tháng thì ba lần đến bệnh viện, so với số lần cô vào bệnh viện 25 năm trước còn nhiều hơn!

Quý Vân Khai ngượng ngùng nói: "Đó cũng là một loại duyên phận!"

Giang Phi liếc anh một cái, thấp giọng nói: "Nghịch duyên."

Quý Vân Khai trầm mặc, một lúc sau mới cọt nhả nói với cô: "Lần đầu tiên anh thấy người bị dị ứng với tôi đến mức này đây! Chẳng qua cũng không lạ lắm, bạn gái trước kia của lão Đường còn dị ứng với nước có ga, hmm, chỉ cần uống nước giải khát là đầu vầng mắt hoa, lão Đường chính nhờ chuyện này mà bắt cô ấy lại."

Chuyện của Đường Cảnh Nghiêu Giang Phi ngẫu nhiên nghe từ anh trai, hình như là bị một người phụ nữ làm tổn thương hoàn toàn, từ đó ngày càng trụy lạc, về mặt tình cảm càng có chút sa ngã.

"Vậy anh làm sao bắt lại bạn gái cũ của anh?"

Vẻ mặt Quý Vân Khai cổ quái đáp: "Anh không có bạn gái cũ." Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc yêu đương. Chuyện hoang đường trước đây, anh chỉ muốn xóa bỏ.

Giang Phi cười xòa, rất là trào phúng.

Quý Vân Khai then quá hoá giận, thấp giọng nói: "Những lần trước đều là... liên quan đến bản năng con người cô tình tôi nguyện, nếu em để bụng..." Anh có vẻ lo lắng, thời gian không thể quay trở lại, nếu cô để bụng, anh thật đúng là không có cách nào.

Giang Phi kinh ngạc nhìn anh, nói: "Tại sao em lại phải để bụng, chuyện này cũng không liên quan gì với em."

Cô "độ lượng" như thế, trong lòng Quý Vân Khai càng không rõ mùi vị, do dự hồi lâu mới nói: "Khi anh không biết trên đời này còn có em, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu ai, nếu anh biết khi còn sống trên đời sẽ một lòng với một người phụ nữ, thì anh sẽ không sống tệ hại như trong quá khứ, anh sẽ giữ chặt chỗ trống để chờ em."

Trái tim Giang Phi dâng lên trăm ngàn cảm xúc, muốn nói gì đó lại cảm thấy họng nghẹn ngào không cách nào nói ra. Cô đè nén tâm trạng, thản nhiên nói: "Em không có tư cách truy hỏi quá khứ của anh, chỉ vì quá khứ của em..." Những lời cô muốn nói đều bị anh nuốt vào miệng, cô nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, ánh mắt nồng nàn, từ từ chìm đắm.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Dự Cảm

Khi ra viện Giang Phi trịnh trọng nói với Quý Vân Khai: "Chuyện này sẽ chỉ có ba lần, em tuyệt đối sẽ không có lần thứ tư bước vào bệnh viện này."

Quý Vân Khai nghĩ nghĩ, nghiêm túc hỏi: "Vậy tương lai khi sinh con thì sao?"

Giang Phi thúc vào sườn anh, anh liền cúi người hô to: "Mưu sát chồng rồi, mưu sát chồng rồi!" Giang Phi dờ khóc dờ cười, túm lấy lỗ tai anh, anh ôm lấy eo cô, chiếm hết tiện nghi.

Hai người cùng cười đón ánh mặt trời, cực kỳ giống những đôi tình nhân liếc mắt đưa tình.

Quý Vân Khai chở cô chạy trên đường, Giang Phi bảo anh lái xe đến nhà hàng kia để lấy xe, anh tỏ ra mắt điếc tai ngơ. Bầu trời dần tối, những ngọn đèn xung quanh thay nhau bật sáng. Quý Vân Khai lấy bao thuốc rút ra một điếu, nói: "Đến chỗ anh đi?"

Trái tim Giang Phi nhảy mạnh, dường như có dự cảm, nhưng vẫn hỏi: "Để làm gì?"

Quý Vân Khai cười: "Ăn cơm! Cho em ném thử tài nghệ của anh."

Giang Phi kinh ngạc nhìn anh, rất hoài nghi anh có thể nấu cơm được không. Quý Vân Khai không để ý đến ánh mắt cô, lái xe thẳng đến siêu thị.

"Bà cô của tôi, con cá này sống dở chết dở, đổi con khác đi!"

"Mớ rau này bấm vào đã biết già rồi, dạ, phải chọn bó này."

"Miếng thịt này vừa nhìn đã thấy không còn tươi, chắc chắn đã để được mấy ngày rồi, hôm nay không ăn thịt heo, cái cánh gà này tươi đấy."

Bị Quý Vân Khai nói như vậy ba bốn lần, Giang Phi bỏ hết nguyên liệu trong tay, trừng mắt nói: "Em không chọn, anh tự chọn đi!"

Quý Vân Khai vội cười hì hì vỗ về cô: "Để anh chọn để anh chọn, em là người làm việc lớn, chuyện nhỏ như mua thức ăn này nên để kẻ bé nhỏ này làm cho."

Đợi mua xong nguyên liệu thức ăn, đến nơi ở của Quý Vân Khai, hóa ra là một căn hộ, chỉ phòng khách đã chiếm mất hai phần ba, gồm có phòng bếp kiểu mở rộng và phòng ăn. Quý Vân Khai đưa cho cô chai nước khoáng Evian, bảo cô cứ tùy ý, mình thì vào phòng bếp đặt nguyên liệu thức ăn lên bàn, mặc tạp dề.

Giang Phi vẫn giữ biểu cảm kinh ngạc như cũ, lo lắng hỏi: "Anh thật sự biết nấu ăn?"

"Ừ", Quý Vân Khai gật đầu, dường như nhớ ra cái gì đó, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Anh đã phải ở Mỹ tám năm, tám năm đó! Chiến tranh kháng Nhật lúc đó cũng thắng lợi rồi!"

Giang Phi cười hỏi: "Đã ghét nước Mỹ như thế, vậy sao trước kia lại thi sang bên đó làm gì."

Quý Vân Khai vừa nhặt rau vừa nói: "Còn không phải do lão Đường! Anh ta không hòa hợp với gia đình, sống chết không chịu sự sắp xếp, lén thi IELTS, gạt anh đi theo. Cái ngày trúng tuyển, hờ, Đường gia rất náo nhiệt, anh ta không bị ông bố dùng roi da quất chết đã là mạng lớn!"

"Vậy còn anh?" Giang Phi có chút hăng hái.

"Anh? Bố mẹ anh thì vui lắm, gặp ai cũng nói anh nghịch ngợm gây chuyện, tùy tiện cũng có thể vào trường nổi tiếng, nhất thời hứng khởi liền ủng hộ Stanford một tòa nhà."

Giang Phi than thở: "Đúng là thế giới người có tiền!"

Quý Vân Khai liếc cô, nói: "Em cũng là người có tiền đấy!"

"Em đâu có như vậy!"

"Em đúng là người đó đấy! Trừ khả năng bố anh có con riêng bên ngoài, sau này toàn bộ Hoa Độ đều là của em, em nói mình có phải người có tiền không."

Giang Phi sừng sốt, tiếp đó cười: "Đây quả là một hấp dẫn cực lớn!"

Quý Vân Khai mở hai tay về phía cô, cười ha ha: "Còn không mau đến ôm ấp yêu thương anh."

Giang Phi lờm anh một cái, ngồi ở sofa bật ti vi.

Giọng nói sang sảng của MC, từng làn hương bay ra từ phòng bếp, bỗng chốc làm cô sinh ra ảo giác: Ảo giác về một ngôi nhà ấm áp - người đàn ông đang bận bịu trong phòng bếp ấy dường như chính là người đàn ông sẽ đi hết quãng đời còn lại cùng cô.

Quý Vân Khai lần lượt bưng thức ăn ra: Một đĩa cánh gà rán sốt coca, một đĩa rau muống xào và một bát canh cá đậu phụ.

"Yên tâm mà ăn, tuyệt đối không cho tỏi!"

Giang Phi cười lắc đầu, nhìn bát canh cá màu trắng sữa rất hấp dẫn, uống thử một ngụm, thăm gặt đầu. Cô lại gắp rau, ngẩng lên nói: "Tay nghề

của anh thật không tồi!"

Quý Vân Khai cười đặc ý: "Ném thử cánh gà rán sốt coca này, món chuyên môn của anh đây."

Một cái cánh gà nhanh chóng xuống bụng, Giang Phi cười híp mắt: "Không ngờ anh còn là người đàn ông nội trợ nhé!"

Quý Vân Khai cười nói: "Lấy anh không thiệt đúng không?"

Nụ cười của Giang Phi cứng đờ: "Ai muốn lấy anh!"

Quý Vân Khai cũng cầm đũa ăn cơm, lẩm bẫm: "Chuyện sớm hay muộn thôi."

Ăn xong cơm tối, Giang Phi chủ động nhận nhiệm vụ rửa bát, đeo găng tay cao su, đặt bát đĩa ngâm trong bồn, đổ nước rửa.

Quý Vân Khai ôm cô từ phía sau, cúi đầu ngậm vành tai cô. Cơ thể cô run lên, suýt nữa làm bát rơi xuống, nghiêng đầu tránh anh, thấp giọng nói: "Đang rửa bát đây!" Quý Vân Khai khẽ cười: "Em cứ rửa của em." Giang Phi nổi nóng, quay lại lườm anh một cái thì bị anh hôn lên môi.

Cô cảm thấy môi lưỡi anh như có sức hút, mỗi lần hôn đều làm cô muốn ngừng mà không được, khi cánh môi chạm nhau thì hoa lửa văng khắp nơi, không thể chia tách. Cái bát đang cầm lại rơi xuống bồn, Quý Vân Khai cời găng tay cao su của cô, quay người cô lại, mặt đối mặt, nụ hôn càng đi sâu, si dại.

Cô càng động tình, hơi thở càng gấp gáp. Quý Vân Khai đi từ eo cô lên, vén tà áo...

Sau cơn kích tình, chuông điện thoại reo vang khó chịu, Giang Phi muốn đứng dậy thì bị anh ngăn lại, giọng cô lấp lửng: "Điện... điện thoại..."

"Mặc kệ nó!"

Lúc anh phóng thích, cô lại lần thứ ba lên đỉnh.

Ôm cô một lúc, chuông điện thoại lại tiếp tục. Hai người không thể không dừng sự vuốt ve lại, chân Giang Phi mềm nhũn suýt đứng không vững, Quý Vân Khai mặc quần, ôm cô ra sô pha, giúp cô cầm điện thoại.

"Alo?" Giọng nói của Giang Phi có chút run rẩy, may là người đầu bên kia đang rất bất ổn, nếu không sẽ nghe ra sự quấy nhiễu khi tình dục còn chưa lui của cô.

"Phi, tớ... tớ đánh phải cảnh sát rồi!" Đào Nhiên sợ hãi, thút thít nói.

"Cái gì?" Nếu không phải được Quý Vân Khai ôm, Giang Phi thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, "Sao lại thế? Cứ từ từ nói, đừng có gấp! Giờ cậu đang ở đâu?"

"Tớ đang ở bệnh viện." Đào Nhiên lắp bắp kể lại, "Tớ cũng không biết anh ta là cảnh sát, còn tưởng là tên cuồng theo dõi! Phi, cậu, cậu mau tới cứu tớ với, tớ không muốn ngồi tù."

Giang Phi bưng trán, lau mồ hôi, an ủi: "Cậu đừng sợ, cứ chờ đó, tớ tới đây." Cúp điện thoại, cô nở nụ cười khổ với Quý Vân Khai: "Đưa em đến bệnh viện!"

Vốn dĩ Đào Nhiên tan ca về nhà, đồng nghiệp có lòng tốt tiễn cô ấy đi, kết quả lại có việc gấp thả cô ấy giữa đường, cô ấy thấy nhà không còn xa, không gọi xe mà đi qua một con đường tắt đang tu sửa. Ai ngờ đi một lúc thì cảm giác có người đi theo, cô ấy đi nhanh hẳn cũng đi nhanh, cô ấy đi chậm hẳn cũng đi chậm. Đào Nhiên sợ hãi, biết mình gặp phải "cuồng theo dõi"! Chẳng qua cô ấy cũng không sợ lắm, dù sao đã gặp nhiều tên biến thái rồi, sớm đã có phòng bị, khi đến ngã rẽ liền cầm lấy bình xịt và gậy điện trong tay. Chờ khi "tên biến thái" theo kịp, cô nhắm ngay mắt hẳn xịt tinh

đầu, rồi dùng gậy điện đánh vào mạng sườn hấn, "tên biến thái" kêu thảm
ngã xuống.

Nếu chỉ vậy thì coi như thôi, Đào Nhiên đang định nhanh chóng chạy đi,
không ngờ "tên biến thái" này rất lợi hại, còn chưa có ngất đi! Vậy thì cho
hấn phát nữa! Đường đang sửa có rất nhiều gạch, cô ấy tiện tay cầm lấy một
cục đập vào đầu hấn...

Đúng lúc có hai công nhân đi tới, hỏi cô có chuyện gì, Đào Nhiên vỗ vỗ
tay nói: "Không có gì, vừa dạy dỗ một tên sắc lang!" Anh công nhân lòng
đầy cảm phẫn cũng muốn đá hai phát, kết quả lại phát hiện, người kia
không phải sắc lang, rõ ràng là cảnh sát, chứng nhận sĩ quan cảnh sát còn
đang nằm trong tay!

Đầu Đào Nhiên liền nổ bùm, cuống quít đưa anh ta tới bệnh viện, sau đó
nhanh chóng gọi Giang Phi cầu cứu. Cũng không biết Giang Phi đang làm
gì, gọi mấy cuộc cô mới nhận. Ôi, nếu cô ấy mà biết cô đang làm gì chắc sẽ
hộc máu mắt.

Tất nhiên, có một người còn buồn bực hơn, là Quý Vân Khai đó! Với
sức chiến đấu của anh, hoàn toàn chưa có tận hứng đâu!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quần Là Áo Lướt

Mấy tiếng sau cách thời điểm Giang Phi tuyên bố không bước vào bệnh viện nữa, cô lại đến bệnh viện. Chẳng qua, may mắn chỉ tới thăm người bệnh chứ không phải nằm viện.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Giang Phi ôm Đào Nhiên khóc không ngừng nhẹ nhàng an ủi, Quý Vân Khai để hai tay trong túi quần, bất đắc dĩ đứng tựa vào tường. Trong túi còn có ba cái hộp, đó là dụng cụ cho kế hoạch tối nay. Đáng tiếc đã bị cái cô Đào Nhiên ngực to mà không có não này làm rối loạn!

Họ chờ trong chốc lát, cửa phòng cấp cứu mở bật mở, các bác sĩ lần lượt ra ngoài. Giang Phi vội vàng bước lên hỏi bác sĩ, bác sĩ tháo khẩu trang, nói: "Bệnh nhân không gặp nguy hiểm tính mạng, có điều trên đầu phải khâu bốn mũi, phải nằm viện theo dõi mấy ngày, nếu không còn vấn đề gì khác có thể xuất viện."

Đào Nhiên cuối cùng yên lòng, vỗ ngực: "May quá không có sao! Tớ đã nói rồi, cảnh sát nhân dân sẽ không ngã gục dễ dàng vậy đâu!"

Giang Phi đỡ khóc đỡ cười, chỉ có Quý Vân Khai khi thấy "người bệnh" được đẩy ra, sắc mặt có hơi kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đào Nhiên, cố gắng nhin cười.

"Làm sao vậy?" Giang Phi cảm thấy anh không bình thường, nhìn theo ánh mắt anh tức thì ngậy ra, "Diêu Diệp?"

Quý Vân Khai đã không nhìn được cười chạy sang một bên gọi điện, Giang Phi và Đào Nhiên hai mặt nhìn nhau, đẩy Diêu Diệp còn chưa tỉnh lại về phòng bệnh.

Đào Nhiên len lén hỏi Giang Phi: "Cậu quen anh ta?"

"Ừ, anh ta là bạn của A Khai, thế thì bảo A Khai nói giúp với anh ta, chắc hẳn sẽ không truy cứu cậu."

Đào Nhiên nhìn nhìn Diêu Diệp, lại nhìn Quý Vân Khai ở bên kia không thể che dấu nổi vẻ há hê đang gọi điện thoại, phìền muộn nói: "Cậu nhìn bộ dạng kia của anh ta liệu có thể nói sao!"

Giang Phi vỗ cánh tay cô ấy trấn an, nhưng đối với thái độ xấu xa này của Quý Vân Khai cũng hết cách.

Khi Diêu Diệp tỉnh lại, trước mắt lại xuất hiện mấy gương mặt quen thuộc.

"Ơ kìa, tỉnh rồi!" Trần Vệ Đông kêu lên đầu tiên.

Những người còn lại cũng ào ào nở nụ cười, Diêu Diệp tò mò hỏi: "Sao mấy cậu lại tới đây?"

Trần Vệ Đông vô cùng đau đớn nói: "Chúng tôi nghe nói cậu vào bệnh viện liền nhanh chóng tới đó!"

Diêu Diệp ghen lời, vẫn là bạn bè tốt! Đã muộn thế rồi còn tới bệnh viện thăm anh ta, ôi, thật không dễ mà!

Anh ta còn chưa xúc động đã nghiến thì Trần Vệ Đông đã cười lên ha hả, chỉ vào anh ta nói: "Đang muốn xem đội trưởng cảnh sát hình sự oai phong một cõi làm sao lại bị con gái nhà người ta đánh cho, a ha ha ha ha..."

Phùng Chinh ho nhẹ một tiếng: "Nghe nói là sử dụng hung khí!" Nhìn sang Đào Nhiên cổ rụt hẳn xuống bụng, gật đầu thật mạnh: "Hung khí rất mạnh!"

Trần Vệ Đông cười đến mức không đứng thẳng được, ngay cả đám Lưu Kiếm nói năng thận trọng cũng phải phì cười, hỏi: "Cậu dù gì cũng đã từng được huấn luyện trong bộ đội, làm sao mà đánh không nổi một cô gái thế?"

"Bà mẹ! Lúc đó tôi..." Diêu Diệp tức giận giơ chân, đang tiếc đầu liền đau, chỉ có thể rên rỉ trên giường, tay chỉ vào Đào Nhiên, gầm lên: "Cô đó là đánh lén cảnh sát có biết không?"

Đào Nhiên vội vàng khúm núm nói: "Tôi biết tôi biết, rất xin lỗi anh cảnh sát, tôi thật sự không phải cố ý! Ai bảo anh cứ đi theo người ta chứ! Tôi còn tưởng là cuồng theo dõi!"

Quý Vân Khai đứng lúc tiến lên nói: "Lão Diêu, một cô gái thôi mà, cũng không phải cố ý, cậu đại nhân đại lượng, đừng so đo nữa."

Diêu Diệp nhìn ra điều không bình thường, liếc xéo bọn họ: "Không đúng, làm sao mà các cậu biết tôi ở bệnh viện?"

Trần Vệ Đông chỉ chỉ Quý Vân Khai: "A Khai nói cho bọn tôi."

Quý Vân Khai xòe tay: "Đào Nhiên là bạn của Giang Phi, việc này cậu dù sao cũng nên cho mặt mũi chứ?"

Diêu Diệp lúc này mới thấy Giang Phi, liền hiểu, té ra chuyện này không thể truy cứu. Được, dù sao anh ta cũng không định truy cứu, nhưng không thể để Quý Vân Khai và Giang Phi tiện nghi như vậy, rên hừ hừ: "Ôi đầu tôi! Ôi, trước mắt sao tối đen thế này! Bác sĩ đâu, liệu não tôi có bị chấn động không, có để lại di chứng gì không đây!"

Đào Nhiên sợ tới mức khẩn trương nói: "Không đâu không đâu, bác sĩ bảo chỉ cần anh tỉnh lại là không có việc gì nữa, phim chụp cũng bảo anh không có chấn động não."

Diêu Diệp lờm cô ấy một cái, không nói nhảm với cô ấy, chỉ nhìn chăm chăm Quý Vân Khai.

Quý Vân Khai thở dài: "Được, cậu muốn gì cứ nói!"

Diêu Diệp xoay tròn mắt, cười nói: "Đưa 'Mary' nhà cậu cho tôi mượn chơi hai ngày."

Quý Vân Khai đã biết anh ta có chủ ý tới "Mary" không phải ngày một ngày hai, nói: "Chờ cậu khỏe lại rồi nói sau!"

"Sẽ khỏe nhanh thôi, không được phép nuốt lời đấy!"

"Cậu không sợ bị chấn động não à?"

"Đâu thể!" Diêu Diệp bĩu môi, "Nếu không phải cô gái này xịt tinh dầu lại thêm gậy điện, tôi có thể để cô ấy đánh được sao?"

Trần Vệ Đông nghe thế liền hứng thú, tiến tới bên cạnh Đào Nhiên: "Em gái à, cho anh xem trang bị của em đi."

Đào Nhiên xin lỗi lấy ra từ trong túi, nói: "Tôi hay gặp phải kẻ xấu, cho nen Phỉ Nhi bảo tôi mang theo, chúng rất hữu hiệu."

Lưu Kiếm cũng đến gần nghiên cứu, gật đầu nói: "Lần sau khi diễn thuyết cho nữ sinh có thể dùng làm tài liệu học tập."

Giang Phỉ lặng lẽ hỏi Quý Vân Khai: "'Mary' là gì vậy?"

Quý Vân Khai cười nói: "Là một chiếc máy bay lượn, Diêu Diệp chơi lần đầu đã nghiện. Có điều mẹ anh toàn sợ không đâu, thấy nó không an

toàn, bình thường đến anh cũng rất ít khi được chơi, giờ đang để ở nhà cậu trẻ! Mẹ anh không biết anh cứ cách ba năm ngày lại sang cậu chơi, dù sao nói một tiếng với cậu ấy là được."

Giang Phi biết với tài lực của Hoa Độ thì một chiếc máy bay lượn không đáng kể chút nào, Hoa Độ ở Bắc Kinh và Thượng Hải có hai bãi đỗ trực thăng riêng, ngay cả Đường thịnh cũng có một bãi của riêng mình. Anh trai tuy không thua kém Đường Cảnh Nghiêu, nhưng trụ cột của Giang gia còn yếu, không thể so với những kẻ "quần là áo lượt" như họ.

Mọi người náo loạn một trận, không quấy rầy Diêu Diệp nghỉ ngơi, chuẩn bị giải tán. Đào Nhiên cũng muốn đi, Diêu Diệp lại gọi cô ấy lại: "Cô đi rồi thì ai chăm sóc tôi?"

Đào Nhiên nói không nên lời: "Hay tôi mời một y tá riêng cho anh?"

"Không cần, cô là được!" Diêu Diệp đã đánh dấu cô ấy rồi, "Là cô làm tôi trở thành thế này, tôi đã không truy cứu trách nhiệm hình sự của cô nữa, cô cũng đừng có được voi đòi tiên!"

Đào Nhiên nước mắt lưng tròng chu miệng, nhìn Giang Phi, Giang Phi cảm thấy việc này không có gì chê trách, liền nói: "Cậu ở lại chăm sóc anh ta vài ngày, anh ta không phải người nhiều chuyện." Đào Nhiên đành phải thôi.

Cả nhóm người đi ăn khuya, trong bữa tiệc, Lưu Kiếm nói thực với Quý Vân Khai: "Diêu Diệp đang theo một vụ án lớn, cô gái kia hình như có quan hệ với người có liên quan đến vụ án, giữ cô ấy lại, vừa là bảo vệ cũng đồng thời thông qua cô ấy tiếp xúc với người bị tình nghi."

Quý Vân Khai hiểu ra, cười nói: "Bảo sao đêm hôm cậu ta lại đi theo dõi người ta!" Nhớ tới Giang Phi từng nói với anh về hoàn cảnh của Đào Nhiên, có lẽ đã đoán được người bị tình nghi là ai.

Ăn xong bữa khuya, Giang Phi gói lại một phần, lại về nhà lấy quần áo cho Đào Nhiên rồi đến bệnh viện.

Trong hành lang, Đào Nhiên đang âm thầm khóc nức nở, thấy họ tới, hết sức oan ức oán giận: "Anh ta cũng thật quá đáng, lại bảo tớ nghỉ phép cả ngày 24 tiếng đồng hồ chăm sóc! Không phải anh ta không có chuyện gì rồi sao! Như thế nào mà lại không hiểu nhân tình thế chứ!"

Giang Phi nhú mày, muốn nói gì đó thì bị Quý Vân Khai ngăn lại. Quý Vân Khai nói với Đào Nhiên: "Nghỉ thì nghỉ thôi! Cô coi như nghỉ ngơi đi, nói sao thì cô cũng khiến cậu ta nhập viện, xem mặt mũi tôi cậu ta mới không truy cứu. Nếu không phải cô là bạn của Giang Phi, bây giờ đã phải vào cục rồi, đừng để chúng tôi khó xử."

Đào Nhiên nói không ra lời, tức giận giậm chân, đón lấy đồ ăn khuya và quần áo từ tay Giang Phi, lẩm bẩm: "Ăn, tôi cho anh ăn!" Cô ấy dự định sẽ nhổ nước miếng vào trong đồ ăn khuya rồi dứt cho anh ta.

Giang Phi mù mờ nhìn Quý Vân Khai, Quý Vân Khai cười nói: "Đừng nhìn anh như thế, ai bảo cô ta quấy rầy chuyện tốt của anh!" Anh sát lại vành tai cô, thì thầm: "Về nhà tiếp tục chứ?"

Cả người Giang Phi nóng lên, thấp giọng nói: "Còn tiếp tục cái gì, không phải đã xong rồi sao?"

Quý Vân Khai giơ "ba" ngón chỉ về phía cô, lại giơ "một" ngón chỉ về mình, lắc đầu: "Anh còn chưa kết thúc đâu!"

Giang Phi chưa kịp phản ứng, Quý Vân Khai đã ôm eo cô đưa cô đi, cô nhướng mày buồn cười nhìn khuôn mặt anh tuấn, than thở: Ai, người đàn ông này đòi hỏi thật thái quá!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cơm Chan Canh

Quý Vân Khai chưa bao giờ thỏa mãn như thế, nếu lần ở phòng bếp là thêm nhiệt, vậy thì bắt đầu từ khi vào cửa anh ôm hôn cô nồng nhiệt, tiếp đó chính là bữa tiệc đỉnh điểm của sự giao hòa giữa hai cơ thể. Từ phòng khách đến phòng ngủ, từ sofa đến giường, từ nền nhà đến nhà tắm...

Cả đêm vui sướng cùng cực, anh càng lúc càng phấn khích, không có chút mệt mỏi nào.

Chưa bao giờ có sự thể nghiệm cơ thể cùng sự thỏa mãn trong tim thể này.

Trời sáng, Giang Phi trùm khăn tắm, tựa vào cửa phòng ngủ hút thuốc.

Quý Vân Khai tắm rửa bước ra liền thấy được bức tranh trước mặt. Cô khẽ cúi đầu, sợi tóc rũ xuống che khuất gương mặt, ngón tay cầm điếu thuốc, màn khói lượn lờ, trông cô thật cô đơn.

Anh không thích phụ nữ hút thuốc, chỉ là Giang Phi, thật cô đơn nhưng lại mang một vẻ đẹp khác.

Đi qua rút điếu thuốc khỏi tay cô, nói: "Một người đàn ông hút thuốc chưa chắc vì phụ nữ, nhưng một người phụ nữ hút thuốc chắc chắn là vì một người đàn ông." Anh hút một hơi, chậm rãi nhả ra vòng khói, cúi thấp người hôn cô, "Anh hi vọng có một ngày, em cai thuốc vì anh."

Giang Phi quay đầu lại, nhìn anh cười cười với ý tứ hàm xúc không rõ, hỏi: "Đàn ông không phải đều cho rằng hễ người phụ nữ nào lên giường với anh ta thì sẽ trở thành người của anh ta đấy chứ?"

Thái độ của cô làm Quý Vân Khai rất không thoải mái, bất mãn nói: "Sao hả, ăn xong chùi mép phải không? Em phải chịu trách nhiệm với anh, bằng không anh..."

"Anh làm sao?" Giang Phi giống như cười mà không phải cười, nhìn anh, điều anh vừa nói phải là lời thoại của cô mới đúng.

Quý Vân Khai suy nghĩ đau khổ một hồi, cuối cùng nói: "Anh sẽ ngày ngày bám theo em, cho đến khi nào em chịu trách nhiệm với anh mới thôi!" Con gái sợ con trai cứ bám lấy mình, cô không đồng ý anh sẽ bám lấy cô! Bám cho đến khi nào cô khuất phục!

Giang Phi cười nói: "Ngày ngày đi theo em, anh không phải đi làm à?"

Quý Vân Khai ảo não: "Vợ sắp mất rồi còn làm việc cái gì!"

Giang Phi lườm anh, đứng dậy nói: "Anh xé rách váy em rồi, bảo em làm sao ra ngoài?"

Quý Vân Khai nhớ tới chiếc váy và quần lót tơ tằm bị anh xé rách trên sàn nhà ngoài phòng khách, cười cực kỳ mờ ám, đành nói: "Anh bảo người ta đưa quần áo đến cho em, nếu em cảm thấy trùm khăn tằm không tiện thì cứ mặc đồ của anh trước."

Giang Phi không khách khí vào phòng để đồ chọn, tìm lấy một chiếc áo sơ mi và một chiếc quần jean, lại lôi quần lót anh ra mặc. Vạt áo sơ mi quá dài, cô liền buộc nó lại, thắt lưng có logo Hermes lộ ra bên ngoài. Nhìn gương buộc tóc lên thành kiểu đuôi ngựa, có một cảm giác xinh đẹp khó nói.

Ngay đến Quý Vân Khai thấy cách ăn mặc của cô cũng phải miệng chữ "O" vì kinh ngạc. Giang Phi nháy mắt mấy cái, nói khẽ bên tai anh: "Em mặc quần lót của anh đấy!" Cô rõ ràng nghe được tiếng nuốt nước miếng của anh, cười vô cùng đắc ý.

Quý Vân Khai chặn ngang cô lại, như ảo thuật biến ra một cái hộp bạc, nói: "Cái cuối cùng, dùng nốt chứ?"

Lần này đến phiên Giang Phi kinh ngạc, từ tối qua đến giờ cô đã biết, với đàn ông thì số lần không phải quan trọng, quan trọng là thời gian và kỹ xảo. Nhưng rõ ràng anh... lúc tay anh đang luồn vào trong áo, cô ngọ ngoạy chạy trốn chết: "Bát đĩa trong phòng bếp còn chưa rửa!"

Quý Vân Khai ở sau lưng cô vừa tức vừa cười, tiện tay ném hộp bạc lên tủ đầu giường, cầm điện thoại gọi bảo người đưa quần áo và bữa sáng lên.

Rửa xong đồng bát, quần áo và bữa sáng đều đưa tới, đúng là size của Giang Phi. Sau khi thay xong bước ra chuẩn bị ăn sáng, cô khựng lại khi thấy sữa đậu nành với bánh quây trên bàn.

"Sao thế, không thích ăn à?"

Giang Phi lắc đầu, "Đột nhiên em muốn ăn cơm chan canh Thượng Hải."

Quý Vân Khai đặt sữa đậu nành xuống nói: "Có gì khó, anh biết một nhà hàng làm đồ ăn chính thống, anh sẽ gọi điện bảo họ đưa tới."

"Cái này không giống", Giang Phi lại nói tiếp, "Hồi nhỏ có một thời gian, bố em thuê một cô giúp việc, quê cô ấy ở ngoại ô Thượng Hải, không thành thạo lắm, thời gian đó em cáu kỉnh không chịu ăn cơm. Sau đó có một người đồng hương tới thăm, mang đến một chút đặc sản, cô ấy dùng những đặc sản đó làm cơm chan canh cho em. Em còn nhớ, đêm đó khóc đến mệt rồi thiếp đi, hôm sau thức dậy liền ngửi được từng mùi hương chui

vào mũi, em túm lấy chân mẹ... ôm búp bê vài xuống lầu liền trông thấy cơm chan canh nóng hổi trên bàn.

Bát cơm chan canh rất phong phú, nhưng chỉ là những nguyên liệu rất bình thường, jăm-bông, măng khô, mộc nhĩ, cải xanh, cải bẹ... Rắc bên trên thịt thái hạt lựu đậu rang tương ớt, trứng tôm cá khô và chao của Tô Châu, lập tức kéo con trùng thềm ăn của cô ra. Cũng nhớ cả tiếng địa phương vùng Tô Châu dễ nghe dịu dàng mỉm cười nói chuyện với cô, nội dung thế nào cô không còn nhớ, dù sao bát cơm chan canh đó đều rơi hết vào bụng cô.

"Hương vị ấy đến nay em còn nhớ, đáng tiếc cô giúp việc vì biến cố gia đình đã sớm quay về, sau này không còn được ăn món cơm chan canh ngon như thế nữa."

Thực ra sau đó cô từng đến nhà hàng chính thống nếm thử một lần, chẳng qua trông thấy vây cá và trứng cua bên trên cùng với hải sản làm loãng canh nên chẳng còn hứng thú.

Nói xong cô ngẩng đầu cười cười với Quý Vân Khai: "Anh sẽ không thấy em khác người đó chứ?"

Quý Vân Khai cố tình nuốt nước miếng khoa trương, nghiêm túc nói: "Anh cũng muốn ăn cơm chan canh rồi đấy."

Giang Phi cười rộ lên, lại cầm bánh quẩy sữa đậu nành thờ dài: "Thời gian vụt trôi, có những thứ đã qua sẽ trở thành quá khứ, cưỡng cầu không được. Hơn nữa, khi đói bụng, đâu còn quan tâm trước mắt là bánh quẩy sữa đậu nành hay là cơm chan canh cá khô! Có thể đây bụng đã tốt rồi."

Quý Vân Khai như có điều suy nghĩ nhìn bánh quẩy trong tay cô, "Vậy chấp nhận nó sao?"

Giang Phi sững sốt, tiếp đó lắc đầu: "Không, là thói quen." Dừng một lúc, cô nói tiếp: "Có một số việc chỉ có thể tồn tại trong ký ức, đến khi nào không còn nhớ nổi mới thôi."

Hai người im lặng ăn xong bữa sáng, Quý Vân Khai đi làm, nhắc nhở cô: "Hôm nay Diêu Diệp chuyển sang bệnh viện của Hoa Độ, tan việc anh đón em cùng đi thăm cậu ta."

"Được."

Giang Phi dọn dẹp xong mới đến "Dao Trì", ở đó hơn nửa ngày, Quý Vân Khai tới đón cô. Có một vụ án kết thúc sớm, cho nên được về sớm. Hai người mua một bó bách hợp, Quý Vân Khai lại hỏi: "Vì sao em thích hoa tulip màu hồng?"

Giang Phi sững ra, nói: "Bây giờ không thích nữa."

Quý Vân Khai lặng yên chốc lát, bỗng nói: "Lần sau tặng em hoa hồng đỏ nhé!" Anh cười nói như có hàm ý: "Nóng bỏng, mềm mại, còn có gai."

Giang Phi xấu hổ, bỏ bó hoa vào tay anh, ngồi lên xe trước.

Đến bên ngoài phòng bệnh của Diêu Diệp đã nghe được giọng điệu ngọt chết người như Lâm Chí Linh của Đào Nhiên: "Anh Diêu Diệp, ăn táo đi! Anh để em gọt nhé, xem em cắt ra thành từng miếng này, em giúp anh ăn, a ---"

Cơ thể Quý Vân Khai run lên, trên trán Giang Phi xuất hiện vệt đen, hai người nhìn nhau kiên trì đẩy cửa vào. Diêu Diệp thấy họ tới, như được đại xá, chỉ vào Đào Nhiên nói: "Mau, mau đuổi yêu nữ này đi cho tôi!"

Đào Nhiên không vui, chu môi hồng nói: "Ơ anh làm gì thế? Hôm qua người bảo em ở lại là anh, hôm nay người muốn đuổi em cũng là anh, dù

sao em và anh cũng đã cùng chung giấc nồng... sao anh không hợp tình người thế!" Vừa nói vừa giơ ra tư thế chiến thắng ở sau lưng với Giang Phi.

Quý Vân Khai xem trò hay không sợ sần khấu cao, cũng cười nói: "Đúng đó lão Diêu! Đừng phụ tình cảm của người ta chứ!"

Đào Nhiên lén lút lườm anh, ai có tình cảm với anh ta, bà đây chính vì biết chắc người đàn ông này không chịu nổi thế công nung nịu mới bằng bất cứ giá nào làm ra nó đấy biết không!

Diêu Diệp vốn đã bị thế công nung nịu của cô ấy làm cho xuất huyết nội, cũng sắp đại xá thả cô ấy đi rồi, Quý Vân Khai vừa đến đã làm anh ta tỉnh táo lại! Còn có việc chính mà, đây chính là cô bạn gái của kẻ tình nghi quan trọng, không thể vì thế mà buông tha. Cố đè nén dòng máu sắp hộc ra, ho khan nói: "Cũng phải, không thể để cô kiểm củi ba năm thiêu một giờ, vẫn nên chăm sóc tôi cho đến khi ra viện! Tôi không ghét cô đâu."

Lần này đến phiên Đào Nhiên sắp hộc máu, hận không thể lườm cho Quý Vân Khai thủng một lỗ, cũng không giả bộ nữa, nhét từng miếng táo vào miệng Diêu Diệp, độc ác nói: "Ăn táo của anh đi!" Cho anh nghẹn chết! Còn nói là đây tớ của nhân dân! Người ta vì dân phục vụ, còn anh? Phải là: này, nhân dân, phục vụ.

Giang Phi nhìn Diêu Diệp, lại nhìn Đào Nhiên, bất giác nở nụ cười.

Đào Nhiên kéo cô ra ngoài khóc lóc kể lể: "Cậu còn cười được! Không biết từ tối qua đến giờ tớ bị anh ta hành hạ thảm thế nào đâu!"

Giang Phi cố tình hỏi: "Không phải cùng chung giấc nồng à?"

"Cậu..." Đào Nhiên thở phì phì giơ năm tay lên, neho mắt dò xét cô một phen, "Không đúng nha! Không phải tớ cùng chung giấc nồng, là cậu và Quý Vân Khai đúng chứ?"

"Đừng nói nhảm." Giang Phi mặt nghiêm túc khiển trách.

Đào Nhiên cười duyên nói: "Thẹn quá hoá giận hả? Cậu tự soi gương đi, không phải bộ dạng buông thả dục vọng quá độ thì là gì? Nhưng mà tớ thấy Quý Vân Khai trông đâu có sao nhỉ! Có phải anh ta rất lợi hại, vô cùng lợi hại đúng không? Mấy lần, sáu hay bảy lần hả!"

Giang Phi tức giận nói: "13 lần!"

Đào Nhiên hít sâu một hơi: "Wow, vì nụ cười của người đẹp, Thập Tam Lang cũng phải liều mạng!"

Do cô ấy ban tặng, từ nay về sau Quý Vân Khai đã có thêm một biệt hiệu - Quý Thập Tam Lang.

Diêu Diệp trong phòng cũng hỏi anh chuyện này: "Ngủ?" Quý Vân Khai nhú mày, Diêu Diệp lườm anh một cái: "Xem bộ dạng ăn vụng thành công của cậu kìa! Kiểm chế một chút đi người anh em, thời gian còn dài lắm!"

"Yên tâm, với sức chiếc đấu này của tôi, cậu còn sợ tôi không cho một mình cô ấy ăn no?"

Diêu Diệp sửng sốt: "Thật sự chọn cô ấy ư?"

Quý Vân Khai nghiêm mặt gật đầu: "Là cô ấy."

Diêu Diệp không nói, một lúc sau cũng gật đầu: "Hiểu rồi, tôi thấy cậu càng lúc càng giống ai đó, thằng bạn lớn lên từ nhỏ của tôi ấy, sau khi kết hôn ngày nào cũng ở cạnh vợ cậu ta, làm tôi cũng ngại chẳng dám gọi cậu ta ra ngoài chơi."

Quý Vân Khai xen vào: "Cho nên cậu mới chơi càng lúc càng thân với đám chúng tôi."

"Không hẳn, chẳng qua tôi sợ, cậu sớm muộn gì cũng theo gót cậu ta!"
Diêu Diệp thở thật dài, còn nói, "Lúc nào đó giới thiệu cho hai người làm quen, nhất định có đề tài chung."

"Được đấy!"

Trong lúc trò chuyện, Quý Vân Khai nhớ ra còn có việc, cùng Giang Phi đi trước. Đào Nhiên vừa gạt nước mắt vừa liếc trộm Quý Vân Khai, oán thăm: Người ta nói chỉ có bò mệt chứ không có đất cày xấu, làm sao cô ấy lại thấy con trâu này ngày càng khỏe thế!

Diêu Diệp vừa ăn xong táo, một người bước vào, anh ta nhìn lên liền cười: "Vừa rồi còn nói về cậu đấy!" Lại dặn Đào Nhiên: "Tiểu Đào à, rót trà đi."

"Không cần, tôi tới thăm cậu một lát, ngồi một lúc rồi đi, còn phải đón An Chi nữa!"

Đào Nhiên nhìn chăm chăm người tới, vâng lời, cô ấy còn tưởng Quý Vân Khai đã đủ yêu nghiệt rồi, người đàn ông này chất lượng còn không thua kém Quý Vân Khai, hơn nữa vì tuổi lớn hơn mà càng toát lên sức quyến rũ người trưởng thành. Chỉ là khi ánh mắt rơi vào ngón áp út bên tay trái anh ta liền dừng lại, đáy lòng kêu rên: Ông trời ơi! Vì sao đàn ông chất lượng tốt bây giờ hoặc đã kết hôn hoặc yêu nhau hết thế!

Diêu Diệp tự động bỏ qua vẻ si mê của Đào Nhiên, cười nói: "Ban này Quý quan cũng ở đây, mới bảo sẽ giới thiệu hai người, cậu có thể nhận cậu ta làm đồ đệ! Con nhóc của cậu ta còn khó đối phó hơn Tống Tam, chỉ số vũ lực cũng khá cao."

Người tới chính là Hứa Ích Kha, nghe vậy cười nói: "Vợ tôi chẳng dễ đối phó chút nào, dịu dàng hiền lành chăm lo gia đình sự nghiệp thành công, đến đâu để tìm người vợ tốt như thế!" Nói rồi liếc nhìn Đào Nhiên, hỏi: "Cậu còn chưa chơi đã?"

Diêu Diệp lắc đầu: "Thấy mọi người bên cạnh kết hôn tôi cũng muốn lắm, nhưng tôi không muốn trở thành thê nô."

"Vậy thì cậu còn chưa gặp được người trong lòng!" Anh ta giơ cổ tay nhìn đồng hồ, đứng lên nói, "Tôi phải đi rồi, hôm nào đó dẫn An Chi tới thăm cậu."

"Đi đi, chuyển lời hỏi thăm của tôi tới Tống Tam!" Người có gia đình đúng là không giống, còn chưa ngồi nóng đít nữa! Lại đưa mắt sang Đào Nhiên đang nghịch điện thoại, hỏi: "Bạn trai cô sao không tới thăm cô."

Đào Nhiên lườm anh một cái: "Ai cần anh lo!" Tuy đó không phải một người đàn ông chất lượng tốt, dẫu sao cũng xem như một ông chủ nhỏ, thôi quên đi, không bắt buộc! Bảo anh ta mang cho mình chút đồ ăn ngon là được!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Thượng Hải

Quý Vân Khai và Giang Phi mới đến tòa nhà tiếp nhận bệnh nhân nội trú liền chạm mặt một nhóm người đi cùng viện trưởng kiểm tra phòng theo thông lệ trước khi tan việc. Viện trưởng thấy Quý Vân Khai lập tức cười nói: "A Khai, cháu tới thật đúng lúc."

"Có chuyện gì sao ạ, viện trưởng Quý?" Theo vai về thì viện trưởng Quý là ông chú của anh, đã từng này tuổi còn chưa chịu về hưu, vẫn tiếp tục cống hiến vì công việc!

Viện trưởng nhìn thoáng qua Giang Phi bên cạnh anh, cười gật đầu, nói với anh: "Báo cáo kiểm tra sức khỏe lần trước của chị cháu đã có rồi, đã nhắc tới lấy mà mấy ngày rồi chưa thấy. Cháu ở đây thật đúng lúc, cầm về đi, vợ chồng chúng nó đang chuẩn bị có con, sớm biết kết quả cũng yên tâm hơn."

"Cũng được ạ, ông bảo ai đó dẫn đường cho cháu đi lấy." Anh đưa chìa khóa xe cho Giang Phi, "Lên xe chờ anh."

Thư ký viện trưởng dẫn Quý Vân Khai đến văn phòng, tìm báo cáo kiểm tra sức khỏe đưa cho anh, anh cầm lấy lật ra xem hỏi: "Không có vấn đề gì chứ?"

Thư ký cười nói: "Không có vấn đề, có vấn đề thì viện trưởng đã sớm báo rồi."

Quý Vân Khai tùy ý mở ra, khi thấy trang kiểm tra máu liền ngậy ngần cả người, nhưng anh nhanh chóng bình thường lại, nói với thư ký: "Tôi cầm đi nhé!" Thư ký muốn tiễn anh, anh không cần, bước vào thang máy, tay nắm chặt báo cáo, hàng lông mày nhú chặt.

Chẳng qua ở trước mặt Giang Phi, anh vẫn là dáng vẻ như cũ, để báo cáo ra ghế sau, lái xe rời khỏi bệnh viện.

Chiếc xe đi ra khỏi trung tâm thành phố, Giang Phi mới hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Lát nữa em sẽ biết", Quý Vân Khai thần thần bí bí.

Đến khi trông thấy biển chỉ dẫn phía trước Giang Phi mới biết, họ đang đến sân bay cao tốc! Cô hoài nghi nhìn Quý Vân Khai, Quý Vân Khai cười cười, nói: "Không phải em muốn ăn cơm chan canh Thượng Hải chính thống sao?"

"Đi Thượng Hải?" Giang Phi ngạc nhiên thú vị, lại hỏi, "Anh đặt vé rồi à?"

Quý Vân Khai cười: "Anh còn cần phải đặt vé ư?"

Giang Phi bừng tỉnh hiểu ra: Hoa Độ có máy bay tư nhân!

Một giờ sau, chuyên cơ của hai người đáp xuống sân bay Phố Đông, Quý Vân Khai dắt tay Giang Phi đi xuống, nhận lấy chìa khóa xe của người đến đón, lên một chiếc Land Rover.

Thành phố không có bóng đêm vừa mới lên đèn, Quý Vân Khai xem chỉ dẫn, đưa Giang Phi qua lại như con thoi trên con đường đông nghịt.

Giang Phi trầm lặng không nói, lẳng lặng chờ Quý Vân Khai mang đến cho cô thêm một bất ngờ vui vẻ.

Hiếm khi nào người đàn ông này cũng trở nên sâu lắng nội liễm thế này, không lú lú như ngày thường, Giang Phi không biết rằng, nguyên nhân là do báo cáo kiểm tra sức khỏe ở ghế sau.

Băng qua khu vực nội thành, Quý Vân Khai hỏi: "Cảnh đêm Thượng Hải đẹp chứ?"

Giang Phi bật cười: "Vòng vèo xa như thế chính là để em xem cảnh đêm của Thượng Hải?"

Quý Vân Khai lại nghiêm trang hỏi ngược lại: "Không thì em nghĩ sao?"

Giang Phi ghen lời, nghĩ nghĩ, nói: "Cảm giác như nhau! Đến đâu cũng tắc đường."

Quý Vân Khai cười phá lên, chiếc xe đi lên cao tốc, dọc đường chạy băng băng ra vùng ngoại ô. Đến khi Giang Phi suýt ngủ thiếp đi, xe mới dừng lại bên ngoài sân nhỏ một gia đình nông dân.

"Thời gian vừa khéo", Quý Vân Khai cười dương dương tự đắc với Giang Phi, sau đó kéo tay cô vào sân nhỏ, người trong sân đang bày bát đĩa, chuẩn bị ăn cơm tối.

Một người phụ nữ ra chào đón: "Cô cậu là khách tối nay phải không? Tối thật sớm, mau ngồi đi, sắp được ăn rồi."

Vào nhà chính, Giang Phi trông thấy món bày trên bàn đúng là - cơm chan canh, thịt thái hạt lựu đậu rang tương ớt, trứng tôm cá khô, chao! Tâm trạng cô chấn động mãnh liệt, liếc về phía những bức ảnh treo đầy trên tường, thông thả qua đó xem. Cô bỗng chỉ vào một người trong đó hỏi: "Đây là ai?"

Người phụ nữ nhìn sang, nói: "Đây là mẹ tôi, đã qua đời ba năm trước."

Trong tấm ảnh đúng là người giúp việc đã làm cho Giang Phi một bát cơm chan canh cả đời khó quên, Giang Phi đột nhiên hiểu ra, quay lại nhìn Quý Vân Khai. Quý Vân Khai đã không khách khí ngồi xuống chuẩn bị ăn, cảm nhận được ánh mắt cô, anh cũng ngẩng lên, bốn mắt nhìn nhau, sóng tình lay động, cô khẽ cắn môi, anh nở nụ cười chân thành tình cảm với cô.

Trên đường quay về, Giang Phi hỏi anh: "Làm sao anh tìm được nhà họ?"

Quý Vân Khai cười ung dung: "Anh tự có cách của anh." Nói thì đơn giản nhưng cũng mất khá nhiều người và lực, tất nhiên, còn cả tiền bạc nữa.

Đầu tiên là gọi điện thoại cho Giang Vũ Thần hỏi về chuyện người giúp việc, Giang Vũ Thần khi đó cũng còn nhỏ, nhớ không rõ ràng lắm, cần phải hỏi Giang Đại Đạo. Giang Đại Đạo cũng đã quên, hỏi đến một người đi vẫn luôn đi theo ông từ năm đó mới nghe được cái tên của người giúp việc. Tiếp đó Quý Vân Khai mới thông qua hai manh mối là tên người giúp việc và "ngoại ô Thượng Hải" nhờ bạn bè giúp đỡ, mất cả một ngày mới tìm được gia đình ấy, cũng hiểu rõ được tình huống.

Anh vì cô hao hết tâm tư, chỉ hy vọng cô có thể đạt được ước muốn, buông bỏ quá khứ.

Trên xe, Giang Phi nghiêng đầu cười hỏi: "Đối tốt với em như thế, không sợ em được súng mà kiêu à?"

Quý Vân Khai cười: "Em nghĩ vậy sao? Thế thì tốt quá, ít nhất em cũng thấy anh cứng chiều."

Nụ cười của Giang Phi đọng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói nữa. Ngay khi Quý Vân Khai cho rằng cô lại im lặng cả quãng đường, cô bất chợt khẽ nói: "Em muốn gì anh cũng có thể thỏa mãn em ư?"

"Đương nhiên", chỉ cần anh có thể làm được, mọi thứ đều có thể.

Giang Phi thình lình cười ranh mãnh: "VẬY... em muốn thử rung xe."

Quý Vân Khai thiếu chút nữa đạp nhầm chân phanh, ổn định tâm thần, ngón tay lướt qua bảng chỉ dẫn, nói: "Mười phút." Giang Phi ngạc nhiên, không đến mười phút, chiếc xe dừng lại ở một cửa khẩu, Giang Phi vội nói: "Còn ra tới nội thành đâu!" Nhưng Quý Vân Khai làm như mắt điếc tai ngơ, đường đi càng lúc càng vắng vẻ, thẳng tới một con đường nhỏ thôn quê, cuối con đường nhỏ rừng cây rậm rạp.

Xe dừng lại, Quý Vân Khai nhìn sang Giang Phi, ánh mắt u ám, giọng khàn khàn: "Ra sau xe ngồi đi."

Giang Phi vừa xấu hổ vừa buồn cười: "Anh thật đúng là... em nói đùa thôi."

Quý Vân Khai lại cúi xuống cởi dây đai an toàn của cô: "Đối với em, anh không nói đùa." Ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào mắt cô, dường như muốn hiểu thấu lòng cô, anh bỏ thêm một câu: "Nhất là chuyện này."

Hơi thở của Giang Phi trở nên dồn dập, nhưng không có di động, Quý Vân Khai cười cười, thấp giọng nói: "Không muốn ngồi sao? Ngồi trước cũng được." Nói rồi, thân trên tiến tới, tay đề lên một nút nào đó ở ghế ngồi, Giang Phi cảm giác cả người ngã về sau - ghế đã bị anh hạ xuống. Còn anh cũng thuận thế đề lên.

Giang Phi luống cuống tay chân muốn đẩy anh ra, anh quấn chặt lấy cơ thể cô, đồng thời nuốt chửng lấy tiếng kêu của cô vào miệng, ngón tay linh hoạt tháo từng cái cúc, chuẩn xác tìm ra điểm mẫn cảm của cô. Cô sợ run, nhắm mắt lại, bỏ qua chống cự. Anh còn muốn hơn thế, ngón tay khác tận dụng mọi lúc chen vào giữa eo cô và cái quần, cắn vành tai cô hỏi: "Quần lót của anh mặc có thoải mái không?"

Bụng cô co rút từng cơn, cắn môi không để tiếng rên rỉ thoát ra, trong chớp mắt trông thấy nụ cười quyến rũ của anh, lập tức ngừng cả thở. Môi

lưỡi và tay anh cùng sử dụng, biến cô thành một miếng bông vải mềm mại, cô chỉ có thể nhẹ nhàng ngâm nga, bồi rối bất đắc dĩ mà lại vui thích dạt dào hưởng thụ màn cá nước thân mật dữ dội này.

Sáng hôm sau, hai người rời khỏi Thượng Hải, bữa sáng trên máy bay chính là bánh bao chiên nhân thịt. Quý Vân Khai cười nói: "Cũng đã đến Thượng Hải một chuyến, sao có thể không nếm bánh bao chiên nhân thịt chứ? Không kém gì cơm chan canh đâu."

Giang Phi liếc anh một cái, lặng yên không nói gì ăn sáng, ăn xong thì vào nhà vệ sinh rửa tay. Quý Vân Khai đi cùng, lôi kéo cô ranh mãnh hỏi: "Chơi rung xe rồi, có muốn thử rung máy bay không?"

Giang Phi đỏ mặt lườm anh, hất tay anh ra đóng cửa nhà vệ sinh lại. Quý Vân Khai đứng tựa cửa cười không ngừng, trong lòng sung sướng tới cực điểm.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nhóm Máu

Quý Vân Khai cầm báo cáo kiểm tra sức khoẻ bước vào cửa Quý gia, người quản gia ra đón, cúi đầu khom lưng nói: "Ông chủ đang ở thư phòng mở cuộc họp qua video, bà chủ ở phòng khách uống trà." Quý Vân Khai gật đầu, đi về hướng phòng khách. Phòng khách của Quý gia là một khu vực xây dựng trên nước cách xa nhà chính, có phong cách khác biệt với phong cách kiểu Âu của nhà chính, phong cảnh nơi này xây dựng theo kiểu Trung Quốc. Mái ngói lưu ly điểm xuyết những cây mây và dây leo, khi mùa xuân đến luôn hé nở những đóa hoa nhỏ màu trắng và tím. Hiện giờ đã sang thu, phòng khách lại không kém chút nào, chỉ vì phần mái bên ngoài được trang trí thêm những đèn hoa rực rỡ sắc màu.

Cố Hoa ngồi giữa biển hoa, lưng thẳng tắp, thư thế tao nhã nhìn ánh sáng lặn tắt dưới mặt hồ, cá chép bơi qua bơi lại. Bà hài lòng cầm tách sứ tinh xảo lên, khẽ nhấp trà hoa lài, nheo mắt, cực kỳ hưởng thụ ánh nắng của buổi xế chiều. Người giúp việc phục tùng đứng phía sau, hô hấp cũng mang theo sự cẩn thận, cho thấy phong phạm của một gia tộc.

Quý Vân Khai lại phá vỡ sự yên tĩnh này, bước thật nhanh, Cố Hoa nhíu mày, đặt tách trà xuống, hai tay đặt trên gối lẳng lặng chờ.

"Mẹ, hăng hái thế ạ?" Quý Vân Khai cười mỉm ân cần thăm hỏi. Ngày trước mẹ ở đoàn văn công, thỉnh thoảng ở đây tập hát, nếu là uống trà, chắc chắn là đang làm bộ làm tịch.

Cố Hoa ho nhẹ một tiếng, gật nhẹ: "Anh thăm phán đã về rồi?"

Quý Vân Khai nói với hai người giúp việc: "Hai cô xuống đi." Người giúp việc liền cúi người lui ra, chờ họ đi xa, Quý Vân Khai ngồi xuống cái ghế bên cạnh, cười nói: "Mẹ đừng giả vờ nữa, không thấy mẹ đâu."

Cố Hoa nhìn xung quanh, cả người đều thả lỏng, miễn cưỡng đấm eo, nói: "Hết cách, họ mới tới, không thể để họ thấy nhà chúng ta tùy tiện được."

Quý Vân Khai trợn trắng mắt im lặng, không thể trách tính cách anh như vậy, đến bố mẹ anh cũng không đáng tin, dùng lời thời nay thì chính là hai kẻ "ngớ ngẩn"! Hai kẻ ngớ ngẩn có thể sinh ra người đứng đắn được sao? Thật không đáng tin!

Cố Hoa chợt nhớ ra điều gì hào hứng bừng bừng hỏi: "Này, mẹ nghe nói tối qua con dùng máy bay tư nhân phải không? Cô gái nào không có mắt dám cùng chung một đêm với con thế?"

"Có người nào nói con trai như mẹ không!" Quý Vân Khai bĩu môi, "Nói sao thì con cũng là con trai ruột của mẹ, đẹp trai tuấn tú, khí vũ hiên ngang đấy mẹ biết chưa?"

Cố Hoa tỏ ra ghét bỏ: "Con với bố con đúng là cùng một đức hạnh! Hai chúng ta đi ra ngoài ai bảo giống mẹ con đâu, đều nói là chị em!"

Quý Vân Khai đáp trả: "Còn không phải ạ, nếu không phải thì con thật hoài nghi con có phải con ruột của bố mẹ không đó!"

"Con thỏ con chết tiệt kia nói xằng bậy gì đấy!" Cố Hoa giơ tay lên.

Quý Vân Khai vội nhìn ra phía sau bà, nói: "Có người đến!"

Cố Hoa vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, trở lại bộ dạng quý bà, mắt thấy Quý Vân Khai cười trộm, nhìn về sau, nào có người đâu! Bà lập tức giận dữ đánh anh: "Thằng nhỏ xúi quẩy, đùa với mẹ hả!"

Quý Vân Khai vừa xin tha vừa cười đến mức thở không ra hơi, báo cáo kiểm tra sức khỏe để một bên cũng rơi xuống đất. Cố Hoa bật lên hỏi: "Đây là gì?"

"À, báo cáo kiểm tra sức khỏe của chị và anh rể." Quý Vân Khai nghiêm mặt, thản nhiên nói.

Cố Hoa gật đầu, không có mở ra xem, chỉ bảo: "Chúng cũng lớn rồi, nên có con, hồi trước có nghe nói chúng đi kiểm tra sức khỏe." Bà đặt báo cáo sang một bên, kỳ lạ hỏi, "Vậy con mang về làm gì? Bây giờ chúng ra ở riêng rồi, con phải mang đến nhà chúng chứ!"

Quý Vân Khai nhìn Cố Hoa, hỏi bà: "Mẹ có nhóm máu gì?"

"Mẹ? Hình như là nhóm O, sao vậy?" Cố Hoa sững sốt, nói đáp án, không biết làm sao con trai lại hỏi chuyện này.

"Còn bố con?"

"Nhóm B!" Cố Hoa nhanh chóng nói ra, lại hứng thú, "Không phải có một thời gian mẹ nghiên cứu về nhóm máu đấy sao? Người ta bảo nữ nhóm O nam nhóm B xứng đôi nhất, con trai à, về sau con cũng phải tìm người có nhóm máu O nhé, con là nhóm B, nếu tìm nhóm máu A, chắc chắn sẽ xảy ra mâu thuẫn."

Quý Vân Khai cười gật đầu: "Con cũng nhớ, con với bố đều là nhóm B, mẹ nhóm O, nếu con không quên thì đứa trẻ sinh ra từ nhóm máu O và nhóm máu B sẽ là O hoặc là B, không thể nào là A đúng chứ ạ?"

"Phải không? Mẹ chưa nghiên cứu." Cố Hoa bối rối.

Quý Vân Khai có hơi buồn bực với bà mẹ thiếu gân của mình, cũng không biết làm sao người phụ nữ ấy có thể thu hút được bố trong muôn loài hoa! Hơn thế còn một lòng với bà ấy nhiều năm chứ, cũng xem như kỳ tích

rồi! Anh hẳn nài nói: "Đúng là có chuyện đấy! Không tin mẹ hỏi ông chú, nhưng con không rõ, tại sao chị của con lại là nhóm máu A?"

Động tác uống trà của Cố Hoa dừng lại, khẽ nhếch miệng, ánh mắt lập lòe. Bà nghĩ vắt óc thêu dệt ra một lý do nào đó, Quý Vân Khai lại cắt ngang bà: "Đừng hòng gạt con, thấy tròn mắt mẹ đảo loạn thế kia đã biết mẹ định nói dối rồi!" Cố Hoa ấp úng đứng dậy, vừa thấy Quý Độ đi về hướng này, vội nói: "Bố con tới kìa, con đi hỏi ông ấy đi!" Sau đó bà chạy đến bên Quý Độ tìm kiếm sự che chở.

Quý Độ đã qua tuổi 50, cũng không phát tướng như những người tuổi trung niên, bình thường rèn luyện và chú trọng vào dưỡng sinh nên ông thoát trông mới hơn bốn mươi. Quý Vân Khai có năm sáu phần giống ông, hiển nhiên khi còn trẻ ông cũng là mầm non làm say mê hàng ngàn cô gái, nay dù đã ở tuổi này, cũng có không ít người phụ nữ hơn hai mươi tuổi người trước ngã xuống, người sau tiếp bước. Nhưng trong lòng ông chỉ có một mình Cố Hoa, công ty ông sở dĩ được đặt tên là "Hoa Độ", chính là lấy từ tên hai người, cũng là lời hứa hẹn với tình yêu của ông.

Quý Độ từng nói, cả đời này ông có hai chuyện thoả lòng vừa ý: Một là cưới được Cố Hoa, hai là cùng Cố Hoa sinh ra Quý Vân Khai. Tuy Quý Vân Khai từng vô số lần làm ông kích động muốn đập thẳng nhóc hỗn láo này, nếu không phải xem địa vị Cố Hoa là mẹ anh, ông đã sớm bóp chết cái thằng này rồi.

Cố Hoa không biết nói cái gì bên tai Quý Độ, mặt Quý Độ cau lại, nhìn về phía Quý Vân Khai, trầm ngâm ba giây rồi cao giọng nói: "Đến thư phòng!"

Thư phòng của Quý Độ được bài trí theo kiểu Trung Quốc cổ, thoát nhìn giống như nơi văn nhân mặc khách ngâm thơ viết chữ, chỉ có chiếc máy tính xách tay trên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn cho thấy chủ nhân nơi này cũng không tụt hậu.

Người giúp việc bước vào chầm trà rồi ra ngoài, đóng kỹ cửa, Quý Độ mới nói: "Hỏi đi!"

Quý Vân Khai hỏi thẳng: "Chị có phải con cái nhà chúng ta không?"

Quý Độ lờm anh một cái, nghiêm mặt nói: "Dù nó có phải con cái của chúng ta hay không thì nó vẫn là chị con!"

"Con không phải không chấp nhận chị ấy, nói thế nào cũng đã chung sống với nhau nhiều năm." Quý Vân Khai nói thầm, khuôn mặt chị hiện lên trong đầu rất rõ ràng, nhất là mặt mày chị ấy còn khá giống bố. Anh suy đoán hỏi, "Chị ấy không phải là lỗi lầm mà bố phạm phải khi còn trẻ chứ?"

"Mẹ cha mày chứ!" Quý Độ rất cục lộ ra diện mục thật sự, chỉ vào Quý Vân Khai mắng to, "Mày nghĩ lão tử là loại người đó sao? Trừ mẹ mày ra cả đời tao không có người khác, mày cho rằng ai cũng như mày à, còn dùng máy bay tư nhân để tán gái! May là tụi mày không xảy ra chuyện trên máy bay, bằng không lão tử sẽ đánh gãy cái chân chó của mày!"

"Ừm hừm!" Cố Hoa ho khan nhắc nhở.

Quý Độ cũng ho khan hai tiếng để che giấu, phẩy tay nói: "Tóm lại, chị con là chị con, những cái khác đừng quan tâm nhiều làm gì."

"Con có thể không quản!" Mỗi lần về trông thấy bố bị mẹ quản nghiêm anh liền muốn cười, nếu không phải còn có chuyện quan trọng hơn, anh khẳng định đã cười to. "Không biết thì không sao, bây giờ biết rồi, bố mẹ phải nói cho con biết! Bằng không, con đi hỏi ông chú, ông làm kiểm tra sức khỏe, chắc chắn cũng đã phát hiện." Nói rồi anh làm bộ muốn đi.

"Quay lại!" Quý Độ quát anh, quay sang nhìn Cố Hoa, nói, "Con đã lớn, nên nói cho nó biết rồi." Cố Hoa gật đầu.

Quý Vân Khai thấy điệu bộ này liền kêu rên: "Không phải thật chứ..."

Quý Độ nhanh chóng cắt ngang: "Quý Tĩnh là con gái của cô con."

"Cô của con? Từ khi nào con có một người cô vậy?" Sống 28 năm trời Quý Vân Khai không biết mình còn có một người cô, trong đầu mù mờ.

Quý Độ mở ngăn kéo, tìm bên trong một tấm ảnh đưa cho anh: "Đây là ảnh chụp cô con."

Quý Vân Khai cầm lấy xem, ồ! Quả là giống Quý Tĩnh như đúc! Anh suýt nữa tưởng đây là ảnh Quý Tĩnh được làm cũ.

Quý Độ thở dài: "Cô con đã mất tích ba mươi năm, chỉ sợ đã sớm... Khi còn trẻ nó là một đứa cố chấp, đã yêu một người không nên yêu, ngay cả con cũng có với nhau! Ban đầu chúng ta khuyên nó đừng giữ đứa bé, nó không nghe, khăng khăng sinh đứa bé ra! Nhưng sau khi sinh thì sao? Nó lại không chăm sóc con bé! Vì tình yêu đi đến chân trời, tìm người đàn ông đó! Chuyển đi ấy mất ba mươi năm, không ai biết sống chết của nó! Nhưng đứa bé thì sao bây giờ? Bố không thể đứng nhìn, liền ôm con bé về, nuôi nấng con bé như con gái." Dứt lời, ông nhìn Cổ Hoa, nói: "Hồi xưa mẹ con lấy bố, phải đối mặt với một đứa 'con gái' không cùng huyết thống, thậm chí không ngại đối đầu với người nhà... mẹ con đã hy sinh lớn như thế, bố mà phụ bà ấy, bố còn là người sao!"

"Ông xã, em không thấy uất ức gì cả, ngược lại em cảm thấy, được gả cho anh là hạnh phúc lớn nhất của em!" Mắt Cổ Hoa tràn lệ nóng, nắm chặt tay Quý Độ.

"Ôi mẹ ơi!" Toàn thân Quý Vân Khai sồn gai ốc, bất chấp hai người kia, xoay người ra ngoài, vừa xuống lầu vừa nói thầm, "May là không bị hai người nuôi thành kẻ háo sắc, hai người có thể sinh ra đứa con như con đây thật đúng là đã không phụ tổ tiên nhà họ Quý rồi!"

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Con Tin

Quý Vân Khai và Giang Phi gần bó như keo sơn, tình cảm thăng hoa, Đào Nhiên thì ở bệnh viện bị Diêu Diệp "tàn hại", việc này sắp được một tuần rồi, Diêu Diệp rõ ràng sinh long hoạt hổ, cứ ở lì trong bệnh viện không chịu đi! Đào Nhiên tức lắm! Nhưng không có cách nào cả, không bắt cô ấy trả tiền thuốc thang, cô ấy đã thấy may mắn rồi.

Xuống dưới lầu mua bữa tối, Đào Nhiên mang về thêm mấy quả táo, vừa đi vừa oán thầm: Hoang phí không phải là tiền đóng thuế của các cô sao! Đáng ghét, cho anh ăn cháo nước miếng, cho anh buồn nôn chết!

Nhưng khi cô ấy quay lại phòng bệnh, trên giường đã không còn ai, cô ấy tưởng Diêu Diệp chỉ ra ngoài một lúc, liền dọn dẹp bữa tối rồi gọt táo. Đến khi cô gọt xong, cả bữa tối cũng đã nguội, Diêu Diệp còn chưa thấy về. Cô ấy đành đi hỏi y tá, y tá ngạc nhiên nói: "Đội trưởng Diêu đã xuất viện rồi!"

"Cái gì!" Đào Nhiên kêu lớn, ngay sau đó tức không có chỗ xả, hăm hè muốn tìm Diêu Diệp tính sổ. Nhưng nghĩ lại, xuất viện thì xuất viện, anh ta xuất viện thì mình có thể về nhà! Cô ấy mặc kệ bữa tối để đó, vội vàng vàng dọn đồ về nhà.

Mấy ngày ở viện, tuy có tắm gội nhưng cô ấy vẫn thấy mùi thuốc khử trùng bám trên người. Về nhà phải tắm thật kỹ, lọ tinh dầu oải hương lần trước mang về từ Pháp còn chưa được sử dụng đâu!

Kích động về tới nhà, cô ấy trông thấy Giang Phi đóng gói hành lý liền hỏi: "Cậu phải đi công tác à?"

"Cậu về rồi?" Giang Phi dừng động tác lại, "Điều Diệp xuất viện?"

"Đừng nhắc tới hẳn!" Đào Nhiên tức giận ngồi trên sô pha, khoanh tay trước ngực, "Tớ còn tưởng cả đời này anh ta ở lì trong bệnh viện chứ! Kết quả tối nay âm thầm bỏ chạy!" Cô ấy thấy hành lý của Giang Phi khá nhiều, ngờ vực hỏi: "Cậu muốn ra khỏi nhà hả?"

Giang Phi nhìn túi hành lý: "Quý Vân Khai bảo tớ qua ở chung với anh ấy."

Đào Nhiên sững sốt, thét lên: "Cậu muốn ở chung với anh ta?"

Giang Phi nhú mày bịt tai, ra vẻ điềm tĩnh: "Có cái gì mà ngạc nhiên?"

Hai mắt Đào Nhiên đăm đăm, đứng lên, máy móc nói: "Nhất định là tớ ở bệnh viện quá lâu nên nhiễm virus mất rồi, nhất định là vậy! Giang Phi lại ở cùng Quý Vân Khai? Ha ha, tớ đi tắm trước đây, ngủ một giấc, mai tỉnh dậy sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nữa..."

Giang Phi nhìn cô ấy về phòng ngủ, lắc đầu cười khỏ, tiếp tục sửa sang lại hành lý. Bỗng, chuông cửa réo vang, cô còn nghĩ là Quý Vân Khai tới đón, cảm thấy lạ vì thời gian hơi sớm, mở cửa xem, không phải Quý Vân Khai, mà là bạn trai của Đào Nhiên - Vưu Lỗi.

"Đào Nhiên vừa mới về, đang tắm, anh ngồi chờ một lát!" Giang Phi mở cửa xoay người vào nhà, không chú ý Vưu Lỗi giơ súng lên phía sau đầu. Giang Phi cảm thấy đằng sau lạnh lẽo, lập tức đứng im không nhúc nhích.

Vưu Lỗi đóng cửa lại, thấp giọng nói: "Cô đừng sợ, tôi chỉ muốn gặp Đào Nhiên, có lời muốn hỏi cô ấy."

Trong nháy mắt Giang Phi đã bình tĩnh lại, nói: "Cậu ấy đang tắm, anh có lời nào muốn hỏi thì cứ hỏi cô ấy qua cánh cửa."

Hai người chậm rãi đi về phía nhà tắm, nhưng lúc này, không may làm sao Đào Nhiên lại đi ra hỏi: "Cậu có thấy lọ tinh dầu oải hương của tớ đâu không?" Một giây sau, cô ấy trông thấy khẩu súng trong tay Vưu Lỗi, hét lên sợ hãi: "A ——".

"Im miệng!" Vưu Lỗi quát, đồng thời đẩy Giang Phi ra, túm lấy Đào Nhiên, cánh tay trái ghì chặt cổ cô ấy, tay phải cầm súng chỉ vào đầu cô ấy. Đào Nhiên gần như muốn ngất đi, Vưu Lỗi lại cười, "Nhiên Nhiên, em đừng sợ, tôi tới chỉ muốn dẫn em đi." Lúc hẳn nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Giang Phi, hiển nhiên rất đề phòng cô.

Đào Nhiên khóc lớn: "Vưu Lỗi anh làm gì thế? Tại. . . Tại sao tôi phải đi theo anh? Anh muốn đi đâu?"

Giang Phi thầm nhìn lên trần nhà, quả nhiên! Đào Nhiên đúng là không thoát khỏi từ trường của Suy Thần, lần sau so với lần trước còn ghê gớm hơn, lần này đã chọc đến dân liều mạng rồi!

"Cái gã họ Diêu đó luôn truy xét tôi, ngoài mặt là nằm viện nhưng ngầm ngầm điều tra tôi! Đêm nay còn cùm cáp dưới giăng lưới bắt tôi, đáng tiếc vẫn bị tôi chạy trước một bước! Tôi đã chuẩn bị bỏ trốn, lại không bỏ được em, Nhiên Nhiên, tôi hỏi em một câu, rốt cuộc em có bằng lòng đi theo tôi không?"

Đào Nhiên chỉ biết khóc, Giang Phi lại nói: "Đi theo anh? Đi đâu? Phiêu bạt chân trời ư? Một khi anh bỏ trốn thì sẽ là đào phạm cùng đường, còn muốn cậu ấy đi theo anh để ăn không khí hả!"

"Tôi sẽ không để cô ấy chịu khổ!" Vưu Lỗi cúi đầu, ghì Đào Nhiên chặt hơn, "Nhiều năm qua, em là người phụ nữ duy nhất hợp lòng tôi, hãy đi cùng tôi, được không?"

Đào Nhiên thở không ra hơi, giãy dụa nói: "Đi theo anh thì công việc của tôi thì sao? Còn cả bảo hiểm lao động của tôi, bảo hiểm y tế, tiền thuê nhà nữa..."

Sắc mặt Vưu Lỗi thay đổi: "Nói vậy em không bằng lòng đúng không? Em vốn không hề yêu tôi đúng không? Em ở với tôi, chỉ vì tiền của tôi!"

Đào Nhiên sợ tới mức hét lên, có điều âm thanh vang lên trước cô ấy chính là tiếng còi cảnh sát dưới lầu.

Vưu Lỗi thả lỏng cô ấy lùi vào trong phòng khách, sai sử Giang Phi: "Cô đi xem!"

Giang Phi ra ban công, được đẩy, tốc độ vượt qua cả phim truyền hình rồi. Trong lòng cô đang nghĩ có phải sẽ có người kêu gọi kiểu như "Các anh đã bị bao vây" đại loại thế không, chợt nghe tiếng Diêu Diệp qua loa phóng thanh kêu gọi: "Vưu Lỗi, chúng tôi đã xác nhận vị trí của anh, anh hãy mau chóng thả con tin, đi ra đầu hàng!"

Làm sao anh ta biết tình huống trong nhà? Giang Phi thiếu chút nữa ngã vệt trong phòng có cài thiết bị theo dõi, đến khi Vưu Lỗi chửi một câu mẹ nó, ném điện thoại xuống đất, dùng súng bắn tan tành.

Nhân viên cảnh sát nghe lén Vưu Lỗi giữ lấy ống nghe, nói với người bên cạnh: "Nói cho Diêu đội, đã phá hủy thiết bị nghe lén, hiện nay không thể đoán được tình huống trong phòng."

Diêu Diệp nghe báo cáo liền mắng một tiếng, nhất là khi trông thấy Giang Phi qua ánh sáng trên ban công. Giang Phi mà xảy ra chuyện gì, Quý Vân Khai chắc chắn sẽ lột da anh ta! Tuy nhiên anh ta cũng tự an ủi, thân thủ của Giang Phi khá tốt... nhưng thân thủ dù có tốt hơn cũng không thể đấu lại được với súng!

Giang Phi nhìn qua chiếc điện thoại vỡ nát: "Cảnh sát đã bao vây cả tòa nhà này, tôi thấy anh không chạy thoát đâu, thả Đào Nhiên rồi ra ngoài đầu hàng đi!"

Vưu Lỗi cười lạnh: "Có hai người phụ nữ các cô trong tay, họ không dám manh động đâu!"

Lần này bị bắt làm con tin rồi.

Giang Phi nhìn Đào Nhiên, nói: "Anh thả cậu ấy ra, tôi làm con tin của anh."

Vưu Lỗi lại nói: "Cô đừng hòng gạt tôi! Đào Nhiên đã nói với tôi về cô, cô am hiểu nhất là cận chiến, thả cô ta bắt cô làm con tin? Vậy chẳng phải tôi tự tìm chết à?"

Giang Phi lườm cô ấy: "Ai bảo cậu khoe khoang!" Đào Nhiên yếu ớt cười khố.

Ngoài cửa đã có động tĩnh, Vưu Lỗi lại nói: "Kéo rèm ban công lại, tắt tất cả đèn đi." Giang Phi nhìn ra cửa, đành phải làm theo lời anh ta.

Trên trán Diêu Diệp lấm tẩm mồ hôi, tay súng bắn tĩa trả lời rằng không cách nào nhắm được, trong phòng tối đen. Đúng lúc này, Quý Vân Khai tới đón Giang Phi.

"Có chuyện gì thế?" Trong lòng Quý Vân Khai xuất hiện dự cảm, anh và Giang Phi mới chỉ chia tay có hai tiếng, hai tiếng trước, anh còn mới thuyết phục được Giang Phi qua ở chung với anh.

Diêu Diệp nhức đầu, ủ rũ nói: "Vưu Lỗi bắt cóc Đào Nhiên, Giang Phi cũng ở bên trong."

Đầu Quý Vân Khai lung bùng, bước chân như không nghe theo sự điều khiển đi vào tòa nhà, bị hai nhân viên cảnh sát ngăn lại. Diêu Diệp cả giận nói: "Cậu định làm gì? Tình huống bên trong không ai rõ, cậu tùy tiện vào đó sẽ chỉ hại bọn họ!"

Quý Vân Khai đầu còn nghe lọt tai, ra sức vùng vẫy đẩy hai nhân viên cảnh sát ra, còn rút súng của một người trong số họ. Anh mặc kệ lời cảnh cáo của Diêu Diệp, điên cuồng chạy vào. Diêu Diệp hét lớn: "Mau ngăn cậu ta lại!" Thăng nhóc này từng chơi súng, xảy ra sự cố thì công việc của anh ta cũng coi như chấm hết!

Trong tích tắc, một tiếng súng vang lên.

Mọi người chấn động, có người hô lên: "Là tầng năm!" Diêu Diệp quyết định thật nhanh hạ lệnh cho nhân viên cảnh sát chặn giữ ngoài cửa: "Xông vào!"

Đến khi cảnh sát xông vào đều trông thấy - đầu Vu Lỗi nở hoa đổ gục một bên, Giang Phi ôm Đào Nhiên đã ngất đi lạnh lùng nhìn họ, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: "Xe cấp cứu."

Quý Vân Khai đứng ở cửa ra vào, trong tay vẫn cầm súng. Anh không còn nghe được những âm thanh xung quanh nữa, chỉ nghe thấy tiếng thở của mình, chậm rãi bước về phía Giang Phi. Giang Phi giao Đào Nhiên cho nhân viên y tế, nhìn anh, anh muốn đi tới ôm lấy cô, cách cô chỉ còn một bước ngắn, bất ngờ chân mềm nhũn, quỳ xuống.

Hai ngày sau, Đào Nhiên ngồi trên giường bệnh, vừa gặm táo vừa chỉ vào báo, cảm hận nói: "Thảo nào anh ta mua được Iphone, hóa ra là buôn thận!"

Báo chí dùng hẳn một trang thuyết minh kế hoạch phá giải vụ án buôn thận này, bên trên còn viết hẳn một trang dài nêu ra tấm gương anh dũng,

đội trưởng cảnh sát hình sự ngài Diêu vì phá án không tiếc lấy thân xông pha nguy hiểm.

Đào Nhiên chỉ "bộp bộp" vào bức hình mơ hồ của Diêu Diệp, mắng: "Cướp công lao của người khác, không biết xấu hổ!" Cô ấy quay sang hỏi Giang Phi: "Người đàn ông của cậu bị dọa cho mềm nhũn đến giờ sao rồi?"

Giang Phi ho nhẹ một tiếng, Đào Nhiên lúc này mới chú ý tới Quý Vân Khai chẳng biết đã vào từ khi nào, cười gượng hai tiếng che dấu.

Quý Vân Khai không đếm xỉa đến Đào Nhiên, hỏi Giang Phi: "Có thể đi được chưa?"

Giang Phi biết anh vẫn còn ý kiến rất lớn với Đào Nhiên, nói với Đào Nhiên: "Diêu Diệp sẽ mang cơm tới cho cậu, ăn xong rồi nghỉ sớm đi."

"Ai cần anh ta đưa! Lại dám lừa tởm một tuần!" Cả đời này cô ấy không muốn nhìn thấy mặt người đó, Đào Nhiên nổi giận đùng đùng vò nát tờ báo, hình Diêu Diệp cũng trở nên méo mó.

Giang Phi cười nói: "Anh ta sắp thành phó cục trưởng rồi, có thể đưa cơm cho cậu thì cậu cũng nên đội ơn anh ta!"

"Xì! Ai cần! Lúc trước ngày nào tởm cũng phải mang cơm cho anh ta đấy." Đào Nhiên bĩu môi, phất phất tay, "Được rồi, không quấy rầy thế giới của hai người nữa, đi đi!"

Giang Phi kéo Quý Vân Khai rời đi, không lâu sau Diêu Diệp cầm hộp cơm đến, Đào Nhiên oán trách hai câu, anh ta có chút bất đắc dĩ nói: "Không phải cô muốn ăn lòng à? Tôi đã phải xếp hàng thật lâu mới mua được đó!" Coi như anh ta xui xẻo, chuyện người phụ nữ này bị bắt cóc lại đổ lên đầu anh ta, không phải là muốn báo thù một tuần trước đó sao! Không thèm so đo với con gái, anh ta nhịn!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đẩy Đi

Trở lại hai ngày trước, Vưu Lỗi bảo Giang Phi tắt đèn, Giang Phi bước qua hăn, đột nhiên cười với Đào Nhiên: "Bình thường cậu thấy gián đã bị dọa cho ngất xỉu, hôm nay kiên trì được đến giờ đúng là không dễ." Cô bấm công tắc, cả căn phòng bỗng chốc tối om.

Mà mắt Giang Phi lại có thể thích ứng với bóng tối.

Đào Nhiên yếu ớt thốt lên: "Tôi không thờ nổi..." Sau đó cô ấy lấy hết sức, cả cơ thể đổ xuống. Ban nãy cô ấy đã nhận được tín hiệu của Giang Phi, bây giờ, tất cả đều giao lại cho cô!

Vưu Lỗi còn tưởng mình ghìm cô ấy chặt quá, định lỏng tay, Đào Nhiên lại xui lơ như bùn nhão. Hăn chưa kịp phản ứng, bên má cảm nhận được một luồng gió mạnh, cổ tay đau nhức, bàn tay mở ra, khẩu súng liền rơi xuống. Giang Phi tấn công làm hăn giật mình, đang định đánh trả, cái chân của Giang Phi đã đá văng khẩu súng, sau đó dấn vào huyết thái dương của hăn.

Vưu Lỗi bị đánh ngã, mắt nổ đom đóm, lơ mơ thấy được vị trí khẩu súng. Hăn định bò qua đó, Giang Phi lại đá thêm một cước vào mạng sườn hăn, cơn đau làm hăn kêu ré lên, không ngờ người phụ nữ này ra tay tàn độc như thế! Hăn chịu đau ôm chặt mắt cá chân Giang Phi, vật ngã cô, lợi dụng thời gian cô ngã xuống đất, lao về phía khẩu súng, cầm nó lên đang định nhắm thì Giang Phi vọt tới, hai bên giao đấu, Giang Phi vịn tay hăn, cầm khẩu súng chĩa về phía đầu hăn bóp cò không chút do dự.

Lần này, Đào Nhiên thật sự đã ngất đi, Giang Phi đứng dậy bật đèn, nhìn sang Vuur Lỗi, bế Đào Nhiên lên. Cảnh sát đập cửa xông vào, cô trông thấy Quý Vân Khai.

Khuôn mặt Quý Vân Khai trắng hơn cả tờ giấy, trong tay không ngờ cầm theo súng. Cô đang muốn an ủi anh, anh lại quỳ sụp xuống trước mặt.

"Đừng dọa anh có được không? Khả năng chịu đựng của tim anh có hạn, con mẹ nó em đừng có dọa anh được không!" Rõ ràng là muốn gào thật to, lại biến thành ngập ngừng.

Giang Phi cúi thấp người muốn đỡ anh dậy, anh nắm chặt cánh tay cô, ngẩng lên nhìn cô chăm chú: "Khi tiếng súng vang lên, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ 'hết rồi, hết rồi'! Nếu em bị bắn chết, anh..." Anh không nói tiếp được, chỉ vì ghen ngào nói không ra tiếng.

Giang Phi kinh ngạc phát hiện, trong mắt anh, thật sự có nước mắt.

Rất lâu sau Diêu Diệp miêu tả lại: "Tôi chưa từng thấy Quý Vân Khai kinh sợ như thế bao giờ!" Khi nói cho đám người Đường Cảnh Nghiêu, tất cả đều giật mình, sau đó cười như điên. Trần Vệ Đông yêu cầu Diêu Diệp kể tiếp, vì vậy Diêu Diệp mặt mày hớn hờ kể lại Quý Vân Khai sợ hãi tới mức chân mềm nhũn thế nào, nước mắt như bão cầu xin thế nào. Tất nhiên, vì để bảo mật, quá trình cướp súng "uy phong" trước đó đã được tự động lược bỏ.

Quý Vân Khai trừ mắng chửi "lũ cháu trai" ra thì cũng hết cách, ngay cả bản thân anh cũng không ngờ, khoảnh khắc đó tại sao anh có can đảm cướp súng lớn như thế, cũng không ngờ, chớp mắt nghe được tiếng súng lại có cảm giác trái tim đã chết, cho nên khi cửa mở thấy Giang Phi không bị làm sao... Lần lượt đi qua nhân gian, địa ngục, thiên đường, ai cũng không chịu nổi!

Sau khi sự việc xảy ra Diêu Diệp muốn đưa Giang Phi về cục ghi chép, Quý Vân Khai chặn lại, Diêu Diệp tức không có chỗ xả, "Cậu cho rằng chuyện cướp súng của cảnh sát bỏ qua vậy sao? Còn che chở cái gì, cậu cũng phải về cục ghi chép!"

Hai người được đưa về cục cảnh sát, thân phận Quý Vân Khai đặc thù, không có vào phòng thẩm vấn mà được cục trưởng tự tiếp đãi trong văn phòng. Giang Phi là "người bị hại", cảnh sát cũng rất khách khí, Diêu Diệp tự hỏi cô, cô nói sơ qua quá trình, phát súng cuối cùng lại không nói thật, chỉ bảo: "Anh ta muốn giết tôi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại tự giết chính mình."

Diêu Diệp nhìn dáng vẻ trấn định của cô, hỏi: "Cô có cần mời bác sĩ tâm lý trị liệu sau chấn thương không?"

Giang Phi kỳ lạ nhìn anh ta, thản nhiên nói: "Không cần, tôi không sao."

Diêu Diệp nhú mày, dáng vẻ cô quả thật không giống như có chuyện gì cả, theo lời đồng nghiệp khi xông vào nói, cô còn bình tĩnh hơn cả bọn họ, giống như không phải bước qua Quỷ môn quan mà là đến siêu thị mua đồ. Diêu Diệp càng ngày càng cảm thấy người phụ nữ này là quái vật, nhưng bị Quý Vân Khai thúc giục, cuối cùng đã quyết định "Tên tội phạm bị lực lượng cảnh sát có mặt bắn chết", Giang Phi trở thành người bị hại hoàn toàn, về phần thẩm phán Quý cướp súng thì sao? Gì mà cướp súng chứ, không thế nào!

Đi ra từ cục cảnh sát, đêm đã về khuya, Quý Vân Khai đưa Giang Phi về lấy hành lý, căn nhà đó thành "nhà ma", tất nhiên không thể ở được nữa.

Đọc đường, Giang Phi đột nhiên hỏi: "Anh sợ em không?"

Quý Vân Khai sửng sốt: "Sao anh phải sợ em?"

Giang Phi cười cười nói: "Em đã giết người đấy!"

Quý Vân Khai thở phào nhẹ nhõm: "Đó là em phòng vệ, hơn nữa, em cũng vô ý..."

"Không, không phải em vô ý." Giang Phi cười khẽ, chống khuỷu tay lên cửa kính, "Em biết cách để trên súng không có dấu vân tay của em, khiến chính anh ta tự cầm súng giết anh ta."

Một năm rưỡi trước, trong một sự kiện giải cứu con tin, cô lừa gạt tên côn đồ trao đổi người, cũng dùng chính phương pháp đó giết tên côn đồ bỏ trốn.

Hiển nhiên cô sẽ không nói cho Quý Vân Khai ai dạy cô phương pháp này.

Quý Vân Khai trầm mặc một lúc, nói: "Anh không quan tâm, anh cũng chẳng quan tâm trước kia em giết bao nhiêu người hay vừa mới giết người. Anh chỉ mong em không có việc gì."

Giang Phi rung động, Quý Vân Khai quay đầu sang nhìn cô, cười khó coi, nói tiếp: "Có điều chuyện thế này về sau đừng xảy ra, anh thật sự... không chịu được thử thách ấy. Nếu, anh nói là nếu, tất nhiên anh hi vọng vĩnh viễn sẽ không có nếu! Xảy ra chuyện như thế, anh có thể ở bên cạnh em, dù cho người nổ súng là anh."

Giang Phi nở nụ cười, con mắt lóe sáng lấp lánh: "Yên tâm đi, nào có nhiều kẻ buôn thận thế chứ! Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu."

Quý Vân Khai lắc đầu, nghiêng răng nói: "Em vẫn nên giữ khoảng cách với Đào Nhiên đi! Hoặc là đưa cô ta vào chùa chiền, đọc kinh siêu độ, đuổi hết tà khí trên người cô ta! Hoặc là mau chóng tìm người nào đó, gả cô ta đi!"

Giang Phi không còn gì để nói, Quý Vân Khai bỗng nhiên kích động hỏi: "Em cảm thấy Diêu Diệp thế nào?" Giang Phi sững sờ, tiếp đó gật đầu: "Được lắm, là người quang minh chính đại!"

Tục ngữ nói, tà không thắng được chính mà!

Hai người đạt thành nhất trí: Bán đứng Đào Nhiên, à không phải, cho không Diêu Diệp, không sợ bị đòi lại!

Hai ngày sau báo chí đưa tin, Giang Vũ Thần mới biết Giang Phi xảy ra chuyện lớn như thế, lập tức đen mặt gọi cho Giang Phi báo cô tối về nhà một chuyến.

Giang Phi đã chuẩn bị tốt về nhà sẽ bị mắng, còn chưa tới cửa, Giang Đại Đạo đỡ cô đi qua chậu than, sau đó dùng nước lá bưởi vẩy lên người cô.

"Được rồi, bố..." Giang Phi cố chịu sự hành hạ của ông, vuốt nước dính trên mặt, liếc nhìn Giang Vũ Thần ngồi trên sô pha.

Giang Đại Đạo vào trong chếp miệng, nhỏ giọng: "Cửa của bố còn dễ qua, chứ anh con giận không nhẹ đâu."

Giang Phi thở dài, còn chưa đến bên cạnh Giang Vũ Thần, anh đã đứng dậy, không thèm nhìn cô, chỉ nói: "Đến thư phòng." Giang Phi bất đắc dĩ đi theo.

Vào thư phòng, Giang Vũ Thần lại im lặng đứng bên cửa sổ, Giang Phi như đứa bé làm sai chuyện không nói tiếng nào. Bây giờ cô tuyệt đối không thể cãi lại Giang Vũ Thần, chỉ vì cô biết, xung quanh bóng lưng thon dài của anh tràn ngập luồng khí tàn bạo.

Một lúc sau, Giang Vũ Thần mới lạnh lùng hỏi: "Không có lời nào để nói với anh à?"

Giang Phi ngán người, thành tâm xin lỗi: "Em xin lỗi."

Giang Vũ Thần lúc này mới xoay lại nhìn cô, làm cô phải cúi đầu, khi sinh ra cô rất xinh xắn, dáng người khi trưởng thành rất đẹp, cô chưa bao giờ cúi đầu với ai, vì vậy lúc này cô như một con thiên nga cúi đầu, làm cho người ta có mỹ cảm thương xót. Giang Vũ Thần thở dài một tiếng, đi đến nhắc cầm cô lên, đôi mắt sáng quắc nhìn cô chăm chú, nói: "Nhớ lấy, mạng của em không chỉ của riêng em, còn của anh và bố."

Giang Phi chưa bao giờ phát hiện anh trai còn có khí thế bức người như hôm nay, có lẽ anh giận thật sự, lại nhớ đến nhân viên công ty lén lút đánh giá anh ra sao... Thôi, cô cắn môi, thất bại nói: "Em nhớ rồi."

Giang Vũ Thần lúc này mới buông cô ra, Giang Phi thở phào nhẹ nhõm, lại nghe anh nói: "Về nhà ở đi!" Cô giật mình, vội nói: "Đào Nhiên còn đang ở bệnh viện, bọn em đang tìm chỗ ở mới!" Giang Vũ Thần nhíu mày, biết cô không bỏ được Đào Nhiên nên không nói thêm.

Giang Phi ở nhà ăn tối, bố cô đun trà an ủi cho cô uống, treo phù bình an cầu được trong chùa lên xe cô mới yên lòng cho cô đi. Cô ỉu xiu về chỗ ở của Quý Vân Khai, Quý Vân Khai thấy sắc mặt cô đã hiểu: "Bị bố em dạy dỗ à?"

Giang Phi nhụt chí: "Anh em!" Trước kia không cảm thấy ông anh có xu thế mạnh mẽ đến vậy, sau này vẫn nên ít chọc anh ấy thì hơn!

Quý Vân Khai vỗ lưng cô, cười đối đãi: "Đã tìm được nhà mới cho Đào Nhiên."

"Nhanh vậy? Ở đâu?"

Quý Vân Khai thần bí nhướng mày, tạm thời không nói cho cô biết.

Nhưng Giang Phi nhanh chóng biết được, khi đến nhà mới của Đào Nhiên giúp cô ấy, hàng xóm ở căn đối diện quay về, không ngờ là - Diêu Diệp?!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Suối Nước Nóng

Diêu Diệp thấy cô cũng hơi giật mình: "Sao cô ở đây?"

Giang Phi trừng mắt nhìn: "Vừa chuyển đến, hóa ra nơi này không thể ở."

"À, trước kia không có nghe nói nhà này cho thuê mà?" Diêu Diệp hoài nghi đi qua, "Cần giúp không?"

Lúc này, Đào Nhiên cầm một bộ đồ lót đi ra từ phòng ngủ, cúi đầu nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Phi Nhi, hai cái áo lót này, cái nào của cậu cái nào của tớ?"

Giang Phi tức cười: "Tay trái là của cậu, thế mà không phân biệt nổi, cỡ của cậu lớn hơn của tớ được không?"

"Ồ!" Đào Nhiên giơ áo lót lên nhìn, xuyên qua khe hở lại trông thấy một người đàn ông! Cô ấy cuống quýt để áo lót xuống, trừng lớn mắt, "Anh làm gì ở đây?", vội vàng giấu áo lót ra sau, gầm lên: "Lưu manh!"

Diêu Diệp xòe tay: "Tôi tới để giúp đỡ các cô có được không." Mặc quần áo vào đúng là không nhìn ra, vóc dáng cô ấy còn hoàn hảo hơn cả Giang Phi!

"Ai cần anh giúp? Mau rút đi!" Đào Nhiên nổi giận đùng đùng, nếu không phải đang cầm áo lót, cô ấy thật sự muốn tìm thứ gì để ném.

Diêu Diệp bất đắc dĩ sờ mũi, nói với Giang Phi: "Nếu có gì cần cứ tìm tôi, đừng khách khí nhé!"

"Được", Giang Phi cười gật đầu, tiễn anh ta ra ngoài.

Đào Nhiên tới gần hỏi: "Anh ta tới làm gì?"

Giang Phi cười nói: "Anh ta ở nhà đối diện, sau này hai người chính là hàng xóm đấy, có chuyện gì cứ tìm anh ta!"

"Cái gì!" Đào Nhiên tức giận đến ngậy người, trong đầu xoay vòng mấy lần mới phản ứng, đang định chửi ầm lên nhưng lại nghẹn trong ngực, không thốt ra nổi.

Giang Phi cười trộm, tiếp tục giúp cô ấy dọn đồ. Đào Nhiên chưa từ bỏ ý định, Giang Phi vô tội nói: "Cậu tìm tớ cũng vô dụng, phòng này do Quý Vân Khai tìm, chắc anh ấy sợ chuyện lần trước lại xảy ra thôi! Này, cậu cứ yên tâm mà ở, ít nhất không cần lo về phương diện an toàn. Bình thường hai người cùng đi làm, nào có nhiều cơ hội gặp nhau như thế?"

Cô nói thế, Đào Nhiên lại không phản bác được.

Quả thực, hình như không có gì không đúng cả.

Nhưng Đào Nhiên cảm giác, cô ấy bị Giang Phi và Quý Vân Khai bán!

Cái thành phố này dường như chỉ có hai mùa, mùa hè và mùa đông.

Quý Vân Khai mặc áo may ô quần đùi xuống lầu mua bữa sáng cho Giang Phi, đẩy cả cánh cửa ra xem thì, ôi thôi, tuyết rơi!

Chân tay anh co cứng trở về phòng, Giang Phi từ trong chăn thò đầu ra, uể oải hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tuyết rơi!" Quý Vân Khai rất thích bộ dạng mơ mơ màng màng của cô, nhất là ngủ đến đêm, luôn không nhịn được ôm cô giày vò một hồi, nhào nặn xoa bóp, lại bắt đầu hoạt động nào đó. Anh bò lên giường ôm sát cô từ phía sau, sáng sớm đàn ông là cầm thú, Giang Phi đã quen với thú vui tệt hại của anh, lười biếng nhỏ giọng hăm hừ đã bị anh ăn sạch.

Xong chuyện, Quý Vân Khai thay quần áo, tinh thần sáng khoái đi mua bữa sáng, trở về nói với Giang Phi: "Tuyết đầu mùa năm nay lại vào Chủ nhật, hay đi tắm suối nước nóng nhé?"

Giang Phi nhấp một ngụm sữa đậu nành, tỏ ý không có ý kiến.

Hai người lái xe đến vùng núi phía Tây, bởi vì tuyết nên đường trơn, chiều mới đến nơi. Làm thủ tục nhập cư, sau đó ăn chút gì rồi đi ra suối nước nóng ngoài trời.

Hai người ngâm trong bể tắm hai phần ba, Quý Vân Khai thèm nhỏ dãi với dáng người uyển chuyển của Giang Phi, trời dần tối, đi theo con đường mòn, phía trước lại bị nhân viên phục vụ ngăn cản: "Xin lỗi hai vị, phía trước là 'không gian riêng' của chúng tôi, hai vị nếu muốn sử dụng thì một tiếng là 188 đồng."

Một tiếng mất 188 đồng? Cái này còn dễ dàng hơn cả cướp tiền đấy!

Giang Phi không muốn đi tiếp, Quý Vân Khai lại hứng thú hỏi: "Không gian riêng? Riêng tư như thế nào?"

Gương mặt nhân viên phục vụ phỉếm hồng, nói: "Là... là một bể tắm nước nóng, người ngoài không thấy được bên trong." Lời cô ít nhưng mang ý sâu xa, Quý Vân Khai đã hiểu, cười nói với Giang Phi: "Muốn thử không?" Giang Phi đang muốn từ chối, nhân viên phục vụ đã cười: "Xin đưa cho tôi vòng tay đánh số." Đợi lấy vòng tay ra, ghi một tiếng lên đó, Quý Vân Khai ôm Giang Phi đi vào "Không gian riêng".

Kỳ thực cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một bể nước nóng, hai ghế nằm, một cái tủ để khăn tắm và áo tắm, còn có thêm mấy chai nước khoáng.

Nhưng hai người còn chưa bước xuống đã nghe được những tiếng "ư a" truyền đến từ cách vách, sắc mặt Quý Vân Khai thay đổi, Giang Phi thì không nhìn được bật cười. Cô vừa cười, âm thanh cách vách ngừng lại, cô vội vàng che miệng, nháy mắt nhìn có chút hả hê với Quý Vân Khai.

Hai người cởi áo tắm xuống bể, Quý Vân Khai nắm eo Giang Phi, bóp hai cái. Giang Phi cười ranh mãnh: "Anh không phải muốn tiếng của em truyền đi chứ?"

"Đương nhiên là không muốn!" Quý Vân Khai tức giận nói, tuy đã mặc áo tắm, nhưng trên đường, cái eo nhỏ nhắn, bắp chân thẳng tắp và cả nước da trắng như tuyết của Giang Phi rất thu hút ánh mắt đàn ông. Quý Vân Khai hận không thể móc mắt những người đó ra! Hiệu quả cách âm trong này kém như thế, nếu để người ngoài nghe được... anh sẽ ăn dấm chua đến chết mất.

Giang Phi tựa vào ngực anh, vỗ nhẹ lên khuôn mặt bị hơi nước làm cho đỏ hồng, cố tình chế giễu: "Ơ kìa, vậy 188 đồng mất trắng rồi."

Ánh mắt Quý Vân Khai đi xuống, rơi xuống khe rãnh sâu hoắm vì cô mặc bikini mà lộ ra, chỉ cảm thấy nhiệt độ ở bể này cao hơn những bể khác, khàn khàn nói: "Ai bảo mất trắng?" Nói rồi, anh cúi xuống, vùi đầu vào trong vùng thịt mềm mại.

Giang Phi hít một hơi, ánh mắt trở nên mờ mịt, khẽ vuốt tóc anh, tần suất hít thở tăng lên.

Âm thanh cách vách lại bắt đầu vang lên, Giang Phi cười không ra tiếng, âm thanh ấy không ảnh hưởng chút nào đến Quý Vân Khai, anh đang trầm mê, thậm chí... lén lút cởi móc áo sau lưng Giang Phi.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, Giang Phi nhìn chỗ nào đó của Quý Vân Khai nhô ra, hết sức lý thú khoa tay múa chân. Quý Vân Khai lúc này không còn tâm tư đưa đẩy với cô, ôm cổ cô vội nói: "Quay về phòng xem anh trừng trị em thế nào!"

Giang Phi nói nhanh: "Em đói rồi, đi ăn trước đi!"

Quý Vân Khai nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh cũng đói, ăn em trước!"

Giang Phi không còn cách nào, bị anh lôi vào phòng, sung sướng một phen. Thật sự cô không nên trêu ghẹo anh, sự mãnh liệt trên giường của người đàn ông này vượt quá dự liệu của cô. Hai người ở cùng nhau mới một tuần, nhưng số lần anh hành hạ cô chia bình quân mỗi ngày là hai đến ba lần, hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức cực hạn đối với sinh lý của cô.

Sau khi mây mưa một phen, Quý Vân Khai sáng khoái tràn trề niềm vui, tinh thần phấn khởi, vỗ mông Giang Phi, cười nói: "Không phải đói rồi sao? Đi, đi ăn."

Giang Phi lại không nhúc nhích, yếu ớt nói: "Đói quá, không muốn ăn." Quả thật còn mệt hơn cả vác vật nặng đi năm cây số! Cô có thể đánh bại người đàn ông này ở chuyện khác, nhưng trên giường, tuyệt đối là bại tướng.

Quý Vân Khai cười hì hì ôm cô dậy, hỏi: "Không ăn sao được, gọi phục vụ phòng nhé?" Thấy cô gật đầu, anh cầm điện thoại gọi xuống quầy.

Khi chờ cơm, Quý Vân Khai nhận điện thoại, nói vài câu rồi cúp máy, nâng mặt Giang Phi lên hôn mấy cái. Giang Phi đang nhắm mắt nghỉ ngơi, mở mắt ra nghi hoặc nhìn anh, anh cười dịu dàng thấp giọng nói: "Có người tố cáo đến Ban Kỷ Luật Thanh tra, Chu Chí Khôn tham ô nhận hối lộ, bao nuôi nhân tình. Ban Kỷ Luật Thanh tra đã lập chuyên án điều tra, xem chừng, thứ Hai Chu Chí Khôn sẽ bị mời đi uống trà chiều."

Giang Phi rùng mình, nhanh như vậy, là anh ra tay ư?

Nhưng Quý Vân Khai sao lại... Cô hoài nghi nhìn người đàn ông luôn bất cần đời này, còn anh thì dịu dàng hôn lên trán cô, ôn nhu nói: "Đừng lo, anh sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt em." Giang Phi muốn nói gì nữa, ngón tay Quý Vân Khai đặt trên môi cô "hư" một tiếng, sau đó gọi điện thoại ra ngoài: "Tài khoản ngân hàng của bất động sản Kiệt Xuất có bao nhiêu? Một trăm triệu? Mặc kệ có bao nhiêu, chiều thứ Hai một khi có biến động lập tức đóng băng tài khoản, khiến bọn chúng một xu cũng không lấy được!"

Lúc này, phục vụ phòng đến, Quý Vân Khai vừa ra mở cửa vừa gọi cho Giang Vũ Thần: "Sự việc đã làm không sai biệt lắm, mấy thương nghiệp ký hợp đồng kia không có vấn đề gì chứ?" Sau khi nhận được đáp án khẳng định, anh cười cười cúp máy, lại gọi cho Đường Cảnh Nghiêu: "Đoán chừng là thứ Hai, đến lúc đó anh nên đánh tiếng trước cho dương đấy! Được, biết rồi."

Sau khi sắp xếp xong, anh ngẩng lên, trông thấy ánh mắt khiếp sợ của Giang Phi, cười hỏi: "Sao thế?"

Giang Phi lắc đầu, thở dài: "Bây giờ em mới phát hiện, anh còn đen hơn cả xã hội đen."

Quý Vân Khai cười to, bổ nhào đến ôm lấy cô ai oán: "Bảo bối, anh cũng vì em mà! Em dùng vũ lực giải quyết, giá trị vũ lực của anh không bằng em, chỉ có thể dùng chút thủ đoạn thôi."

Giang Phi im lặng không nói, lát sau mới nói: "Em sắp chết đói rồi, ăn gì đi!" Quý Vân Khai vội vàng ân cần dọn thức ăn ra.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lật Chu

Chu Chí Khôn bị đánh trở tay không kịp, chiều thứ Hai vừa bị Ban Kỳ Luật Thanh tra đưa đi, tin tức cố tình bị lộ ra ngoài. Ngân hàng lập tức đóng băng tài khoản của bất động sản Kiệt Xuất, mấy doanh nghiệp nhận thầu mà Giang Vũ Thần tìm được từ tám giờ tối dẫn đầu những doanh nghiệp khác gây náo loạn, yêu cầu tiền công trình từ bất động sản Kiệt Xuất.

Tiền công trình trước giờ đều là đến kỳ mới kết toán một phần, những doanh nghiệp nhận thầu này rõ ràng cố tình bới lông tìm vết. Trong lúc thương lượng, người do bất động sản Kiệt Xuất phái đi giao tiếp đều bị bọn họ cự tuyệt.

Lần này Lâm Kiệt không thể không ra mặt, một ông chủ Tôn bên làm bê tông túm lấy hấn ta nói: "Nghe nói thư ký Chu đã bị điều tra và giới hạn tự do, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến công ty các anh, đáng lý ra vào lúc quan trọng này chúng tôi không nên bỏ đá xuống giếng, nhưng tiền công trình của chúng tôi đều vất vả kiếm ra, tổng giám đốc Lâm anh phải cho chúng tôi một viên thuốc an thần chứ!"

Tính tình Lâm Kiệt vốn không tốt, nhìn thấy nhiều người gây sự ở đây, xử lý lâu như thế còn không đuổi được đi, thêm việc cậu bị Ban Kỳ Luật Thanh tra đưa đi làm hấn ta không nắm chắc, ngân hàng chẳng hiểu sao lại đóng băng tài khoản nữa! Trong bóng đêm, dường như có một đôi tay đang bóp chặt lấy cổ hấn ta. Bị truy hỏi như thế, hấn ta nổi cơn tam bành, mắng: "Một đám tạp chủng vong ân bội nghĩa! Ban đầu cầu xin tôi chia một phần

công trình cho mấy người làm thế nào? Bây giờ thư ký Chu mới chỉ bị mời đi điều tra theo thông lệ thôi, mấy người lại đến chỗ tôi giương oai ư!"

Trong góc chột truyền đến giọng nói nặng nề: "Ai cũng biết thư ký Chu và anh có quan hệ thế nào, mấy hạng mục của công ty anh đều do thư ký Chu giúp đỡ, thư ký Chu xảy ra chuyện bất ngờ, các anh chắc chắn cũng không thoát khỏi liên quan. Nếu không, ngân hàng sao lại đóng băng tài khoản nhanh như thế?"

Mọi người còn chưa biết chuyện tài khoản của bất động sản Kiệt Xuất bị đóng băng, nghe vậy đều hít một hơi lạnh, những người vốn cũng không bức thiết cần tiền công trình cũng nóng vội, ào ào yêu cầu kết toán số tiền chưa thanh toán.

Lâm Kiệt bực bội trán nổi gân xanh, đang muốn quở mắng, phòng quan hệ xã hội của hắn ta vội vàng giải thích: "Ngân hàng chỉ tạm thời đóng băng tài khoản, chắc chắn trong đó có chút hiểu lầm, chúng tôi đã phái người đi nói chuyện rồi. Có lẽ ngày mai ngân hàng sẽ giải tỏa tài khoản, mọi người không nên lo lắng. Về phần số tiền chưa thanh toán hết, theo như hợp đồng, bây giờ cũng không phải thời điểm kết toán, các ông làm vậy là vi phạm hợp đồng, sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!"

Mọi người nhất thời không lên tiếng, giọng nói trầm lắng ban nãy lại vang lên: "Thời điểm này đừng nhắc đến những điều kiện hợp đồng máy móc đó, nếu ngày mai ngân hàng không giải tỏa, tình hình tiền tệ siết chặt, đến lúc đó công ty các anh phải phá sản, chúng tôi phải đi đòi tiền của ai!"

"Đúng thế đúng thế!" Một số người vội vàng phụ họa, nhao nhao yêu cầu kết toán tiền công trình.

Lâm Kiệt nhìn người đứng trong góc, trong mắt toát ra ánh lửa độc ác, quơ lấy gạt tàn thủy tinh đặt trên bàn xông về phía người đó, cứ nhắm ngay đầu vừa đập vừa chửi. Người ngoài không ngờ hắn ta đột nhiên nổi điên,

đập người đó hai ba cái mới phản ứng, vội vàng đè hẳn ta lại. Tình cảnh nhất thời hỗn loạn, có người thừa dịp gọi 110, cảnh sát và xe cấp cứu đều tới, dẫn mấy người ở lại xem náo nhiệt và người có liên quan về cục.

Cùng lúc, phía Giang Vũ Thần nhận được điện thoại, nói là có người bị thương, anh nói: "Tiền thuốc men và phí những cố gắng vô ích đều do tôi trả, đưa đến bệnh viện tốt nhất, mời bác sĩ tốt nhất, dùng thuốc nhập khẩu! Ngoài ra, ngày mai cho người mang chút đồ bổ đến thăm hỏi, bất kể thế nào, lão Dương cũng là doanh nghiệp có hợp tác với chúng ta."

Chờ anh cúp máy, Quý Vân Khai hỏi: "Có chuyện gì?"

"Chuyện nhỏ", Giang Vũ Thần lắc lắc ly rượu, "Dự tính ngày mai sẽ có một vài doanh nghiệp xây dựng sẽ ngừng thi công và cung cấp hàng đó."

Quý Vân Khai cười nói: "Tòa nhà thương mại phía nam đó bọn họ không phải sắp mở bán rồi à, bây giờ mà đình công, tổn thất thật không nhỏ đâu!"

Giang Vũ Thần cũng cười nói: "Lần này vấn đề không chỉ là tổn thất lớn hay nhỏ mà là khi bọn họ phá sản, ai sẽ thừa dịp chui vào." Ánh mắt anh nhìn về phía Đường Cảnh Nghiêu.

Đường Cảnh Nghiêu mỉm cười: "Ở thương trường nói chuyện thương trường, lần này chúng ta coi là hợp tác, tiếp theo sẽ phải quay lại cạnh tranh rồi." Lời anh ta nói mặc dù không rõ ràng nhưng người ngồi đây đều hiểu, nhất là Giang Vũ Thần. Lời anh vừa rồi ám chỉ có hứng thú với tòa nhà thương mại mới ở phía nam, bên Đường Cảnh Nghiêu cũng như vô ý mà có ý, nhất định sẽ chia một chén canh.

Quý Vân Khai nhìn nhìn hai người, một người là anh vợ tương lai, một người là anh họ, anh vung tay lên: "Hai bên ngang nhau, hai người mỗi người một nửa là được rồi!"

Đường Cảnh Nghiêu liếc anh một cái: "Không hổ là thiếu đông của Hoa Độ, khí lớn thật đấy."

Quý Vân Khai bĩu môi, lúc này Phùng Chinh nói: "Chuyện này vẫn chưa xong mà các anh đã nghĩ đến chuyện chia trứng gà? Mai tôi phải đi một chuyến, dò tra thuế của bất động sản Kiệt Xuất, đến lúc đó sẽ nói cho các anh, có thể chia bao nhiêu thì chia."

Chủ đề đã được chuyển, Giang Vũ Thần và Đường Cảnh Nghiêu cũng không đối đầu gay gắt nữa, thả lỏng người, Trần Vệ Đông thì ngủ lơ mơ suốt. Quý Vân Khai khó hiểu hỏi: "Bây giờ mới mấy giờ mà sao cậu lại có bộ dạng này hả?"

Trần Vệ Đông ngáp dài: "Các cậu không biết, mới đây tôi lên được một cô nàng non mềm, đúng là cực phẩm nhé!", còn nhiệt tình hỏi họ: "Các anh ai có hứng thú không, cho các anh mượn chơi hai ngày? Cam đoan lên giường với cô em đó cũng đừng mong xuống!"

Nếu là ngày trước Quý Vân Khai nghe nói như thế nhất định sẽ phẫn khích, lần này lại khinh thường: "Cực phẩm cái gì, giữ lại mình cậu chơi đi! Cẩn thận đấy, có vấn đề gì là cậu chịu tất."

"Xì!" Trần Vệ Đông trợn trắng mắt, không ngờ hào hứng của tất cả giảm đi, rất ít cùng chung lạc thú một phen. Anh ta quay sang thần bí hỏi Quý Vân Khai: "Giang Phi nhà các cậu có phải cũng là cực phẩm không? Bằng không trước kia cậu trải qua bao nhiêu cô gái, tại sao lại bị thu phục?"

"Chơi chết cụ cậu!" Quý Vân Khai mắng to, "Giang Phi nhà chúng tôi là người mà cậu có thể nói huyền thuyên? Cô ấy có phải cực phẩm hay không thì có cái rằm liên quan tới cậu!"

"Được được được, coi như tôi không có hỏi!" Trần Vệ Đông xoa mũi, tiếp tục gà gât trên sofa.

Quý Vân Khai tức giận uống rượu giải sầu, Đường Cảnh Nghiêu không để ý đến chuyện bên ngoài, Giang Vũ Thần thì như có điều suy nghĩ, anh mới tiếp xúc với vòng tròn này, còn chưa hoàn toàn bước vào, dù vậy, anh cũng biết những chuyện mà người bình thường cả đời không làm được, ở trong tay nhóm "quần là áo lụa" này, quả thực dễ như trở bàn tay.

Lâm Kiệt vì cố ý gây thương tích đã bị tạm giam mười lăm ngày, chờ hãn ở trong đó mười lăm ngày trở ra, mọi thứ đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chu Chí Khôn bị điều tra và hạn chế tự do, đã chuyển giao cho viện kiểm sát, chính thức lập hồ sơ điều tra. Bất động sản Kiệt Xuất vì không có người đứng đầu đình công toàn diện, giá phòng ở tòa nhà thương mại chuẩn bị bán cũng rất không phanh. Trợ lý của Lâm Kiệt cầm theo một số tài chính bỏ trốn, việc hãn ta phải đối mặt là sự bất ổn của bất động sản Kiệt Xuất mà không có sự che chở của Chu Chí Khôn.

Chờ đợi hãn ta còn có một lệnh bắt khác: Bất động sản Kiệt Xuất có nghi án vi phạm lao động và hối lộ rửa tiền, Lâm Kiệt chính thức bị phê chuẩn cưỡng chế bắt đi điều tra.

Tất cả bất động sản của bất động sản Kiệt Xuất bị ngân hàng thu hồi, ép phải mang ra đấu giá.

Giang Vũ Thần thuận lợi lấy được tòa nhà thương mại phía nam với giá thấp hơn giá thị trường một phần ba, cho người đi hỏi thăm Đường thịnh lấy gì thì được biết, Đường thịnh chỉ lấy tiểu khu Thịnh Thế ở phía bắc, bởi vì nó gần với thành phố lân cận, giao thông tắc nghẽn. Dân số không tới 10%, bất động sản Kiệt Xuất suýt nữa bị tiểu khu này kéo chết theo, làm sao Đường Cảnh Nghiêu có thể giành lấy nó?

Không bao lâu sau anh liền có được tin tức từ chỗ Triệu Vũ: Nơi đó sắp xây đường cao tốc, hơn nữa gần tiểu khu còn xây một khu công nghiệp cỡ

lớn, đã có nhiều khu xưởng muốn chuyển qua đó, hơn nữa còn tìm kiếm ký túc xá cho công nhân. Đường Cảnh Nghiêu đã sớm nhận được tin, giá để mua lại tiểu khu Thịnh Thế quả thật thấp đến khó tin! Còn Đường thịnh lúc này được hưởng lợi, dùng một vốn bốn lời để hình dung cũng không đủ.

Sau khi Giang Vũ Thần biết rõ, lặng lẽ mỉm cười, chỉ Đường thịnh đã khó đối phó như thế, với Hoa Độ bất biến ứng vạn biến kia phải xuống tay như thế nào mới tốt?

Quý Vân Khai cũng mới biết Đường thịnh buôn bán lời một số tiền lớn, bưng bình hiểu ra: "Thảo nào dưỡng chẳng hỏi han gì tới Chu Chí Khôn! Hóa ra là giúp con mình đá văng đá cản đường! Anh bảo mà, dưỡng chính là người không có lợi không làm, bồi dưỡng được một thư ký thị ủy không dễ, còn tưởng ông ấy là tráng sĩ chặt cổ tay, không ngờ lại có mưu đồ khác! Máy ông làm quan thật chẳng tốt đẹp gì!"

Giang Phi lờm anh một cái: "Anh cũng là quan đấy, thăm phán ạ!"

Quý Vân Khai thề son sắt: "Anh không lơnh lẹo như bọn họ, lần này nếu không phải bị ép, anh sẽ không sử dụng mấy thủ đoạn ấy."

Giang Phi mỉm cười: "Em biết anh làm vì em."

Quý Vân Khai gật đầu: "Em chấp nhận chuyện của anh là tốt rồi.", dừng một lúc, anh nói tiếp: "Tuần sau anh dẫn em về nhà ăn cơm, gặp bố mẹ anh."

Giang Phi sừng sốt, Quý Vân Khai cười nói: "Đừng khẩn trương, bố mẹ anh cũng giống nah, không phải người nghiêm túc. Chúng ta chung sống lâu như vậy cũng nên công khai, con dâu xấu cũng phải gặp bố mẹ chồng, huống chi em xinh đẹp thế kia."

Giang Phi không lập tức đồng ý với anh, lấy cớ: "Anh để em suy nghĩ đã."

Quý Vân Khai cũng không miễn cưỡng, "Được, suy nghĩ kỹ thì nói với anh một tiếng là được!"

Gặp người lớn? Giang Phi chưa bao giờ nghĩ tới cô và Quý Vân Khai sẽ có tương lai, làm sao có thể cùng anh về nhà gặp người lớn vào lúc này!

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Người Nhà

Quý Vân Khai chưa dẫn cô về nhà gặp bố mẹ, Quý Tĩnh đã tới tìm cô trước.

Khi đến kiểm tra "Dao Trì" theo thông lệ, Quản lý trưởng nói cho cô biết, mấy hôm trước có một khách hàng muốn gặp cô mà chưa gặp được, hôm nay lại đến nữa, bây giờ đang chờ cô ở phòng tiếp khách!

Giang Phi vào phòng tiếp khách xem, người tới không phải người ngoài, chính là Quý Tĩnh.

Nhiều ngày không gặp, Quý Tĩnh thoạt nhìn có chút tiêu tụy.

"Hóa ra là cô Ngôn, không biết tìm tôi có chuyện gì? Là do sự phục vụ của chúng tôi làm cô Ngôn không hài lòng sao?" Giang Phi không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi.

Quý Tĩnh chỉ nhìn cô, dường như muốn nhìn ra gì đó từ trên mặt cô, Giang Phi cũng không né tránh ánh mắt cô ấy, đón nhận không chút sợ hãi. Khẽ nhấp một ngụm cà phê, cô ấy thấp giọng nói: "Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn nhìn cô Giang từ khoảng cách gần."

Giang Phi che đập mũi nhọn, ngồi xuống đối diện cô ấy, hỏi: "Có nhìn ra được gì chưa?"

Quý Tĩnh cười khổ lắc đầu: "Cô Giang hình như không như trong tưởng tượng của tôi, không cùng một bộ dạng."

"Ồ?" Giang Phi nhíu mày, bất giác mang theo chút châm biếm, "VẬY, TÔI CÓ BỘ DẠNG THỂ NÀO TRONG TƯỜNG TƯỢNG CỦA CÔ NGÔN?"

Quý Tĩnh nhìn về phía cô, nói thật, không phải đang nhìn cô mà là xuyên thấu qua cô, nhìn về quá khứ xa xôi. Ánh mắt Quý Tĩnh không có tiêu cự, giọng điệu mang theo sự tưởng tượng: "CÔ TRONG TƯỜNG TƯỢNG LÀ MỘT CÔ GÁI ĐƠN THUẦN, TỐT BỤNG, THIỆN LƯƠNG, ĐÁNG YÊU."

Giang Phi nở nụ cười, đó đúng là cô, cô của bốn năm trước.

"CÔ NGÔN CŨNG CÓ LÚC NHÌN LẦM NGƯỜI, TÔI CỦA BÂY GIỜ TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƠN THUẦN, TỐT BỤNG CHÚT NÀO, NGƯỢC LẠI LẠNH LÙNG, NGANG NGƯỢC. THẬT NGẠI QUÁ, LÀM CÔ NGÔN THẤT VỌNG RỒI."

Quý Tĩnh cúi xuống, lát sau ngẩng lên, hỏi thẳng: "CON NGƯỜI CÔ CỦA HÔM NAY NHƯ VẬY, CON NGƯỜI CÔ TRƯỚC KIA ĐÃ TỪNG NHƯ THẾ, CÓ PHẢI..."

Giang Phi che dấu ý cười, xem ra Quý Tĩnh thật sự có chuẩn bị mà đến, quá khứ của cô và Ngôn Bá Ước, chắc cũng biết. Nhưng cô không thể tự nói ra, đành phải giả bộ không biết với cô ấy, thờ dài: "CÔ NGÔN, TRƯỚC ĐÂY CHÚNG TA KHÔNG QUEN BIẾT, LÀM SAO CÔ BIẾT TÔI TRƯỚC KIA THẾ NÀO?"

"TÔI ĐOÁN", Quý Tĩnh nói nhanh, giống như nói chậm thì sẽ không cách nào nói ra, "BỜ VÌ ĐÓ LÀ KIỂU CON GÁI MÀ BÁ ƯỚC THÍCH, VẬY NÊN TÔI MỚI KẾT LUẬN, CÔ LÀ NGƯỜI NHƯ THẾ! HAI NGƯỜI... TRƯỚC KIA..." Nói đến lời cuối cùng, giọng nói cô ấy đã hơi run.

Ánh mắt Giang Phi trở nên sắc bén, lập tức cắt ngang: "BÂY GIỜ TÔI LÀ BẠN GÁI CỦA A KHAI, CÔ NGÔN NÓI VẬY, CÓ PHẢI KHÔNG COI A KHAI LÀ EM TRAI."

Quý Tĩnh cắn cắn môi, bưng cà phê lên nhấp một ngụm, ép mình bình tĩnh lại. Cô ấy hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "VIỆC NÀY KHÔNG CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI A KHAI, TÔI CHỈ MUỐN BIẾT, TRƯỚC ĐÂY CÔ VÀ BÁ ƯỚC, RỒT CUỘC ĐÃ CÓ CHUYỆN GÌ?"

Giang Phi nhíu mày, thản nhiên nói: "Đã là chuyện đã qua, hai người cũng kết hôn lâu rồi, cần gì phải vương vít quá khứ?"

"Nhưng anh ấy không quên được cô!" Quý Tĩnh đột nhiên lên giọng.

Giang Phi sững sốt, tiếp đó cười: "Cô Ngôn hình có hơi mất tự tin với bản thân thì phải, cũng đánh giá cao tình cảm của anh ta rồi, anh ta mà là người chung tình như thế, ngày trước sao lại... Cô yên tâm, tôi chính tai nghe anh ta nói, anh ta chưa bao giờ yêu tôi."

Quý Tĩnh hiển nhiên không tin, Giang Phi đã mất kiên nhẫn, nên giải thích cô đã giải thích, làm sao cứ giữ mãi không buông? Cô nói tiếp: "Bây giờ tôi là bạn gái của A Khai, mặc dù tôi từng có quá khứ với anh Ngôn, đó cũng là quá khứ. Cuối tuần này tôi và A Khai sẽ đi gặp cô chú, hi vọng họ sẽ thích tôi, đến lúc đó, tôi sẽ trở thành người một nhà với cô Ngôn."

Sắc mặt Quý Tĩnh thay đổi lớn: "A Khai... Nó nghiêm túc?"

Giang Phi cười cười: "Cô Ngôn không phải nói hy vọng anh ấy sớm yên ổn sao? Bây giờ anh ấy đã muốn tìm một người kết hôn, cô nên vui vẻ mới phải?"

Sắc mặt Quý Tĩnh lại thay đổi, cuối cùng im lặng, cầm túi xách, âm thầm rời đi.

Giang Phi nhìn bóng lưng cô ấy, không biết nghĩ gì.

Tới Chủ nhật, cô mặc áo lông cừu, đi cùng Quý Vân Khai vẫn mặc áo gió Burberry như trước đến Đại trạch nhà họ Quý.

Dáng người hai người đều thon dài, gương mặt yêu nghiệt, đứng cùng một chỗ hết sức xứng đôi.

Khi bước vào cửa lớn, Quý Độ cười nói: "Kìa, còn mặc áo tình nhân nữa đấy!" Uy phong của người lớn nháy mắt biến mất không còn gì, tất nhiên, ông ở nhà vốn cũng chẳng uy nghiêm.

Cố Hoa vốn đang ngồi trên sô pha giả vờ làm quý bà, nghe vậy suýt nữa sặc nước miếng, cổ cứng đờ hơi quay ra nhìn, "ừm" một tiếng, lại thêm một câu: "Đã về rồi?"

Quý Vân Khai siết chặt tay Giang Phi, cười đi qua nói: "Hôm nay lần đầu tiên cô ấy tới đây, mẹ cũng đừng làm bộ làm tịch dọa cô ấy chạy, con sẽ phải cô đơn cả đời đấy!"

"Cái con gấu này... ha ha, mời cô Giang ngồi, cứ tự nhiên." Cố Hoa thiếu chút nữa thì những gì khổ tâm gây dựng bị phá hủy trong khoảnh khắc, cũng may phản ứng nhanh, lộ ra nụ cười xã giao.

Giang Phi khẽ mỉm cười, sớm đã được Quý Vân Khai tiêm thuốc dự phòng nên đã biết tình Cỗ Hoa, cô khéo léo nói: "Con chào cô chú, lần đầu tiên đến nhà, đây là tấm lòng nho nhỏ của con, mang cô chú nhận cho." Cô đưa quà biếu mình mang đến, là tương ớt ở địa phương nào đó làm. Quý gia không thiếu cái gì, mà tương ớt là đặc sản quê hương Cố Hoa thích ăn nhất khi còn bé, về sau vì phải bảo vệ giọng hét nên nhiều năm rồi chưa ăn, bây giờ không phải lên sân khấu biểu diễn nữa, nhưng bà lại không tìm được tương ớt tự làm hợp khẩu vị. Quý Vân Khai tốn công sức một phen, tìm được hương vị không sai biệt lắm, để Giang Phi đưa tới, thật sự làm người ta vui vẻ.

Ánh mắt Cố Hoa quả nhiên sáng lên, không thể chờ được mà mở ra nếm thử, mừng rỡ kêu: "Đúng hương vị khi còn bé rồi!" Sau đó bà không giả bộ được nữa, kéo tay Giang Phi hỏi nguồn gốc tương ớt này, Quý Vân Khai nháy mắt với Giang Phi, tỏ ý thành công.

Khi Quý Tĩnh và Ngôn Bá Ước trở về, Cố Hoa đang nói đến chuyện xảy ra khi Quý Vân Khai học năm nhất tiểu học, Quý Vân Khai chọc cười bên cạnh, bày tỏ không hề có chuyện như thế. Quý Độ cười mím lặng nghe, trong tay còn đang chơi Ipad. Hả? Ipad? Bình thường không phải nên đọc báo sao?

Giang Phi nhìn thoáng qua Quý Vân Khai, nghĩ thầm chẳng trách tính cách anh không gò bó như thế, việc dạy dỗ từ nhỏ quả nhiên rất quan trọng. Xem ra bố mẹ Quý gia cũng không phải kiểu người khó chung sống, hơn nữa khi hỏi đến gia đình cô, Quý Độ còn khen ngợi anh trai một phen, nói: "Bọn chú già rồi, bây giờ là thế giới của thanh niên, trông số doanh nhân trẻ, chú xem trọng nhất là hai người, một là Đường Cảnh Nghiêu, hai là người anh Giang Vũ Thần của con." Ông thậm chí nhắc tới Giang Đại Đạo, "Năm đó bố con cũng là nhân vật tài giỏi, rất biết nghĩa khí, để đi con đường chính đáng mà phân tán hết gia tài, khí phách này không phải ai cũng có. Hôm nào hãy hẹn một bữa, cho hai ông già chúng ta gặp nhau tâm sự."

Trái tim ông không có bụng dạ như thế, Giang Phi nghĩ thầm chuyện năm đó bố bị bắt hãm không có quan hệ gì với Quý gia, là do một tay Ngôn thị tạo thành!

Cố Hoa nói hăng say, trông thấy con gái con rể quay về, hô: "Hai con về thật đúng lúc, mẹ đang nói chuyện hồi bé của A Khai đấy! A Khai còn sống chết không thừa nhận, Quý Tĩnh con qua đây, xem con còn chối cãi được không."

Quý Tĩnh cười gượng gạo: "Chuyện A Khai nghịch ngợm gây sự hồi bé nhiều lắm, con đâu thể nhớ rõ hết được! Mẹ nói tất nhiên là đúng rồi, A Khai đừng có chối nữa."

"Thấy chưa! Mẹ nói có là có!" Cố Hoa đắc ý nhướn mày với Quý Vân Khai.

Quý Vân Khai kéo Giang Phi nói: "Đừng nói chuyện nữa, lát nữa con dâu em sẽ cảm thấy anh là người không thể chịu nổi, không chịu gả cho anh thì làm sao giờ? Đi, anh dẫn em đi tham quan."

Cố Hoa thả Giang Phi ra, tiến đến bên cạnh Quý Độ nhìn ông chém hoa quả, Quý Độ phân tâm chém phải bom, lập tức thở dài: "Bà xem đi, bà không đến là tôi có thể phá kỷ lục rồi."

"Muốn phá kỷ lục của tôi? Nghĩ hay nhỉ!"

Hai người rời khỏi phòng khách, Quý Vân Khai đưa Giang Phi lên lầu, đến phòng mình tham quan.

"Sau khi lên đại học anh không ở căn phòng này nữa, nó vẫn như cũ." Quý Vân Khai cũng có chút cảm thán.

Giang Phi quan sát bốn phía, trên tường có một poster bóng rổ, một khung rổ, rất nhiều CD, mô hình trực thăng, trên bàn còn có một chồng tử thư, lại còn có một bản nhạc dương cầm.

"Anh biết đánh dương cầm hả?"

"Bị buộc phải học hồi nhỏ, thật sự không có thiên phú!" Quý Vân Khai khoanh tay trước ngực tựa vào bên bàn, vừa cười vừa nói, "Mẹ và dì cả của anh là song sinh, hai người kết hôn gần như đồng thời, dì cả có thai trước, anh nhỏ hơn Đường Cảnh Nghiêu một tuổi, nhưng mẹ anh rất hay so bì với dì cả, rất không may, anh cũng rơi vào vòng xoáy biến thành vật phẩm so bì của mẹ! Đường Cảnh Nghiêu bắn súng rất tốt, nhưng mà bóng rổ đua xe anh tốt hơn."

Giang Phi cười cười tỏ vẻ đã hiểu, hồi nhỏ mà có người cùng tuổi bên cạnh đều sẽ ganh đua.

Lúc này, quản gia đi lên mời bọn họ đi ăn cơm, Quý Vân Khai nói: "Không ăn ở nhà hàng, dọn bàn tròn ở phòng khách." Quản gia có chút khó xử, Quý Vân Khai lờm ông ta: "Không thì tôi sẽ không ăn!" Xuống phía dưới nhìn sang Giang Phi, đành phải đi xuống.

Giang Phi khó hiểu nhìn Quý Vân Khai, Quý Vân Khai đỏ mặt, nói mấy câu bên tai cô, sắc mặt Giang Phi cũng đỏ, thấp giọng nói: "Không thể nào?"

Quý Vân Khai thở phì phì nói: "Sao lại không thể? Chính anh tận mắt nhìn thấy? Sau tuổi mười lăm anh không ăn ở bàn đó nữa, nhớ lại thì... may là không để lại bóng ma tâm lý, bằng không đời này không thể đem lại hạnh phúc vợ chồng cho em rồi!"

Giang Phi cười nói: "Tình cảm của bố mẹ anh rất tốt."

"Hừ!" Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng đó đúng là sự thật, "Bố anh bây giờ đang tuyển chọn người giữ chức vụ CEO, chỉ giữ lại danh hiệu Chủ tịch cũng vì muốn ngày ngày ở bên mẹ anh. Ngày trước anh không hiểu họ, bây giờ đã hiểu, hóa ra yêu một người thật sự mong rằng có thể gặp người ấy từng giây từng phút, không được gặp thì trái tim ngứa ngáy, gặp được rồi, trái tim càng ngứa hơn."

Ánh mắt anh chẳng biết trở nên nóng rực từ lúc nào, giọng nói cũng khàn khàn, Giang Phi ho nhẹ một tiếng: "Xuống ăn cơm trước đã."

Quý Vân Khai ôm chầm cô hôn hít một hồi, sau đó mới buông ra: "Ăn món khai vị trước!" Giang Phi cười vỗ nhẹ anh, hai người cùng xuống nhà ăn cơm.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thế Nhưng

Khi xuống nhà họ nghe được Cố Hoa đang chỉ huy người giúp việc trong phòng bếp mang thức ăn lên: "Dùng cái đĩa lớn một chút, như thế sẽ trông giống như bữa cơm tiêu chuẩn." Quý Vân Khai và Giang Phi nhìn nhau cười, Giang Phi cảm thấy tính cách Cố Hoa thật đúng là thú vị.

Sáu người ngồi quanh bàn tròn, món ăn rất phong phú, cũng rất tinh xảo. Giang Phi để ý trên đĩa rau xào lớn còn trang trí thêm một quả anh đào, quả thật giống bữa cơm tiêu chuẩn.

Cố Hoa cười nói với Giang Phi: "A Khai bảo con bị dị ứng tỏi, điểm này rất hợp ý với cô, món ăn của gia đình chẳng những không có tỏi, hành gừng gì đó càng không có, con cứ yên tâm mà ăn."

Quý Độ bất mãn nói: "Con bé dị ứng thì không nói làm gì, bà thì kén ăn, duyên dáng cỡ nào." Ông vẫn còn canh cánh chuyện vừa rồi không phá kỷ lục đó!

Cố Hoa trừng mắt: "Anh dám chê tôi!"

Quý Độ vội cười làm lành: "Đâu có! Không dám, không dám. Nào, mau ăn đi, nếu không sẽ nguội mất." Ông gấp phần thịt bên mắt cá cho Cố Hoa, Cố Hoa lúc này mới hài lòng, mời mọi người dùng bữa.

Quý Vân Khai nhanh tay lẹ mắt lập tức gấp thịt ở bụng cá cho Giang Phi, mặt Giang Phi hơi đỏ lên, quả trách liếc anh một cái, cúi đầu ăn cá.

Ngôn Bá Ước nhìn hai người đối diện, trong lòng chua xót, thật sự không nên về nhà. Quý Tĩnh thấy chồng không có tâm trạng nhìn sang bạn gái của em trai, lại không thể hiện ra sự quan tâm trước sau như một với mình, trong lòng càng khó chịu, không nuốt trôi được. Nếu là bình thường, trước mặt bố mẹ đôi bên, anh ta đều cho mình ba phần mặt mũi. Hôm nay, Giang Phi chính thức trở thành người phụ nữ của Quý Vân Khai, sắp thành con dâu nhà họ Quý, anh ta không chịu nổi nữa chứ gì? Ngay cả giả vờ, cũng không giả vờ nổi.

Sau buổi cơm trưa, Cố Hoa hứng thú muốn chơi mạt chược, Quý Vân Khai nhìn Giang Phi, nói: "Mẹ, trước mặt cao nhân mẹ đừng khoe khoang nữa." Hồi trước rủ Giang Phi chơi mạt chược, kỹ thuật của Trần Vệ Đông là tốt nhất, kết quả suýt nữa bị thua Giang Phi đến nỗi lột cả quần. Kỹ thuật đánh bài của Đường Cảnh Nghiêu không tồi, nhưng vẫn là bại tướng dưới tay Giang Phi. Sau cùng, mấy người họ không bao giờ muốn rủ Quý Vân Khai và Giang Phi chơi mạt chược nữa.

Quý Độ cũng nói: "Bà muốn chơi thì đi tìm mấy người bạn cùng chơi bài của bà ấy, hoặc là chơi chém hoa quả kìa." Sau đó ông lại hào hứng bưng bưng mở Ipad ra.

Ngôn Bá Ước nhìn về phía Quý Vân Khai, thấp giọng nói: "A Khai, lên lầu nói chuyện được chứ?"

Quý Vân Khai nhú mày, biết anh ta nhin đến giờ đã không dễ, vỗ vỗ trấn an Giang Phi, đi với Ngôn Bá Ước lên thư phòng tầng hai nói chuyện.

Giang Phi và Quý Tĩnh cùng nhìn hai người đàn ông đi lên, sắc mặt Ngôn Bá Ước âm trầm, Quý Vân Khai vẫn ra vẻ không thèm quan tâm.

Không biết bọn họ sẽ nói chuyện gì.

Quý Tĩnh nhìn Giang Phi, Giang Phi cũng nhìn Quý Tĩnh, hai người đều giữ im lặng. Nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ bao giờ cũng chính xác,

dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra mà họ không cách nào vẫn hồi.

Cố Hoa tự vào phòng bếp gọt hoa quả, là hoa quả thật chứ không phải hoa quả trong Ipad mà Quý Độ đang chơi, bà chỉ thấy hai cô gái, liền hỏi: "A Khai và Bá Ước đâu?"

Quý Tĩnh nói: "Lên thư phòng tầng hai nói chuyện rồi ạ!"

Cố Hoa bĩu môi, nói thầm: "Hai đứa thì có chuyện gì mà nói!", bà hỏi Quý Tĩnh: "Mẹ chồng con không thuyết phục con bảo Bá Ước làm CEO của Hoa Độ nữa à?" Lúc trước Ngôn thị và Hoa Độ liên hôn để cứu công ty, Cố Hoa không vui, mẹ của Bá Ước là người quá tính toán! Chỉ vì Quý Tĩnh vừa gặp đã yêu Bá Ước, đến nỗi không phải cậu ta thì không lấy chồng! Cũng may Bá Ước xem như tốt, bằng không bà đã chẳng liên hôn với Ngôn thị!

Nét mặt Quý Tĩnh tỏ ra khó xử, cúi đầu nói: "Chuyện bố muốn từ chức CEO vừa truyền ra, người của Ngôn gia quả thật có chút động lòng, chẳng qua Bá Ước cũng không có ý đó, mẹ cứ yên tâm đi!"

"Hừ!" Trong lòng Cố Hoa khinh thường, cho dù bây giờ không có ý đó, được người nhà xúi giục, ai biết có thể sinh ra dị tâm. Phải mau khuyên Quý Độ tìm người có thể tin tưởng, bà chọc Quý Độ, ai ngờ Quý Độ một lòng trầm mê trong trò chém hoa quả, không có tâm tư quan tâm đến bà.

Giang Phi nghe họ thảo luận đến chuyện kinh doanh của Hoa Độ, cảm thấy mình là người ngoài không nên nghe, càng không muốn nghe đôi câu vài lời liên quan đến mẹ Ngôn Bá Ước, cô cười nói: "Để con mang hoa quả lên cho A Khai."

Cố Hoa vội nói: "Không cần con đi, cứ bảo người giúp việc mang lên cho nó."

Giang Phi cười cười: "Không sao ạ, chỉ là tầng trên tầng dưới thôi cô." Sau đó cô bưng đĩa hoa quả xinh đẹp đi lên, nghe theo tiếng nói tìm được vị trí thư phòng.

Cô chuẩn bị gõ cửa thì nghe giọng nói tức giận của Ngôn Bá Ước bên trong: "Cậu cố ý tiếp cận Giang Phi!" Tay cô dừng lại giữa không, trở nên khẩn trương, ma xui quỷ khiến, cô áp tai lên cánh cửa, muốn nghe xem Quý Vân Khai trả lời như thế nào.

Quý Vân Khai nhìn khuôn mặt thịnh nộ trước mặt ấy, không biết tại sao trong lòng thấy rất khuây khoả, nhíu mày, ngông cuồng cười nói: "Đúng, tôi cố ý đấy, cố ý tiếp cận cô ấy, để cô ấy yêu tôi đấy."

Hơi thở của Giang Phi trì trệ, nhưng không lên tiếng, lại nghe Ngôn Bá Ước hỗn hển nói: "Cậu cảm dỗ cô ấy, chỉ vì trả thù tôi?"

Quý Vân Khai cười to: "Anh đánh giá mình cao quá rồi, tôi cảm dỗ cô ấy, không phải chỉ muốn xem cô ấy là kiểu phụ nữ thế nào thôi."

Sau một hồi im lặng, Quý Vân Khai chậm rãi nói: "Khi còn bé bố tôi bận rộn làm ăn, mẹ tôi bận đi diễn, khi đến trường đều là chị tôi đưa tôi đi, sau khi đi học tôi mới chơi với Đường Cảnh Nghiêu, chị tôi rất chiều chuộng tôi. Khi đó tôi liền nghĩ, tương lai nhất định phải để Quý Tĩnh hạnh phúc! Chị ấy gặp anh, cả người như phát sáng, tôi tưởng rằng cả đời chị ấy sẽ vĩnh viễn vui vẻ. Nhưng có một ngày, tôi thấy chị ấy khóc! Tôi chưa từng thấy chị khóc bao giờ, chị ấy nói trong lòng anh có người khác, vốn không yêu chị ấy, cùng chị ấy ngủ trên cùng một giường mà còn gọi tên người khác!

Anh có nhớ lần tôi làm anh say khướt không? Đúng vậy, chính là vì bắt anh nói ra! Anh cũng xem như say rượu mà nói ra lời thật, nói cho tôi biết rất nhiều chuyện liên quan đến Giang Phi. À, không phải anh còn đặc biệt tích góp một cái kết, để toàn bộ những thứ liên quan đến Giang Phi trong đó

sao? Chính lúc đó tôi đã biết, có một người phụ nữ tên là Giang Phi, cướp hết hạnh phúc thuộc về chị tôi! Vậy nên tôi cho người tìm cô ấy, nhưng cô ấy lại như mất tích, không tìm được. Mãi đến mấy tháng trước, tôi gặp cô ấy ở 'Tiểu Giang Nam'.

Tôi tìm cô ấy hai năm cũng không tìm được, cô ấy lại đột nhiên xuất hiện, so với tấm ảnh anh cho tôi xem, thật sự có chênh lệch rất lớn. Trên tấm ảnh cô ấy buộc tóc đuôi ngựa mặc váy kẻ ca-rô, nhưng còn người trước mắt tôi? Quyến rũ như yêu tinh vậy đó! Tôi nghĩ, có phải đây mới là bộ mặt thật của cô ấy, mê hoặc anh đến nỗi chết mê chết mệt, kết hôn rồi cũng không thể quên. Vậy nên tôi giải vây giúp cô ấy, giúp đỡ cô ấy, cố ý tiếp cận cô ấy, theo đuổi cô ấy! Không sao cả, dù sao cô ấy cũng xinh đẹp, tôi chẳng chịu thiệt gì.

Tôi chỉ muốn xem, cô ấy rốt cuộc là người thế nào! Cô ấy có gì tốt hơn chị tôi, có đáng để anh nhớ mãi không quên? Không ngờ cô ấy rất khó theo đuổi, chẳng qua, kinh nghiệm chơi đùa phụ nữ trước kia của tôi rất phong phú, cô ấy vẫn bị tôi chộp được, còn lên giường với tôi!" Tà khí trong mắt anh dày đặc, nhìn Ngôn Bá Ước hận không thể lao lên đánh anh ta!

Ngôn Bá Ước càng tức giận, Quý Vân Khai càng vui vẻ! Quá khứ của Giang Phi và Ngôn Bá Ước vĩnh viễn là một cái gai trong lòng anh, mỗi khi nhớ lại khi Ngôn Bá Ước say rượu nói về những điều đã từng cùng với Giang Phi, anh sẽ phát điên.

Còn bây giờ, người muốn phát điên không phải anh, mà là Ngôn Bá Ước.

Người đàn ông đạo đức giả này, có tư cách gì có được tình yêu thương ban đầu của Giang Phi!

Giang Phi tựa vào tường, nắm chặt đĩa hoa quả mới không để nó rơi xuống, ý thức như rời khỏi thân thể cô, cả người đau đến mức không còn

cảm giác, hốc mắt cay cay, nóng bừng, muốn há miệng thật to để thở, không khí xung quanh lại như bị hút cạn, không thở nổi, cảm giác trái tim như vỡ vụn, máu trong người chảy ngược...lần lượt nối đuôi nhau ập đến, cô không thể không bám vào tường, không để mình ngã xuống. Những lời Quý Vân Khai mới nói như tiếng sấm đánh vào bên tai, lỗ tai cô kêu ong ong, không nghe thấy gì được nữa, cũng không muốn nghe gì nữa.

Thì ra anh tiếp cận cô, thật sự có mục đích khác, cô lại ngốc nghếch, tự cho sức quyến rũ của mình lớn, có thể chinh phục được anh.

Những điều tốt đẹp, sự dịu dàng, tỉ mỉ, những câu nói thề hẹn của anh, xem ra chỉ là trò cười.

Hóa ra, họ đều không phải những người đơn thuần.

Cô đặt đĩa xuống, lau nước mắt, quay người xuống nhà.

Ngôn Bá Ước cực lực đè nén cơn giận, hỏi anh: "Cậu đã đạt được ý muốn, cô ấy mắc câu, vậy đủ rồi chứ? Tha cho cô ấy đi! Vì tôi, cô ấy đã chịu quá nhiều tổn thương, không thể tiếp nhận sự lừa gạt của cậu nữa! Tôi sẽ thử yêu Quý Tĩnh, cậu có thể buông tay không?"

Quý Vân Khai cười, hỏi ngược lại anh ta: "Tại sao tôi phải buông tay? Quả thực, cô ấy mắc câu, người phụ nữ tôi bỏ ra bao nhiêu tâm lực mới có, tại sao phải buông tay?" Anh chỉ vào tim mình, nói tiếp, "Vì cô ấy tôi không tiếc dùng hết thời gian và tinh lực, ngay cả trái tim cũng tham gia vào đó, vì sao, phải buông tay?"

Ngôn Bá Ước chần động không nói nên lời, Quý Vân Khai cười tiếp tục: "Nhiều năm qua tôi chưa từng thích ai, cũng chưa từng yêu ai, Giang Phi là người đầu tiên tôi yêu, cũng là người duy nhất. Tôi đưa cô ấy về nhà đã là minh chứng tốt nhất. Anh có biết bản chất cô ấy tốt bụng nhiều thế nào không, vậy nên, yêu cô ấy, chẳng phải chuyện gì kỳ quái." Anh vỗ vai Ngôn

Bá Ước: "Từ nay về sau khi gặp em dâu, đừng dùng ánh mắt đó nữa, tôi sẽ không vui."

Quý Vân Khai đi lướt qua anh ta, mở cửa ra ngoài, nụ cười lại trở nên ấm áp. Sự ấm áp như thế chỉ dành cho Giang Phi, nhưng anh không tìm thấy cô, thứ tìm được chỉ là đĩa hoa quả lẳng lặng đặt trong góc.

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chân tình

Quý Vân Khai hoảng hốt lo sợ chạy xuống nhà, hỏi ba người ở đó:
"Giang Phi đâu ạ?"

Cố Hoa cũng đang thấy lạ, chỉ ra cửa nói: "Con bé vừa nói nhà có việc gấp nên đi rồi, mẹ thấy sắc mặt nó không được tốt, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Trái tim Quý Vân Khai chìm xuống đáy cốc, nhớ tới cái đĩa hoa quả đặt cạnh tường, giọng run run: "Cô ấy... đi lên mang hoa quả cho bọn con?"

"Ừ, mẹ còn thấy lạ là sao nó đi lâu thế, ai ngờ đâu lại vội vàng chạy xuống." Cố Hoa cảm thấy con trai có điểm gì là lạ, sắc mặt anh như biến thành trắng bợt, không có chút máu,

"Có phải hai đứa cãi nhau không?"

Quý Vân Khai sững ra, đang nghĩ đến Giang Phi, nhất định cô đã nghe được gì rồi, nhất định không nghe được tất cả! Anh muốn nhớ lại xem mình đã nói những gì, nhưng đầu rối như tơ, không rõ được gì cả. Lời Cố Hoa dường như phải rất lâu mới truyền vào tai anh, anh gật đầu, lại lắc đầu, không đợi Cố Hoa nhíu mày, anh đã xông ra ngoài.

Giang Phi đứng trên con đường trống trải, ánh nắng buổi trưa ngày đông từ khi nào trở nên chói mắt đến thế, mỗi bước đi như trở nên suy yếu dần,

lung la lung lay. Cô run rẩy lấy điện thoại gọi cho Giang Vũ Thần, ngay khi được kết nối, cô chỉ kịp gọi một tiếng "Anh" rồi không thể khống chế nổi, nước mắt tuôn rơi như đê vỡ.

Quý Vân Khai lái xe chậm rãi tìm kiếm dọc đường, nơi này vắng vẻ, cô sẽ không thể gọi được xe nhanh như thế. Nhưng dạo một vòng thủy chung không thấy Giang Phi, anh chưa từ bỏ, lại quay lại tìm lần nữa, vẫn không thấy. Anh chán nản ngồi trong xe, đốt một điếu thuốc nhưng không hút, chỉ để nó tự cháy từng chút một. Dường như hạ quyết tâm thật lớn, anh mới dám gọi điện cho cô, đầu bên kia vẫn không có ai nghe như cũ.

Điếu thuốc cháy hết, anh nhấn ga phóng thẳng đến chung cư nhà anh.

Vừa mở cửa, anh liền ngây người.

Mọi thứ liên quan đến Giang Phi đều biến mất.

Anh không tin chạy vào phòng ngủ, đồ ngủ, vật dụng hàng ngày, giày thể thao phơi trên ban công của cô... đều không thấy nữa. Ngay cả chiếc cốc tình nhân cô thích nhất sáng nay đặt trên bàn cũng không có!

Quý Vân Khai thở hổn hển, nhìn vào trong thùng rác, anh cúi xuống, bên trong chính là mảnh vỡ từ chiếc cốc tình nhân. Anh như bị người ta bắn một phát súng, mạch máu ở ngực đứt gãy, anh có cảm giác máu vọt lên họng, đầu lưỡi cũng mang theo mùi tanh - anh tự cắn chính mình mà không thấy đau, ngược lại ở ngực đau đớn vô cùng...

Quầy CD bên dưới ti vi vốn đặt một khung ảnh để ảnh chụp của hai người, tấm ảnh do Quý Vân Khai lén mang đi rửa. Còn bây giờ, hai người trong tấm ảnh thân mật dựa vào nhau đã bị người ta xé đôi, hình Giang Phi đã không còn, chỉ có anh, cười ngây ngô với căn phòng trống rỗng.

Giang Vũ Thần dùng khăn nóng lau mặt giúp Giang Phi, Giang Phi khàn khàn nói: "Để em tự làm." Giang Vũ Thần không nói chuyện, tiếp tục lau

mặt giúp cô, động tác nhẹ nhàng, giống như cô là một bức tượng sứ dễ vỡ.

Ấm nước phát ra tiếng "ù ù" chói tai, Giang Vũ Thần để khăn mặt vào nước nóng, vào phòng bếp tắt bếp, rót một cốc ca cao nóng cho cô.

Giang Phi cầm lấy cái cốc, ngỡ ngác bàng hoàng.

Giang Vũ Thần nhìn hành lý trong phòng khách, nói: "Bộ dạng này của em về nhà cũng không tiện, tạm thời ở chỗ anh một thời gian đã!" Đây là hai căn hộ của anh bên ngoài, không hay sử dụng, có cô giúp việc đến quét dọn theo thời gian cố định, gọn gàng sạch sẽ.

Cô vẫn ngỡ ngác như cũ.

Bộ dạng này của cô làm Giang Vũ Thần vừa thương vừa giận, mở sổ ghi chép lộ trình, nói: "Ba ngày sau anh sẽ bay đến New York một chuyến, dự định ở lại đó một tuần, đến lúc đó em cùng đi với anh."

Giang Phi không trả lời ngay, Giang Vũ Thần nhíu mày, đang định nói gì thì chợt nghe cô khẽ đáp: "Vâng."

Kêu cô giúp việc làm bữa tối, giúp Giang Phi sắp xếp hành lý, trải giường xong, Giang Vũ Thần lại ra ngoài.

Quý Vân Khai đến chỗ Đào Nhiên, Giang Phi không có ở đó, lại đến "Dao Trì", Giang Phi cũng không có đây. Anh nhớ ngày trước điều tra Giang Phi cũng đã điều tra địa chỉ Đại Trạch nhà họ Giang, tìm nửa ngày mới thấy, đang chuẩn bị qua thì Giang Vũ Thần gọi điện tới.

Hai người gặp mặt ngay quảng trường gần nhất, khi đó, trời đã mờ tối, ánh đèn trên quảng trường đã bật sáng. Những đôi yêu nhau tay trong tay đi qua, thỉnh thoảng lại dừng chân cạnh bể phun nước để chụp hình.

Quý Vân Khai chờ một lúc thì thấy Giang Vũ Thần, anh bước đến hỏi: "Giang Phi ở đâu?" Còn chưa hỏi xong, Giang Vũ Thần đã đấm vào má trái anh khiến anh ngã xuống đất. Anh không tránh né, bị đánh một cái thật mạnh, đứng dậy lau máu ở khóe miệng, lại hỏi: "Giang Phi ở đâu!"

Gương mặt Giang Vũ Thần âm

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Mối quan hệ sai lầm

Quý Vân Khai rách trán, mắt bầm tím, mũi và miệng đều hư hại, nhìn vào hết sức buồn cười. Anh chậm rãi bước đến gần Giang Phi, ánh mắt bi thương trong đêm tối như viên đá quý phát ra ánh sáng, hòa làm một với bóng tối, trở nên tĩnh mịch.

Giang Phi hơi gật đầu với Giang Vũ Thần, Giang Vũ Thần đi lấy xe trước, Diêu Diệp cũng kéo Đào Nhiên đi trước, chỉ còn lại hai người đứng đối diện nhau dưới ánh đèn.

Quý Vân Khai hỏi: "Vì sao em đột nhiên bỏ đi?" Anh đã biết đáp án nhưng lại chờ mong cho đưa ra một đáp án khác.

Giang Phi cười, nói: "Bây giờ anh biết tôi là hạng người gì rồi chứ? Anh bỏ ra công sức lớn như thế tiếp cận tôi, đối tốt với tôi, để tôi lên giường với anh - bây giờ, hẳn anh biết tôi là loại phụ nữ gì rồi hả?"

Quả nhiên cô đã nghe được, trong tim Quý Vân Khai mơ hồ có cảm giác đau đớn, anh giải thích: "Ban đầu, anh cố ý tiếp cận em, cũng cố ý đối tốt với em, giúp em để em từ cảm kích biến thành rung động với anh, cuối cùng yêu anh... Nhưng đến cuối cùng, những biểu hiện giả dối ấy đã biến thành chân thật, thì ra trò đùa giả có thể biến thành thật, anh thật sự... đã yêu em."

Giang Phi im lặng nghe anh nói, đến câu cuối cùng, như buồn như vui, đến cuối vẫn không thể tin, hỏi: "Lần đầu tiên anh nói yêu tôi là sau khi chúng ta gặp Ngôn Bá Ước, khi đó, anh có yêu tôi thật không?"

Quý Vân Khai giật mình, nhưng vẫn nói thật: "Không."

Giang Phi cắn chặt răng, đầu lưỡi chạm vào khe răng, rất sợ chỉ cần buông lỏng, sự đau đớn trong lòng sẽ tuôn ra ồ ạt. Quý Vân Khai nhìn cô nói tiếp: "Ban đầu quả thật anh muốn xem em rốt cuộc là người thế nào, nhưng tiếp xúc rồi mới phát hiện, em với sự miêu tả của Ngôn Bá Ước hoàn toàn là hai người khác nhau. Đôi khi anh thậm chí hoài nghi, rốt cuộc em có phải người mà anh ta nói hay không? Hoặc nói, em có hai nhân cách, có một nhân cách không phải bản thân em. Suy cho cùng, em giả vờ với Ngôn Bá Ước hay là giả vờ với anh? Anh lập ra cái bẫy này, chính vì cảm dỗ em, để em lộ ra con người thật, để em một lòng với anh... chờ khi em yêu anh, anh sẽ nói cho em biết, anh vốn không yêu em, chỉ là đang đùa bỡn em! Anh muốn em cũng phải thể nghiệm cảm giác yêu một người không yêu mình, để em biết em đã mang đau khổ như thế nào đến cho Quý Tĩnh!"

Anh không tin bằng mọi thứ của anh không thể chinh phục em, tướng mạo anh, gia thế anh, năng lực và... kỹ xảo của anh, chẳng lẽ không đủ để em vùi đầu vào lòng anh ư? Anh tính kế mọi thứ rất chu toàn, chỉ sai duy nhất một chuyện. Trái tim anh, anh tính sai rằng anh cũng có trái tim, anh cũng là người có tình cảm. Trong âm mưu ấy, anh luôn lừa dối em, nhưng lừa được em rồi, anh cũng lừa cả bản thân mình rơi vào đó... Trái tim anh cũng trầm luân theo em, bị em lừa đi mất rồi.

Hôm anh

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Vỡ vụn

Đường Cảnh Nghiêu nói: "Cô thật sự rất tàn nhẫn, không chỉ với cậu ta mà đối với chính cô còn tàn nhẫn hơn!" Anh ta lắc đầu, nhìn phương hướng Quý Vân Khai bị bắt đi, một lúc lâu sau, nhắc nhở cô: "Lau nước mắt đi, còn chảy nữa thì sẽ nhấn chìm cả cái sảnh này mất!"

Giang Phi bị vạch trần, không nhịn được nữa, che miệng khóc tu tu.

Kỳ thực ban đầu, chính cô cũng có tính toán, lượn quanh Quý Vân Khai, đấu với anh, xem anh diễn trò, xem cuối cùng ai sẽ giữ được đến cuối cùng.

Hóa ra người tính sai trái tim chính mình không chỉ có mình anh, cô cũng thế, trong mỗi quan hệ này cô cũng tỉ mỉ bày ra âm mưu, để rồi thua không còn manh giáp.

Cảnh vật trước mắt sớm bị nước mắt che mờ, cô không còn thấy rõ phương hướng Quý Vân Khai rời đi, nhưng vẫn cố hết sức trông về nơi ấy. Mãi đến khi cô không nhịn nổi, chậm rãi quỳ xuống, khom người, khóc đến mức ruột gan đứt từng khúc.

Đường Cảnh Nghiêu nhìn cô, bỗng nhiên nhớ lại bản thân mình năm đó, cũng hèn mọn quỳ xuống khóc lóc, chỉ mong người kia có thể quay lại cho anh ta một ánh mắt thương hại. Anh ta thành linh nổi giận, lạnh lùng nói: "Một khi đã yêu nhau, tại sao phải nói những lời làm tổn thương nhau?"

Khi Giang Phi trở lại phòng nghỉ mới nói cho anh ta biết: "Bởi vì có những tổn thương đã tồn tại, tình cảm nảy sinh từ động cơ không thuần khiết, khi bị bóc trần sẽ sinh ra rạn nứt. Nếu tôi không nói ra dự tính ban đầu, ai có thể bảo đảm, trong cuộc sống sau này, tôi sẽ không để ý mà anh ấy cũng sẽ không diễn trò?"

Hãy để cơn hành hạ này, chấm dứt tại đây!

Dù sao nếu sống quá thoải mái, hai người đều sống trong ngờ vực và nơm nớp lo sợ, tình yêu đó sẽ như giẫm lên băng mỏng.

Ở New York một tuần, Giang Vũ Thần đưa Giang Phi đi khắp nơi, không phải đến Broadway nghe ca kịch thì là dạo bảo tàng nghệ thuật ở trung tâm thành phố, hoặc là điên cuồng mua sắm ở quảng trường Thời Đại. Lúc rảnh rỗi còn đến tòa nhà Empire State, chiêm ngưỡng nơi con King Kong đã đánh rơi máy bay. Mà việc Giang Phi thích nhất là, ngồi ngắm người trên băng ghế ở vườn hoa trung tâm, cho chim bồ câu ăn.

Giang Vũ Thần mặc áo khoác Cashmere màu đen mua cà phê đi tới, dáng anh cao lớn, đôi chân thon dài, ngũ quan không kém gì người phương Tây, dẫn tới cái nhìn của vô số du khách. Anh đến trước mặt Giang Phi, đưa cô cốc cà phê nóng rồi ngồi xuống cạnh cô.

Giang Phi mỉm cười với anh, anh nhíu mày: "Còn xấu xí hơn cả khóc, trước mặt anh cũng đừng có giả vờ." Nụ cười của Giang Phi vốn là gượng ép, bị anh nói thế càng cứng đờ trên mặt. Giang Vũ Thần thở dài, nhìn lũ chim bồ câu trắng trên thảm cỏ.

Giang Phi nhấp một ngụm cà phê đen, chẳng đến nỗi phải nhíu mày, hỏi: "Rốt cuộc anh đi công tác hay là đi nghỉ phép với em thế?" Thật ra trước khi lên máy bay cô đã hiểu, nếu thật là đi công tác, sao lại chỉ có hai người họ, ngay cả trợ lý Phương cũng không dẫn theo.

Giang Vũ Thần lại thấy đó là chuyện đương nhiên: "Có gì khác à? Đi công tác là một phần của công việc, em là một phần của gia đình. Thậm chí trong mắt anh, gia đình còn quan trọng hơn công việc, cho nên, để em vui vẻ trở lại là quan trọng nhất." Anh quay sang nhìn cô, cười khổ: "Nhưng giờ xem ra, không hiệu quả chút nào, người em đang ở đây, trái tim thì không. Anh mà không đến, có phải em sẽ ngồi phơi khô ở đây đến trưa không?"

Giang Phi không trả lời, không khí New York quả thật rất tốt, mặt đường sạch sẽ, bầu trời màu xanh lá mạ. Nhưng cô lại không tìm

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Năm mới

Khi tiếng chuông mừng năm mới gõ vang, Giang Phi đang ở Đại trạch xem bố bắn pháo hoa, phát lì xì. Bố lần lượt phát lì xì đến tay cô, có vẻ như đây là phong bao dày nhất. Cô lắc đầu: "Con lớn vậy rồi, cũng không cần đâu bố?"

Giang Đại Đạo nhét mạnh lì xì vào tay cô, nói: "Chưa kết hôn thì đều có cả, ngay anh con cũng có!"

Quả nhiên, Giang Phi thấy Giang Vũ Thần lúng túng cầm lì xì, không nhìn được cười. Cô bóp thử độ dày, cười: "Cứ xem mức lì xì hàng năm này của bố, con sẽ không kết hôn nữa."

Giang Đại Đạo vội nói: "Vậy không được! Qua năm nay là con 26 rồi, sao có thể không kết hôn? Bố còn muốn ôm cháu ngoại đấy!" Hai tháng nay con gái đi làm liền về nhà với ông, trước kia nó vốn không về nhà mà ngủ ở ngoài, ông không yên tâm; bây giờ nó ngày ngày chạy về nhà, ông còn lo hơn - lo nó không ai thèm lấy! Ông lấy điện thoại ra, mở album ảnh, nói: "Ở đây có mấy thanh niên tài tuấn, đều rất tốt..." Ông vừa nói vừa lén nhìn sắc mặt con gái, chỉ sợ nó không vui.

Giang Phi lần đầu tiên đến gần để nhìn, nói: "Bố thấy ai tốt nhất thì sắp xếp con gặp một lần!"

Giang Đại Đạo và Giang Vũ Thần đều giật mình nhìn cô, người trước thì phấn chấn vỗ đùi: "Tốt! Chờ qua tết Âm lịch, gặp một lần cũng không cần quá gấp, nếu phù hợp thì ở chung với nhau thử."

Giang Vũ Thần không nói một lời nhìn cô, một lát sau mới nói: "Chỉ cần em thật sự vui vẻ là được rồi."

Giang Phi đóng cửa phòng, tựa vào cánh cửa, nhắm mắt lại thở dài. Cô sẽ vui sao? Đối phương không phải là Quý Vân Khai, làm sao cô có thể thật sự vui vẻ?

Nhoáng một cái, không ngờ hai tháng đã trôi qua, sau cơn đau lúc đầu, cô những tưởng mình sẽ dần thích ứng, giống như bốn năm trước. Nhưng không ngờ, cơn đau lần này mặc dù không mạnh mẽ lại cứ từ từ, cứ như khe xương nứt ra từng chút một, ngược lại không bằng dứt khoát bẻ gãy nó đi.

Không ai nhắc đến cái tên Quý Vân Khai trước mặt cô, bố thì không biết chuyện, anh thì cố ý tránh né, Đào Nhiên và Diêu Diệp đang gán bó keo sơn, cô không tiện quấy rầy họ.

Cũng chỉ có những đêm khuya thanh vắng, cô sẽ nhớ đến quãng thời gian ngọt ngào hạnh phúc ấy, nhớ đến những thương tổn cả hai gây ra cho nhau, rồi sau đó đau thấu tim gan.

Tiếng pháo bên ngoài vẫn còn tiếp tục, Giang Phi khó ngủ cả đêm.

Đồng thời người khó ngủ như trước còn có Quý Vân Khai.

Bữa cơm tất nhiên vẫn theo lệ là Đường gia cộng thêm Quý gia đến Cố gia ăn, ông Cố còn nhắc đến hôn sự của đứa con út và hai đứa cháu ngoại. Cố Tân mẹ Đường Cảnh Nghiêu và em gái song sinh Cố Hoa có tính cách hoàn toàn khác nhau, hết sức điềm đạm hòa nhã, cười cười: "Cứ tùy duyên thôi bố, gặp người không hợp thì không cưỡng cầu được."

Ông Cố không vui nói: "Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn tùy duyên, chẳng lẽ trong giới không có phụ nữ? Mỗi đứa sắp xếp đi xem mắt, không sợ không hợp!"

Đường Cảnh Nghiêu liếc mắt nhìn Cố Trì, nói: "Hay là tăng cường cho cậu trẻ đi ạ!"

Ông Cố nghe vậy thì trừng mắt nhìn Cố Trì đang nghịch điện thoại: "Một nhiệm vụ đi mất hai ba tháng, về rồi đến cái rắm cũng không thả chỉ biết chơi điện thoại, điện thoại có thể giúp con tìm vợ hả!"

Cố Trì mắt đếc tai ngơ, Quý Vân Khai một mình uống rượu, ông Cố lại kể lể. Trong lòng Cố Hoa cũng không chịu

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 37

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 38

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Làm lại từ đầu

Quý Vân Khai yếu ớt dựa vào bụi cây bên cạnh, nhìn con sói đực ngày càng tới gần, chậm rãi nhắm mắt lại, trên gương mặt tuyệt vọng lộ ra nụ cười bị thảm.

"Giang Phi, tạm biệt..."

"Pằng", con sói đực phát ra tiếng gào thảm thiết, ngã gục xuống nơi cách Quý Vân Khai không đến một mét, con sói cái chạy đến bên cạnh nó.

Có thể vật lộn chiến thắng con sói cái, Quý Vân Khai đã là nỗ lực hết đà, đối mặt với con sói đực càng hung tợn hơn, anh đã bị thương chỉ còn chờ cái chết.

Không ngờ, thật sự có người đến cứu anh.

Trước khi hôn mê anh trông thấy Giang Phi thở hổn hển chạy về phía mình, thấy gương mặt tiều tụy của cô, thấy cô gọi tên anh, anh lại không nghe được, chỉ biết cười ngây ngốc, nỉ non: "Anh nhớ em nên lại xuất hiện ảo giác rồi, ha ha, nhất định lại là ảo giác, ảo giác..."

Khi tỉnh lại, xung quanh tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Anh mở bừng mắt ra, hét: "Giang Phi", ban nãy anh gặp phải ác mộng, nằm mơ con sói kia không chết, lao về phía Giang Phi!

Đập vào mắt anh là bức rèm hồng với tường trắng quen thuộc, còn có khuôn mặt cau có của Đường Cảnh Nghiêu.

Quý Vân Khai há to miệng để thở, mới biết mình đang ở bệnh viện, trên mu bàn tay phải còn cắm kim tiêm. Anh yên lặng hai giây, bỗng ngồi dậy, túm lấy Đường Cảnh Nghiêu hỏi: "Giang Phi đâu?"

Đường Cảnh Nghiêu yên lặng nhìn anh, giọng nói trầm xuống: "Giang Phi đã..."

Trong đầu Quý Vân Khai nổ ầm, đầu choáng váng, lắp bắp nói: "Chẳng nhẽ, đó không phải là mơ? Thật sự... Giang Phi... Giang Phi... không đâu, anh gạt tôi! Cô ấy không sao hết!"

Đường Cảnh Nghiêu hận không thể tát bay nó! Có người đàn ông nào nửa đêm giá rét đang làm việc thì bị gọi dậy đi lái trực thăng mà không tức giận? Hơn nửa đêm cộng thêm cả buổi sáng, đang chợp mắt thì bị đánh thức, lời mới nói được một nửa lại bị cắt ngang, âu phục thì bị túm nhãn nhỏ. Nếu không phải xem nó là em họ với đang bị thương, ai thèm để ý đến nó!

Đẩy đầu anh nằm xuống giường, anh ta nói nốt: "Sau khi Giang Phi nghe bác sĩ bảo cậu không có nguy hiểm đến tính mạng đã về rồi, bản lĩnh của người ta rất tốt! Còng cậu buộc dây thừng có thể leo lên trực thăng, còn cậu? Ngất đi như con lợn đó! Sau này đừng bảo là em họ tôi, năng lực còn kém hơn cả phụ nữ!"

Những điều khác Quý Vân Khai đều không nghe lọt, chỉ biết là Giang Phi bình yên vô sự, đã về nhà, anh mới thở phào, cả người đều thả lỏng. Anh nhìn vẻ mặt chán ghét của Đường Cảnh Nghiêu, nghĩ đến lời anh ta nói cũng không giận, cười: "Được rồi, sau này cô ấy chính là em dâu anh!"

Khóe miệng Đường Cảnh Nghiêu co quắp, thẳng nhóc này vì Giang Phi thật đúng là dồn hết tâm trí, ngay cả mạng nó không bằng phụ nữ nó cũng

vui vẻ chấp nhận. Nhớ tới lời Cố Trì, anh ta hỏi: "Bây giờ cậu đặc ý làm hả?"

Quý Vân Khai cười hì hì: "Đương nhiên! Cậu trẻ ra tay, một sẽ thành hai!"

"Tôi thấy chưa chắc." Đường Cảnh Nghiêu lạnh lùng nói, "Nếu cô ấy có tình với cậu thật, bây giờ người bên cậu phải là cô ấy mới đúng", chứ không phải tôi phải dời cuộc họp mà ở đây.

Quý Vân Khai sửng ra, sắc mặt trở nên u ám, "Em biết trong lòng cô ấy còn khúc mắc, em sẽ cởi bỏ nó. Nhưng cô ấy có thể cứu em, ít nhất chứng minh trong lòng còn có em, còn có tình nghĩa với em." Anh cười cười, hết sức lạc quan, "Thế là đủ rồi."

Đường Cảnh Nghiêu nhìn anh, không nói nữa.

Chân Quý Vân Khai bị con sói cắn một cái, sâu vào tận xương, nhưng anh vẫn khăng khăng một tuần sau ra viện, chống gậy đến nhà họ Giang.

Giang Phi tan ca về nhà thì thấy cỗ xe Maybach đỗ bên cạnh Đại trạch, tò mò nhìn quanh, cửa xe mở ra, Quý Vân Khai chân phải quấn vải đi xuống.

Cô nhíu mày, bước nhanh đến cổng, Quý Vân Khai khập khiễng đuổi theo, gọi cô: "Em chờ đã! Giang Phi em chờ đã! Ui cha!"

Giang Phi dừng bước, quay đầu lại thì thấy bộ dạng nhếch nhác của anh, một chân quỳ xuống đất, còn nhếch mép không có ý tốt với cô, Giang Phi đi qua hỏi: "Anh tới làm gì?"

"Anh tới tìm em", Quý Vân Khai cố mãi không đứng dậy được, thôi thì quỳ luôn, "Cảm ơn em đã cứu anh."

Giang Phi không đỡ anh, nói rõ: "Khỏi cần, về đi!", lại quay người đi.

Quý Vân Khai cuống quýt gọi cô: "Em đợi chút nữa được không!" Mặc dù cô đứng lại nhưng không quay người, Quý Vân Khai hít sâu một hơi, bắt đầu nói: "Anh tên là Quý Vân Khai, năm nay 29 tuổi, tốt nghiệp Học viện Luật Stanford, bằng Thạc sĩ. Hiện đang làm ở tòa án nhân dân cấp cao, thẩm phán cấp hai, đây là thẻ tiền lương của anh." Anh lấy thẻ ngân hàng trong ví ra đưa tới, Giang

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đại trạch nhà họ Giang đột nhiên có thêm một người, người này bị "tật" một chân, cố gắng hao hết tâm tư lấy lòng một người khác - Giang Đại Đạo! Đúng vậy, là Giang Đại Đạo, không phải Giang Phi.

Giang Phi phản đối, anh hết sức vô tội nói: "Anh là khách do ông Giang mời tới, em không thể vô lễ với anh như thế."

Giang Đại Đạo còn ở một bên phụ họa: "Đúng vậy, cậu ấy là khách của bố, Phi Nhi không được vô lễ với khách!"

Giang Phi lập tức nghẹn họng, chỉ có thể dùng ánh mắt giết người, nhưng với Quý Vân Khai có da mặt dày thì công kích không có hiệu quả. Nói không chừng còn bị phản tác dụng, bị phòng ngự của anh bắn ngược trở lại làm bị thương chính mình.

Nội thương đó!

Giang Vũ Thần đi công tác trở về thấy trong nhà có thêm một người, lại còn là Quý Vân Khai từng đánh nhau với anh, sắc mặt anh thay đổi, trở nên khó đoán.

Giang Đại Đạo tức thời tiêm dự phòng cho anh, anh yên lặng nhìn thoáng qua Quý Vân Khai cáo mượn oai hùm, xoay người vào phòng Giang Phi.

"Có muốn chuyển đi không?" Anh hỏi.

Giang Phi suy nghĩ một chút, gật đầu: "Vâng."

Nhưng khi bọn họ xách túi hành lý quần áo chuẩn bị tạm biệt với ông già, Giang Đại Đạo cũng không thèm nhìn bọn họ, vừa đấm đùi vừa than vãn với Quý Vân Khai: "Cậu nói xem tôi nuôi con gái có ích lợi gì? Khó cực nửa đời người chăm lo cho chúng nên người, chỉ mong có một ngày chúng sẽ chăm sóc bên gối cho tôi. Nhưng giờ thì sao? Trưởng thành rồi, tim cũng to, cánh cũng đã cứng, không muốn ở nhà để nhìn cái mặt mo này của tôi, chỉ muốn ra ngoài xông xáo thôi!"

Giang Vũ Thần và Giang Phi liếc mắt nhìn nhau, thở dài, lại xách túi hành lý về phòng.

Quý Vân Khai bội phục nhìn Giang Đại Đạo, giơ ngón tay cái lên: "Bố vợ quả nhiên là gừng càng già càng cay!"

Giang Đại Đạo cười đắc ý: "Chút lòng thành, chút lòng thành thôi! Đứa con gái này của tôi, thích mềm không thích cứng, nói năng chua ngoa, trái tim đậu phụ, sau này cậu sẽ biết."

"Dạ vâng, con hiểu."

"Khụ, tôi giờ vẫn chưa phải bố vợ cậu, đừng gọi lung tung thế!" Tuy nói vậy nhưng nụ cười trên mặt Giang Đại Đạo đã bán đứng ông.

Quý Vân Khai gật đầu như gà con mổ thóc: "Vâng, bố vợ, trước mặt Giang Phi con sẽ không gọi như thế, tự ngài ngầm thừa nhận là được!"

"Cũng tốt, dù sao sau này cũng sẽ quen thôi, ha ha ha ha!"

Giang Phi ở trên lầu nghe hai người "xì xào bàn tán" không che dấu chút nào, tức đến nổi mặt đỏ bừng. Giang Vũ Thần thì bình tĩnh hơn, nói: "Xem ra thằng nhóc này định ở lại nhà chúng ta luôn rồi, có cần anh..."

"Không cần!" Giang Phi lên tiếng ngăn cản, nếu anh dùng thủ đoạn, Quý Vân Khai không phải đối thủ của anh.

"Kệ anh ta đi, cứ xem như là đồ bỏ vui."

Giang Vũ Thần nhìn cô với thâm ý khác, bỗng mỉm cười: "Được." Anh ở Bắc Mĩ nửa tháng, trong nửa tháng này đã đủ để xảy ra những chuyện anh không muốn xảy ra rồi.

Quả nhiên, xem xong tài liệu trong tay, anh chỉ biết than thở: Cố Trì biết rõ Giang Phi, cho nên cố ý lập ra cái bẫy này. Anh cũng hiểu em gái, cho nên biết, Giang Phi...

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Mẹ

Từ lúc Giang Phi về nhà vẫn giam mình trong phòng, ngay cả cơm tối cũng không ra ăn, Giang Đại Đạo thở vắn than dài, cuối cùng không thể không khuất phục con gái.

"Không phải bố có thành kiến với Quý Vân Khai, cũng không phải vì cậu ta có quan hệ với Ngôn Bá Ước mà không thích cậu ta. Nhưng lúc trước, do tên họ Ngôn đó làm hại con gái bảo bối của bố tụt sọt! Cơn tức này bố không nhịn được, sau này thành thân thích với người nhà họ Ngôn, bố thật sự... thấy bực bội thay con!"

Giang Phi từ trong suy nghĩ ngẩng lên, cười miễn cưỡng, nói: "Bố, bố không cần lo, con và Quý Vân Khai chưa đến bước đó đâu!"

Giang Đại Đạo ý bảo cô không cần giải thích, thở dài: "Đừng xem bố già rồi hồ đồ, bố nhìn ra được, con vẫn thích thằng nhóc đó! Mấy ngày cậu ta ở lại chỗ chúng ta, không thích thì con đã lẩn mất rồi, nhưng lần này thời gian con ở nhà còn nhiều hơn một năm trước, rõ ràng... Được, chuyện tình yêu nam nữ bố không can thiệp vào, nhưng sau này nếu con thật sự phải đối mặt với người nhà họ Ngôn, con nên xử lý thế nào?"

Giang Phi suy nghĩ một chút, nói: "Nên xử lý như thế nào thì cứ xử lý như thế, người làm sai không phải con, đáng phải chột dạ là bọn họ. Cho dù có phải tránh né, cũng không phải con."

Giang Đại Đạo nghĩ cũng đúng! Ban đầu là người nhà họ Ngôn có lỗi với bọn họ, dù gặp mặt cũng nên ngẩng đầu ưỡn ngực, phải sợ là người nhà họ Ngôn! Thế nhưng...

"Người nhà họ Quý có thái độ thế nào với con? Họ có hòa nhã với con không..."

"Mọi người ở nhà họ Quý rất tốt, chú Quý còn nói rất thương thức bố đó!" Giang Phi an ủi bố, cô biết bố lo cho mình, sợ người nhà đối phương xem thường xuất thân nhà họ Giang, càng sợ Quý Vân Khai quay về sẽ chịu ảnh hưởng của người nhà, giống như Ngôn Bá Ước lúc trước, vì chút lợi ích mà bán đứng cô.

Giang Đại Đạo nghe con gái nói như vậy thì yên lòng, gật đầu thờ dài: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Ông còn nói: "Bố bảo cô giúp việc làm thêm một vài món, dù thế nào thì không thể bỏ bữa tối được!"

Giang Phi thật sự không ăn nổi, không phải vì Quý Vân Khai, mà vì... Nhưng cô phải nói với bố thế nào, hôm nay cô đã gặp người đó?

Vì không muốn bố lo, cô đành gật đầu, Giang Đại Đạo vội cho người làm thức ăn. Giang Phi nhìn ông ra ngoài, vén chăn lên, ôm con búp bê vải cũ nát vừa giấu đi, lấy từ trong áo con búp bê một bức ảnh ố vàng. Trong hình là một người phụ nữ trẻ tuổi, tuy năm tháng đã qua lâu nhưng vẫn không che giấu được vẻ xinh đẹp của người phụ nữ. Giang Phi ngơ ngẩn nhìn bức ảnh, đến khi Giang Đại Đạo gọi cô, cô mới lại giấu bức ảnh vào trong áo con búp bê.

Quý Vân Khai vừa thấy người phụ nữ trước mặt thì ngây ra, chẳng trách nhiều năm rồi bà vẫn có thể gọi được tên Giang Phi, mà Giang Phi khi gặp bà lại có sắc mặt đó. Lúc trước bà đeo kính râm nên không nhìn rõ, giờ lộ ra gương mặt, lông mi, con mắt, cái mũi gần như giống hệt với Giang Phi!

"Dì... dì ạ, con chào dì!" Vì quá kinh ngạc nên Quý Vân Khai lúng ta lúng túng.

Nữ Thúy Ti mỉm cười, gật đầu nói: "Đã nhìn ra rồi à? Đúng vậy, tôi là mẹ của Giang Phi."

Quý Vân Khai cười cười gượng gạo: "Hai người

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Khi Giang Phi tỉnh lại thì trời đã mờ sáng, bên hông vắt ngang cánh tay của đàn ông, phía sau lưng là lồng ngực ấm áp. Cô xoay người, nhìn người đàn ông tuấn tú còn ngủ say, không nhìn được cười.

Làm sao... lại đi tới bước này rồi?

Có những chuyện hóa ra lên giường rồi không còn là vấn đề nữa.

Cô không thể không thừa nhận, quả thật cô có chút mê luyến kỹ xảo giường chiếu của người đàn ông này.

Nụ cười khê của cô khiến người đàn ông tỉnh lại, Quý Vân Khai còn buồn ngủ, cọ cọ vào ngực cô, vị trí nào đó đã sớm thức dậy, do đó tiếp tục cảnh nào đó phải che mắt.

Giang Phi đẩy anh, bắt đầu dĩ sảng giọng: "Mệt quá." Từ chiều hôm qua đến bây giờ, cô đã không nhớ rõ là bao nhiêu lần, may thân thể cô tốt, bằng không đã sớm ngất đi rồi. Dù vậy, lần cuối cùng cô đã có chút hốt hoảng, người đó dục vọng mạnh như anh, nhìn lâu như thế mới phóng thích mãnh liệt thật làm người ta sợ hãi. Chẳng qua, quả thật cũng khó cho anh.

Anh như giở trò xấu mè nheo, ranh mãnh hỏi: "Có hài lòng không?"

Giang Phi cười dùng ngón tay vẽ lên lưng anh, nói: "Điểm tuyệt đối."

"Vậy... anh xem như về lại cương vị chứ hả?" Trong giọng nói khó nề nén sự vui sướng.

Giang Phi cười nói: "Trước cho anh thử việc ba tháng, sau ba tháng sẽ quyết định xem có chuyển lên chính thức hay không."

Chuyển lên chính thức không phải chỉ vài phút thôi sao!

Quý Vân Khai ngẩng đầu lên từ hôm cổ cô, cười tít mắt: "Được rồi! Ba tháng này tiểu nhân sẽ dùng hết vốn liếng phục vụ ngài! Sẽ khiến ngài không thể rời bỏ tiểu nhân, phải ký kế ước cả đời!"

Giang Phi hừ nói: "VẬY cũng không nhất định, cho dù lên chính thức cũng còn hợp đồng hủy bỏ lao động đấy!"

"Em đừng hòng!" Anh nóng nảy nói, theo tiếng nói liền đẩy mạnh một cái, Giang Phi kêu lên một tiếng. Quý Vân Khai kiên định nhìn vào mắt cô, dẫn dắt cô rơi vào khung cảnh tuyệt vời.

Quý Vân Khai mặt mày rạng rỡ nắm tay Giang Phi đi dạo quảng trường Hoa Độ, chỉ cần ánh mắt Giang Phi dừng chỗ nào, anh sẽ gật đầu với nhân viên bán hàng, nhân viên bán hàng nhanh chóng gỡ quần áo xuống, là hơi, đóng gói, sau khi xác nhận địa chỉ liền đưa đến chung cư của Quý Vân Khai.

Còn Giang Phi không biết việc này chút nào, Quý Vân Khai chỉ chờ khi cô về sẽ phải ngạc nhiên.

Giang Phi thử một bộ trang phục mùa xuân, chuẩn bị đổi màu khác, nhân viên bán hàng mỉm cười nói: "Xin lỗi cô Giang, bộ trang phục này chỉ có màu này."

Giang Phi hơi tiếc, kiểu dáng không tệ, chỉ là màu hơi tối.

Quý Vân Khai lập tức nói: "VẬY thì liên hệ với nhà thiết kế đặt làm một bộ, em thích màu gì? Anh cảm thấy màu tím nhạt không tồi đâu. Cứ vậy đi, tất cả đồ đều chọn làm màu đó!"

Không đợi Giang Phỉ phản ứng, nhân viên bán hàng đã gật đầu: "Vâng Quý thiếu, tôi sẽ gọi điện cho giám đốc bảo chị ấy đặt làm."

"Không cần", Giang

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Mẹ

Nữ Thúy Ti không ngờ Giang Đại Đạo lại chủ động hẹn bà, hai người gặp nhau ở quán cà phê trong ngõ tại một khu vực cũ kỹ hẻo lánh, ngồi ở vị trí khuất nhất, tự khuấy cà phê của riêng mình, cách hai mươi năm mới gặp lại, ngồi đối diện nhau không nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Nữ Thúy Ti phá vỡ sự yên lặng, mỉm cười hỏi: "Mấy năm qua ông có khỏe không?"

Lời mở đầu bình thường không có gì lạ, thích hợp mỗi khi ôn lại chuyện cũ, chỉ tiếc, trên người của họ hôm nay mang theo đủ loại bản khoán, không ai nghĩ tới việc ôn chuyện cũ, chỉ là những cảm thán thốn thức.

Giang Đại Đạo vẫn đắm chìm trong hồi ức, đối với người phụ nữ này, khi bà bỏ đi, ông có hận. Nhưng người phụ nữ từng xinh đẹp trước mắt giờ không còn đến ba tháng, điều ông có thể nghĩ đến chỉ là những điều tốt của bà. Dù nói thế nào, ban đầu bà đã không chùn bước đi theo ông, còn sinh cho ông một đứa con gái.

Thở dài một hơi, Giang Đại Đạo nhìn người vợ trước, nói: "Mấy năm trước quả thật có chút không thuận lợi, mấy năm nay thì đã rất khá, con trai hiếu thảo, con gái ngoan ngoãn, sự phát triển của Giang thị cũng không tồi. Tôi đã xin nghỉ hưu sớm, bây giờ đang giúp đỡ mấy ông cụ bà cụ!" Cuối cùng, ông tự nhiên muốn hỏi một câu: "Còn bà? Có khỏe không?"

Thực ra ông biết mấy chục năm trước bà sống thế nào, trong tư liệu Giang Vũ Thần điều tra viết rất rõ ràng rành mạch. Ban đầu khi vừa rời bỏ ông, bà phải sống một cuộc sống khổ cực, nhưng bà là một người phụ nữ có thủ đoạn có dã tâm, sau này trốn đi theo một nhà đầu tư người Hoa về nước, di dân sang Australia, mấy năm nay luôn giúp chồng bà xử lý việc làm ăn, chồng bà và người vợ trước đã có hai đứa con trai, cho nên bà cũng không sinh đẻ.

Năm trước chồng bà mất, bà kiện tụng với hai người con riêng, cuối cùng chiếm được tài sản làm ăn lớn lao, hai người con riêng chỉ có thể sống dựa vào sự bố thí của bà. Ai ngờ, trời nổi cơn dông, cuối năm ngoái đi kiểm tra ra bệnh ung thư, vừa phát hiện đã là thời kì cuối.

Bà không muốn trị bệnh bằng hoá chất, đến nay chỉ dựa vào thuốc giảm đau và thuốc kháng ung thư duy trì tính mạng.

Nhưng bà vẫn cười rục rờ trước mặt ông: "Tốt lắm! Lần này về chính là muốn cùng ông ôn chuyện cũ, nhân tiện thăm con gái."

Giang Đại Đạo nhìn chăm chăm bà, đến mức khiến bà sợ hãi, ông bỗng thở dài, nói rằng: "Đừng gắng gượng nữa, tôi biết cả rồi."

Cả người Nữu Thúy Ti cứng đờ, nụ cười trở nên âm đạm, khẽ hỏi: "Quý Vân Khai nói cho ông ư?"

Giang Đại Đạo hừ một tiếng: "Chuyện tôi muốn biết, không cần đến những người khác." Ông thấy Nữu Thúy Ti trầm mặc không nói gì, giọng điệu chậm lại: "Có thời gian thì về nhà ngồi một chút, gặp con trai bà, tuy bà với nó không có tình cảm mẹ con, nhưng nó rất kính trọng bà."

Nói đến điều này, Nữu Thúy Ti tự nhiên hiểu, nghe giọng điệu của Quý Vân Khai, Giang Vũ Thần dường như còn đáng sợ hơn Giang Đại Đạo năm đó. Bà cười gượng gạo, "Tôi cũng muốn về lắm! Cũng không biết các ông có chào đón tôi không."

Giang Đại Đạo dừng lại, cúi đầu, lại khuấy cà phê. Nữ Thúy Ti nhìn bộ dạng này của ông thì biết, thái độ của ông không sao cả, mấu chốt chính là Giang Phi, bà biết ông yêu thương Phi Nhi thế

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trị liệu

Nhóm người chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu, không bao lâu, Giang Vũ Thần nghe tin chạy tới. Anh nhìn Giang Phi được Quý Vân Khai cầm tay, hỏi: "Tình hình thế nào?"

Hai mắt Giang Phi chỉ nhìn chăm chăm cánh cửa phòng cấp cứu, không hề nghe thấy những âm thanh bên ngoài, Giang Đại Đạo trả lời: "Còn chưa rõ ràng, bác sĩ đang cấp cứu, đã vào đó được nửa tiếng rồi."

Nửa tiếng không tính là lâu, ông thật sự lo lắng.

Mặc dù Nữu Thúy Ti từng có lỗi lầm, nhưng trước cái chết thì mọi thứ đều không đáng.

Giang Vũ Thần cũng ngồi xuống chờ đợi.

Qua thêm hai mươi phút nữa, cửa phòng cấp cứu được đẩy từ bên trong, bác sĩ đi ra, đầu tiên là chào hỏi với Quý Vân Khai.

"Bệnh nhân tạm thời đã tỉnh, có điều khi chúng tôi kiểm tra thì tế bào ung thư của bệnh nhân đã lan rộng, nếu không điều trị, rất có thể..."

Bác sĩ đang nói rõ ràng tình trạng căn bệnh với gia đình, Nữu Thúy Ti nằm trên giường được đẩy ra ngoài, tuy vừa mới tỉnh nhưng đầu óc bà rất tỉnh táo, gắng gượng nói lớn: "Tôi không muốn trị liệu bằng hóa chất!"

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về bà, Giang Đại Đạo then quá hoá giận, thấp giọng quát: "Bà đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn tùy hứng như thế!" Cái tính này di truyền hoàn toàn sang cho Giang Phi, hai mẹ con đều như thế, chuyện đã quyết định thì có chín con bò kéo cũng không nổi.

Giang Phi nhú mày, trong mắt mơ hồ có cơn tức giận: Bà ấy tưởng bà ấy là ai? Nói không điều trị thì không điều trị, làm người khác lo lắng cho bà ấy, bà ấy còn có chút trách nhiệm nào không! Đúng rồi, bà ấy vốn là người không có trách nhiệm, nếu không năm đó sẽ không vứt chông bỏ con mà đi.

Bác sĩ khó xử nhìn về phía Quý Vân Khai, Quý Vân Khai lắc đầu, bác sĩ ho nhẹ một tiếng, đành phải nói: "Tất nhiên, chúng tôi sẽ tôn trọng ý nguyện của bệnh nhân, dù sao..." Dù sao, cho dù trị liệu bằng hóa chất, cũng chỉ là kéo dài thời gian sống của bệnh nhân, mà thời gian này cũng không dài. Tuy ông không nói tiếp nhưng mọi người đều hiểu ý tứ trong đó.

Có một số bác sĩ biết rõ bệnh nhân đã đến biên giới cận kề cái chết vẫn muốn bệnh nhân làm phẫu thuật, chỉ vì thu lợi trong đó, nhưng dù phẫu thuật có mang đến bao nhiêu nguy hiểm và đau đớn cho bệnh nhân thì người nhà vẫn hy vọng được phẫu thuật, cho dù bác sĩ có lương tri cảnh báo, phẫu thuật sẽ không có hiệu quả chút nào, gia đình người bệnh cũng tình nguyện dùng tiền để mua được một sự an lòng. Với những thầy thuốc như thế, một vài gia đình không hiểu, dưới con mắt nghi ngờ chất vấn, bác sĩ dám nói sự thật càng ngày càng ít.

May mắn đây là bác sĩ của Hoa Độ, sẵn sàng tôn trọng bệnh nhân, bằng lòng nói ra sự thật.

Giang Vũ Thần nhìn thoáng qua Giang Đại Đạo và Nữu Thúy Ti đang giương cung bạt kiếm, đề nghị: "Mọi người đừng đứng đây nữa, về phòng bệnh đã rồi hãy nói!"

Nữ Thúy Ti ở trong một phòng bệnh riêng cao cấp, đợi thu xếp xong cho bà, bác sĩ nói với gia đình: "Mọi người cứ thương lượng, nếu có kết quả, chúng tôi sẽ căn cứ vào tình huống của bệnh nhân để bố trí một phương án trị liệu, nhanh nhất là chiều nay sẽ có."

"Đã làm phiền anh, bác sĩ." Giang Đại Đạo tự mình tiễn bác sĩ ra ngoài, sau đó quay lại, mắt nhìn Nữ Thúy Ti, lại nhìn về phía Giang Vũ Thần và Giang Phi.

Lập trường của Giang Vũ Thần không cần nói nhiều, Giang Phi hoàn toàn là thái độ không quan tâm, còn Nữ Thúy Ti... Bà thở dài nói: "Tôi thà đau chết cũng không muốn trị liệu bằng hóa chất."

Giang Đại Đạo đang muốn tận tình khuyên bảo, Giang Phi đã không chịu được, xông lên trước, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc bà còn muốn tùy hứng đến khi nào? Đã hơn bốn mươi tuổi, chẳng lẽ bà còn không biết chịu trách nhiệm với bản thân, với người bên cạnh sao? Năm đó bà không nói tiếng nào bỏ đi, hai mươi năm qua chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Bây giờ bà đã về, chính là muốn chúng tôi trở mắt nhìn bà chết ư? Vậy bà còn về làm gì? Cứ chết tại Úc đi!"

Quý Vân Khai sợ tới mức vội vàng che miệng cô lại, người ngã bệnh, kiêng kỵ nhất là chết sống, huống hồ người này không phải ai khác, là mẹ cô.

Nữ Thúy Ti khép môi, giọt lệ trong mắt lăn xuống. Dù là vậy, bà vẫn rất đẹp, chẳng sợ sẽ có một ngày bà hương tiêu ngọc vẫn, dung mạo này vẫn xinh đẹp như trước.

Quý Vân Khai ngờ ngẩn chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra vì sao Nữ Thúy Ti không muốn trị liệu bằng hóa chất. Một là đau đớn, hai là... sẽ mất hết vẻ đẹp của bà.

Anh cười khổ, kéo ống tay áo

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Kết hôn

Giang Phi nói xong đợi hồi lâu không thấy đối phương đáp lại, còn tưởng anh ngủ rồi, quay sang nhìn, Quý Vân Khai đang trợn to hai mắt nhìn cô đấy! Cô nhú mào: "Không muốn à?"

"Không phải", Quý Vân Khai áp úng, "Chỉ là... hạnh phúc tới quá đột ngột, trong thời gian ngắn không thể nào tin nổi." Anh nói xong véo mình một cái thật mạnh, sau đó bật kêu "ai ôi", rồi hưng phấn nói: "Không phải nằm mơ, không phải nằm mơ!"

Giang Phi lườm anh: "Ừ, không phải mơ, kết hôn đi! Vì mẹ em."

Nụ cười của Quý Vân Khai cứng đờ, song anh nhanh chóng vui vẻ trở lại, cầm tay Giang Phi nói: "Không sao, dù là vì ai, mục đích cuối cùng của anh chính là trói em cả đời bên mình! Ông Mao đã nói, mặc kệ nó là mèo đen hay mèo trắng, bắt được chuột thì đúng là mèo tốt!"

Thật không biết nên nói anh không có tim không có phổi hay là kẻ tầm ngầm tầm ngầm mà đâm chết voi.

Anh đồng ý thế rồi, Giang Phi ngay cả cơ hội đổi ý cũng bị mất.

Dĩ nhiên, cô cũng không muốn đổi ý.

Hai người đều tính tự nói với bố mẹ mình, Giang Đại Đạo và Quý Độ từ chối cho ý kiến, Nữu Thúy Ti hết sức vui vẻ, còn Cố Hoa thì phải dùng từ

hết sức phấn khởi để hình dung.

"A di đà Phật, thằng nhóc con cuối cùng đã thông suốt rồi! Lần này đã đi trước cậu trẻ và anh họ con, để mẹ con nở mày nở mặt trước mặt ông ngoại, con trai ngoan!"

Cố Hoa vỗ lưng con trai cười sung sướng, Quý Vân Khai làm bộ tươi cười nhưng trong lòng sắp hộc máu: Thì ra mẹ đang ganh đua hả! So sánh cái gì không so lại đi so xem ai kết hôn trước! Có điều cũng may là anh thẳng, ha ha!

Quý Độ và Cố Hoa đều là người thuộc trường phái hành động, hôm sau ôm theo hậu lễ đến nhà họ Giang báo phông, Cố Hoa biết rõ bệnh tình của Nữu Thúy Ti không thể lạc quan, cho nên hôn lễ vô cùng cấp bách, bà cũng đang có ý đó, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, hỏi thẳng xem nhà họ Giang có yêu cầu gì, có thể thỏa mãn nhất định thỏa mãn, không thể thỏa mãn cũng tạo điều kiện thỏa mãn.

Nữu Thúy Ti cười cười: "Chúng tôi không có yêu cầu gì cả, chỉ hy vọng sau này Phi Nhi có thể sống vui vẻ hạnh phúc."

Giang Đại Đạo một mực không lên tiếng, ông vẫn còn có chút khúc mắc với nhà họ Quý, dẫu sao sau khi kết thông gia với nhà họ Quý, sẽ không tránh khỏi cũng thành thân thích với nhà họ Ngôn.

Nhưng Quý Độ và Cố Hoa cũng không biết những quanh co vòng vèo trong đó, chỉ nghĩ rằng Giang Đại Đạo đã lo cho bệnh của vợ, con gái duy nhất lại vội vàng lấy chồng, trong lòng khó chịu. Quý Độ hiểu được ông thông gia không dễ dàng, liền nói: "Tuy giờ là xã hội mới, không nói đến sính lễ, nhưng chúng tôi sẽ không ủy khuất Giang Phi. Hơn nữa tôi còn đánh giá cao năng lực của Giang Phi, vậy thì lấy cổ phần của Hoa Độ làm sính lễ đi!"

Giang Đại Đạo nghe vậy cả kinh, Hoa Độ khống chế cổ phần khác hoàn toàn so với những công ty đưa ra thị trường, nó không có hội đồng quản trị, do Quý Độ nắm giữ toàn quyền 70% cổ phần, chủ sở hữu khác có 5%, Quý Vân Khai cũng có 5%, Cố Trì em trai Cố Hoa có 10% - do năm đó ông Cố cho, ngoài ra 10% thì ở trong tay một cổ đông khác. Vị cổ đông đó là người cùng lập nghiệp với Quý Độ năm đó, Quý Độ cho ông ta nắm giữ 10% cổ phần với điều kiện không thể can thiệp vào việc kinh doanh của công ty.

Nếu Quý Độ dùng cổ phần của Hoa Độ làm sính lễ, dù bỏ ra bao nhiêu cũng là một con số không nhỏ.

Giang Đại Đạo nhìn thoáng qua Quý Độ, nói: "Nếu bây giờ là xã hội mới, không để ý mấy thứ này, nhà chúng tôi cũng không cần sính lễ gì." Ông khoát tay, không để Quý Độ cắt ngang, nói tiếp: "Nếu phải đặt sính lễ, nhà chúng tôi cũng phải có của hồi môn, tuy Giang thị so ra kém Hoa Độ, nhưng có thể lấy ra được."

Hai ông bố nhìn nhau mấy giây, Quý Độ mỉm cười: "Ông thông gia quá khách khí, nếu ông thông gia đã không nói đến mấy thứ này, vậy thì không nói đến nữa! Có điều, hôn lễ..."

"Hôn lễ à! Chuyện rườm rà phức tạp ấy, đàn ông các ông chắc chắn không làm nổi, nên để phụ nữ chúng tôi thương lượng cho thỏa đáng!" Cố Hoa sớm đã không chịu nổi lời nói sắc bén của hai người này, vội vàng nói xen vào.

Quý Độ cười ha hả: "Được, vậy bà làm đại biểu đi!"

Cố Hoa cười nói với Nữu Thúy Ti: "Chúng ta thương lượng một chút."

Quý Độ vội nói: "Đừng quá rườm rà, một số việc có thể giao cho công ty cử hành hôn lễ, thân thể bà thông gia..."

Nữ Thúy Ti cười nói: "Không sao, tôi chịu được, hôn lễ của Phi Nhi, tôi nhất định phải giữ cửa."

"Đúng thế!" Cố Hoa phụ họa.

May mà hai người cũng không phải người tính toán chi li, ban ngày đã thương lượng gần xong, ngược lại Giang Phi và Quý Vân Khai không có việc gì làm liền lấy hình áo cưới ra xem, chọn áo cưới đặt may, nhẫn kim cương, phù dâu phù rể vân vân.

Thảo luận xong xuôi, người của hai nhà bắt đầu hành động, mà hai gia đình Quý, Giang đều có chút thực lực, không đến nửa tháng đã sắp đặt thỏa đáng, cuối cùng chỉ còn việc đưa thiệp mời.

Giang Phi tự mình đến "Dao Trì" đưa thiệp mời, dẫn tới một hồi đại chiến tranh cướp làm phù dâu, nhất là Tiểu Cầm! Tiểu Cầm hai mắt đắm lệ lôi kéo tay Giang Phi: "Em cũng sắp lấy Trần Dương rồi, lần này không được làm phù dâu, sau này sẽ không còn cơ hội nữa! Chị cho em làm phù dâu đi chị Phi, xin chị, xin chị đó!"

Cuối cùng Giang Phi bị cô ấy quẫn lấy không tha cũng hết cách, đành phải đáp ứng.

Xông ra khỏi đội quân tóc dài, Giang Phi có chút chật vật ra khỏi "Dao Trì", không ngờ ở cổng trông thấy người mà cô không muốn gặp nhất.

Ngôn Bá Ước.

Anh ta đi nhanh về phía cô, Giang Phi khinh thường đi qua bên cạnh.

Nhưng anh ta nhanh chóng bước đuổi theo, bắt lấy cánh tay Giang Phi.

Giang Phi không kiên nhẫn hất tay anh ta ra, lạnh lùng nói: "Anh Ngôn có chuyện gì thì nói, đừng có động tay động chân."

Ngôn Bá Ước khẽ cắn môi, hỏi: "Em thật sự muốn kết hôn với Quý Vân Khai?"

Giang Phi hất cằm, "Ừ" một tiếng, nói: "Thiếp mời chắc anh nhận được rồi chứ? Đến lúc đó nhớ đến dự lễ, đó cũng là chuyện nửa tháng sau."

Ngôn Bá Ước ngơ ngác nhìn cô, cô không có thời gian ở đây đọ mắt với anh ta, Cố Hoa có giới thiệu một ông bác sĩ trung y, gần đây Nữu Thúy Ti đang uống thuốc Đông y, không biết bệnh tình có thể thuyên giảm không. Giang Phi còn phải về xem! Đang định đi thì lại nghe Ngôn Bá Ước bi thương hỏi: "Em muốn trả thù anh sao?"

Giang Phi kinh ngạc nhìn anh ta, cười giễu cợt,

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mất đi

Sau khi cưới hai người tạm thời ở lại nhà họ Giang, một là làm bạn với Nữu Thúy Ti, hai là vì ngày cưới gấp rút nên phòng tân hôn còn chưa sửa sang xong. Tuần trăng mật của Quý Vân Khai dùng để ở bên bà xã và mẹ vợ, tinh thần của Nữu Thúy Ti rất tốt, thậm chí còn cùng Giang Đại Đạo với con gái con rể đi một chuyến du lịch ngắn trong nước.

Đắm chìm trong ánh nắng mặt trời rực rỡ của Cửu Trại Câu, Nữu Thúy Ti và Giang Đại Đạo cười ấm áp vui vẻ, Quý Vân Khai thì quan sát những cô gái Tứ Xuyên bận rộn đi qua, sau khi nhìn xong không quên quay lại trịnh trọng nói với Giang Phi: "Đều không đẹp bằng bà xã anh."

Giang Phi lườm anh một cái, thói hư tật xấu của đàn ông không thể sửa đổi, khác ở mức độ mà thôi. Chỉ yêu thích nhìn mỹ nữ, cô vẫn có thể chấp nhận, nhưng tiến thêm một bước, cô nhất định sẽ cắt đứt cái chân nào đó của anh!

Trở về từ Cửu Trại Câu, Nữu Thúy Ti đi kiểm tra lại, bác sĩ tỏ ra ngạc nhiên với thân thể bà, kể từ hồi bác sĩ nói đến giờ đã sắp ba tháng, nếu cứ tiếp tục thế này, có thể sống thêm một khoảng thời gian nữa.

Tâm trạng Giang Phi rất tốt, Quý Vân Khai nhân cơ hội nói với cô: "Hay anh không dùng biện pháp phòng tránh nữa? Sinh một đứa cháu ngoại cho mẹ ôm nhé?"

Giang Phi ngậy ra, nghiêm túc cân nhắc đến vấn đề này, đến tối khi Quý Vân Khai lại đòi hỏi, cô không mở tủ lấy áo mưa nữa. Quý Vân Khai hưng phấn khó hiểu, hăng hái làm hai nhát, dẫn đến động tĩnh có hơi lớn. Hôm sau Giang Đại Đạo vỗ vai anh hàm ý nói: "Cuộc sống sau này còn dài mà!" Quý Vân Khai giả ngu, mặt Giang Phi thì đỏ bừng.

Hiếm khi thấy con gái thẹn thùng, Nữu Thúy Ti cười đến nỗi đau cả bụng.

Hôm nay, Giang Phi lái xe đến khu phố cũ mua bánh ngọt mà Nữu Thúy Ti muốn ăn, tạt qua trụ sở chính của Giang thị mới nhớ ra anh trai đi công tác đã về, cầm theo bánh ngọt đi lên ngồi một lúc, bảo anh tối về nhà ăn cơm. Không biết anh bị làm sao, từ sau khi cô kết hôn, anh lúc nào cũng không về nhà, lộ trình ở công ty bị anh xếp kín, Tiểu Phác cáo trạng lại với cô, muốn cô nói giúp chuyện tăng tiền lương với ông chủ. Giang Phi không rõ tại sao anh lại trở nên cuồng công việc đến thế, còn tưởng công ty có biến động gì lớn, nhưng mọi việc kinh doanh đều như thường mà!

Đến bên ngoài văn phòng tổng giám đốc, Tiểu Phác thấy cô như thấy cứu tinh, dùng khẩu hình hỏi cô: "Tăng tiền lương?"

Giang Phi lắc đầu cười, chỉ chỉ văn phòng, hỏi: "Có ở bên trong không?"

Tiểu Phác quệt mồm gạt đầu, Giang Phi gõ cửa đi vào, chỉ thấy Giang Vũ Thần đang vùi đầu trong đống tài liệu, cũng không ngẩng lên nói: "Tài liệu đặt trên bàn, cà phê đặt bên cạnh."

Giang Phi bật cười: "Liều mạng như vậy?"

Giang Vũ Thần đột

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Chuyện bất ngờ

Buổi tang lễ có rất nhiều người đến, không ít người trừ xem mặt mũi nhà họ Giang ra thì là xem mặt mũi nhà họ Quý.

Giang Phi tuân theo nguyện vọng của mẹ, sau khi hoả táng bà thì chôn cất tro cốt trong nghĩa trang. Ở đây rất náo nhiệt, cố gắng còn có thể tìm được những người bạn hai mươi năm trước, còn tốt hơn là ở mảnh đất châu Úc, lạnh lẽo không ai quan tâm đến bà.

Rất nhiều người đều khuyên cô bớt đau buồn, nước mắt cô đã sớm chảy khô vào ba ngày trước khi mẹ mất, nay chỉ còn là chua xót. May mắn bên cạnh có Quý Vân Khai, anh luôn bên cạnh dìu đỡ cô, nếu không, cô không biết mình có thể gượng tiếp nổi không.

Khi tang lễ kết thúc, cô quay sang nhìn bố mới phát hiện, bóng lưng cao lớn của Giang Đại Đạo lúc này lại còng đi nhiều.

Hai mươi năm trước sinh ly, hai mươi năm sau tử biệt.

Giang Đại Đạo còn đau khổ hơn cô.

Trí nhớ lúc nhỏ Giang Phi đã không còn rõ lắm, nhưng với Giang Đại Đạo, quá khứ điên cuồng vui vẻ dần trở nên rõ ràng, rõ ràng đến mức làm ông sợ hãi.

Ông thà rằng sau này không nghĩ đến nữa, cố gắng nghĩ đến những chuyện tồi tệ của người phụ nữ đó, thế nhưng còn sót lại, chỉ có những điều tốt của bà với ông... tình yêu của ông với bà.

Cả buổi tang lễ diễn ra nghiêm túc và trang trọng, không có những người không được hoan nghênh - khi rời khỏi khu mộ, Giang Phi trông thấy Ngôn Bá Ước mặc âu phục đen đứng cạnh một cỗ xe màu đen - mặc dù người nhà họ Giang chìm trong bi thống cũng không quên căn dặn người dưới chặn người nhà họ Ngôn ngoài khu mộ. Bà Ngôn đã sớm bực bội bỏ đi, Ngôn Bá Ước vẫn chờ ở đây.

Chuyện Quý Tĩnh và anh ta ly thân đã truyền về nhà họ Quý, Quý Vân Khai tự nhiên không có sắc mặt tốt với anh ta, không khách khí hỏi: "Anh tới làm gì?"

Ngôn Bá Ước cũng không thèm nhìn anh, nhìn Giang Phi nói: "Hãy nén bị thương."

Quý Vân Khai càng bực tức không có chỗ giải tỏa, anh đã biết tên khốn này vẫn còn ý nghĩ xằng bậy với bà xã anh mà! Quý Tĩnh chủ động đưa ra đề nghị ly thân, bố mẹ hai bên cũng từng khuyên bảo, Ngôn thị còn phải van xin Hoa Độ, bởi vậy càng giả vờ lạnh lùng yêu cầu Ngôn Bá Ước khuyên Quý Tĩnh quay về. Nhưng anh ta luôn thất bại, đi khuyên mấy lần Quý Tĩnh đều phớt lờ anh ta, anh ta dứt khoát không đi nữa. Quý Tĩnh tức giận đến mức ra nước ngoài cho khuây khỏa, anh ta càng coi trời bằng vung.

Giang Phi đeo kính đen, mí mắt không thèm nhếch lên, nói với Quý Vân Khai đang tức giận bên cạnh: "Chúng ta đi."

Thấy thái độ của bà xã như thế, Quý Vân Khai cũng đỡ bực hơn, dù Giang Phi đi về phía xe mình. Ngôn Bá Ước dường như không hề thấy xấu hổ, vẫn

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Giăng co

"Cô đến tìm tôi là muốn bức vua thoái vị? Hay là muốn tiền?" Ánh mắt Giang Phi nhìn chăm chăm vào bụng cô ta, sắc mặt như có điều suy nghĩ, lạnh lùng hỏi.

Người phụ nữ bảo vệ bụng lui về sau một bước, nhưng lại nghĩ tới điều gì, nhìn thẳng cô nói: "Tôi muốn bức vua thoái vị, cô sẽ thoái vị chứ?"

Giang Phi nở nụ cười hết sức châm chọc, tựa vào lưng ghế, nói: "Quý Vân Khai làm sao có thể lấy một gái bán hoa?" Thời điểm nhà họ Giang còn lăn lộn trên phố, loại phụ nữ này cô đã gặp nhiều.

Người phụ nữ cũng cười lạnh: "Gái bán hoa thì làm sao? Khi anh ta sung sướng trên người tôi, cũng chưa từng ghét bỏ tôi là gái bán hoa!" Nụ cười của Giang Phi thu lại, sắc mặt trầm xuống, người phụ nữ tiếp tục nói: "Bất kể thế nào, đứa bé trong bụng tôi là của Quý Vân Khai, cho dù anh ta không chịu trách nhiệm với tôi, cũng phải chịu trách nhiệm với đứa bé! Con của anh ta, không thể sinh ra mà không có bố!"

Giang Phi u ám nhìn chăm chăm cô ta, chậm rãi nói: "Loại dã chủng không biết ở nơi nào, ai cho phép cô sinh ra?"

Người phụ nữ cả kinh: "Cô...", sau đó thẹn quá hoá giận, "Tôi không nói được với cô, tôi đi tìm Quý Vân Khai! Xem anh ta có mặc kệ sự sống chết của mẹ con tôi không!" Nói xong xoay người định đi.

Ai ngờ Giang Phi quát một tiếng: "Đứng lại!" Sau đó bước đến trước mặt cô ta, cười lạnh: "Cô đến tìm tôi thì dễ, muốn ra khỏi cánh cửa này, không dễ vậy đâu." Không đợi người phụ nữ kịp phản ứng, hai tay cô ấn mạnh lên hai bên cổ cô ta, nháy mắt người phụ nữ liền bất tỉnh.

Giang Phi nhìn người phụ nữ nhũn chân té xuống đất, lấy điện thoại ra gọi cho Giang Vũ Thần.

Giang Vũ Thần vừa vào văn phòng cô thì trông thấy người phụ nữ nằm dưới đất, nhíu mày hỏi: "Sao thế?" Giang Phi nói sơ qua, thần sắc Giang Vũ Thần không thay đổi, chỉ hỏi: "Em định làm gì bây giờ?"

Giang Phi bực bội nói: "Em cũng không biết người phụ nữ này có nói thật hay không, không có lừa thì sao có khới, chưa chắc đã không có lý do. Em sợ bệnh cũ của tên Quý Vân Khai kia lại tái phát!", cô hòa hoãn lại một chút, tiếp tục nói: "Em muốn sang Úc xử lý chuyện di chúc của mẹ, anh tạm trông coi người phụ nữ này giúp em, nếu cô ta nói cô ta có thai, em muốn xem, đứa bé có phải của Quý Vân Khai hay không!"

Giang Vũ Thần nhíu mày: "Hồ đồ! Chẳng lẽ em muốn đợi cô ta sinh con ra ư!"

Giang Phi nhìn anh nói: "Không cần, khi có thai bốn năm tháng có thể chọc ối để xác định DNA của thai nhi, nếu thật sự là..." Cô hít sâu một hơi, vừa giận vừa hận, "Quý Vân Khai đừng mong sống sót!"

Lúc này, người phụ nữ trên mặt đất hừ hừ như muốn tỉnh lại, Giang Vũ Thần đang muốn tiến lên đánh ngất thì cô ta từ từ mở mắt ra.

"Anh... là... ai?" Cô ta cố sức hỏi, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, cổ đau muốn chết.

Giang Phi đi đến trước mặt cô ta, nhìn từ trên cao, cười lạnh: "Bây giờ cô tốt nhất nên cầu nguyện đứa con trong bụng là của Quý Vân Khai, nói

không chừng, tôi xem xét phân lượng anh ấy mà cho gia đình ba người cô được đoàn tụ."

Đồng tử của người phụ nữ phóng to, đang muốn kêu lên, Giang Vũ Thần đã ra tay, cô ta lại mất đi tri giác.

Quý quan không biết chút nào tan làm về nhà, trên đường còn có lòng xếp hàng mua bánh xốp Giang Phi thích ăn, ai dè không có ai ở nhà. Anh cũng không nóng vội, xem trong tủ lạnh còn có nguyên liệu gì thì lấy ra làm ba món ăn một món canh, nhưng đợi đến khi đồ ăn nguội hết cả, Giang Phi vẫn chưa về.

Anh gọi điện cho cô, điện thoại lại trong trạng thái tắt máy.

Anh lại gọi về Đại trạch nhà họ Giang, cũng bảo cô chủ không về nhà. Trong lòng anh cảm thấy không tốt, vội gọi tới "Dao Trì", "Dao Trì" đã đóng cửa, điện thoại không ai nghe.

Trong lòng Quý Vân Khai ngỡ ngàng, rốt cuộc làm sao vậy?

Ngồi ngây ra một lúc, tiếp tục gọi điện, trước tiên là tìm Đào Nhiên, Đào Nhiên nói không biết, lại tìm Tiểu Cầm, Tiểu Cầm chỉ bảo với anh buổi trưa chị Phi đã đi rồi, còn nói một khoảng thời gian tới sẽ không tạt qua, nhân Quản lý trưởng trông coi cửa hàng cẩn thận!

Trực giác Quý Vân Khai báo sự việc không ổn, tự đánh giá tác phong gần đây của mình một phen, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy kể từ sau khi sống cùng Giang Phi, anh càng ngày càng đi theo hướng phát triển "Ông chồng nhị thập tứ hiếu".

Còn điểm nào khiến cô không hài lòng nữa?

Tiểu Cầm ở đâu bên

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tiếp nhận

Bà Ngôn với dáng vóc phát tướng vì mùa thu đã đến mà càng bực dọc bất an, bước đi lộp cộp trên đường làm người ta hoài nghi liệu đôi giày cao gót mảnh mai kia có thể chịu được trọng lượng của bà tay hay không, tới cửa nhà, nhìn con trai ngồi một mình trên sô pha, bà ta liền tức giận.

"Con còn ngồi ở đây? Quý Tĩnh đâu?"

Ngôn Bá Ước nhìn lên gác, nói: "Đang thay quần áo."

"Có phải sắp sửa đến cuộc họp cao tầng của Hoa Độ không? Sao con không đi chuẩn bị?"

Ngôn Bá Ước cúi đầu nhìn âu phục trên người, nói: "Không cần quá để ý, như vậy là được rồi."

Bà Ngôn hừ lạnh, khóe mắt liếc lên gác, hạ giọng: "Vợ con đã thay đổi thái độ rồi, con nên cố gắng hết lòng cho mẹ! mấy ngày qua con biểu hiện chỗ bố vợ cũng không tệ phải không? Hôm nay ông ta sẽ tuyên bố CEO mới, mẹ thấy khả năng là con rất lớn! Cũng không uổng mẹ mất bao công gây khó khăn cho Giang Phi..."

Ngôn Bá Ước nheo mắt, vội hỏi: "Mẹ đang nói gì thế? Việc này thì có liên quan gì đến Giang Phi? Mẹ đã làm gì với cô ấy?"

Bà Ngôn không vui nhả mà, "Hỏi chuyện này làm gì, dù sao cũng không có quan hệ gì với con, bây giờ việc con cần làm là đến Hoa Độ trước, đảm nhiệm chức vụ CEO của Hoa Độ!"

Ngôn Bá Ước nóng ruột muốn biết mẹ đã đối phó với Giang Phi thế nào, nhưng lúc này Quý Tĩnh đi xuống, đã đổi sang trang phục khác, cười hỏi: "Trông em thế nào?" Ngôn Bá Ước ứng phó nhìn thoáng qua rồi gật đầu, sắc mặt chờ mong của Quý Tĩnh trở nên ảm đạm.

Bà Ngôn vội nói: "Đẹp lắm, không còn sớm nữa, mau lên đường thôi!" Bà ta nói xong liền ra ngoài cửa trước.

Quý Tĩnh sửng sốt, hỏi: "Mẹ, mẹ... cũng đi?"

"Sao vậy? Việc thế này mẹ tất nhiên phải đi xem tận mắt!" Nói thế nào cũng là cơ hội cho con trai bà ta nở mày nở mặt, xem trên ti vi làm sao thích bằng!

Quý Tĩnh khó xử nhìn về phía Ngôn Bá Ước, đợi bà Ngôn ra cửa rồi mới nhỏ giọng nói: "Chỗ bố cũng không biểu hiện rõ ràng..."

Ngôn Bá Ước gật đầu: "Anh biết, là mẹ anh suy nghĩ nhiều, nếu đến lúc đó không phải anh, anh sẽ khuyên bảo bà."

Quý Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, với tính tình của mẹ chồng, cô ấy thật không dám nói thẳng, lại nhìn sang chồng, ôm cánh tay anh đi ra xe. Ban đầu tuy có nghĩ tới việc ly hôn, nhưng trong lòng cô vẫn không bỏ được anh, anh đã đến cầu xin trước mặt cô, cô liền trở về bên cạnh anh. Hy vọng, sau này anh có thể thật lòng đối với mình!

Đến nơi diễn ra hội nghị, tuy cách thời gian diễn ra còn nửa tiếng, nhưng khách mời đã đến đông đủ, chỉ trừ nhân tuyển CEO được Quý Độ quan tâm nhất - Giang Phi.

Bà Ngõn không thấy Giang Phi, trở nên thoải mái, nét mặt càng tỏ vẻ tự đắc.

Chỗ ngồi của Quý Tĩnh bên cạnh Quý Vân Khai, vừa thấy anh, Quý Tĩnh liền ngáy ra: "Sao em gầy đến như vậy?" Quý Vân Khai liếc sang cô một cái rồi tiếp tục ngồi như tượng đất, chán ngán nhìn lên bực.

Anh bị kéo tới cho đủ nhân số mà thôi, đừng để ý đến anh.

Ngõn Bá Ước và Quý Tĩnh hai mặt nhìn nhau, không biết em trai làm sao, sau khi ngồi xuống, Quý Tĩnh nhìn xung quanh, hỏi Quý Vân Khai: "Giang Phi đâu?"

Quý Vân Khai nhắm mắt bịt tai, Quý Tĩnh nhú mày, thấy phóng viên ở đây hơi nhiều nên không nói nữa, chỉ nghĩ hai đứa cãi nhau, đợi khi hội nghị kết thúc hỏi lại cũng không muộn.

Đúng ba giờ, hội nghị bắt đầu, Quý Độ và Cố Hoa bước lên.

Ánh đèn lập tức chiếu vào hai người, một người mặt nghiêm túc, một người thì tươi tắn, phối hợp với nhau không chê vào đâu được, vợ chồng nhiều năm, vô cùng ăn ý.

Đầu tiên Quý Độ tổng kết những gì mình đã làm được trên cương vị CEO, trình bày những vụ kinh doanh của công ty trong quá khứ, sau đó bày tỏ mong đợi với sự phát triển trong tương lai, hỗ trợ và tín nhiệm đối với CEO mới.

Bà Ngõn vừa nghe vừa mỉm cười, liên tiếp nhìn về phía con mình khiến truyền thông đều quay máy ảnh chụp Ngõn Bá Ước. Quý Vân Khai "cười xù", Ngõn Bá Ước nhú mày không nói.

Quý Độ nói xong, Cố Hoa cũng phát biểu ủng hộ chồng, cũng bày tỏ, sau khi CEO mới nhậm chức sẽ chuyển một nửa cổ phần trong tay mình và

chồng cho người đó, biến người đó trở thành cổ đông lớn nhất của Hoa Độ, để có thể quản lý công ty tốt hơn.

Lời vừa nói ra, không khí của hiện trường lập tức sôi động, bà Ngôn kích động đến nỗi tay run run, hận không thể lập tức xông lên cảm ơn ông bà thông gia.

Quý Độ nhìn những ánh đèn flash bên dưới, mỉm cười đứng lên, quay về hướng lối đi, cao giọng nói: "Bây giờ, xin mọi người cho một tràng pháo tay, hoan nghênh CEO mới của Hoa Độ - Giang Phi."

Hai tháng sau, Giang Phi đứng tại nơi được muôn người chú ý chính thức bước vào tập đoàn khổng lồ cổ phần Hoa Độ.

Nhân viên Hoa Độ và truyền thông dường như đã sớm dự đoán được, cũng không tỏ ra kinh ngạc bao nhiêu, người chính thức kinh ngạc ngược lại là mấy người ngồi ở hàng đầu tiên.

Sau kinh sợ lúc đầu, Ngôn Bá Ước chậm rãi nhắm mắt lại, không biết thế nào, trong lòng như thổi phào.

Quý Tĩnh và chồng giống nhau, cũng chỉ ngạc nhiên trong giây lát, sau đó liền vỗ tay đón nhận sự thật này.

Còn bà Ngôn, hai mắt đỏ đậm, sắc mặt tái nhợt, ngón tay tiếp tục run rẩy - lúc trước run là vì vui vẻ kích động, bây giờ run là vì phẫn nộ. Ánh mắt bà ta lúc thì nhìn về phía Giang Phi, lúc thì nhìn về phía Quý Độ và Cố Hoa, hận không thể ăn sống nuốt tươi bọn họ!

Người kinh ngạc nhất là Quý Vân Khai, anh há to miệng, mở to mắt, sau khi xác định người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ công sở già già, trang điểm không chê vào đâu được đó chính là vợ mình, thoáng cái nhảy dựng lên, nhắc chân muốn chạy qua bàn hội nghị trước mặt, làm cho Quý Tĩnh sợ hãi lập tức ngăn anh lại, hỗn hển nói: "Em làm gì thế! Ở đây có nhiều truyền

thông như vậy, em muốn làm mất mặt bố mẹ, làm mất mặt Giang Phi phải không!"

Truyền thông quả nhiên đã chụp lại hình ảnh Quý Vân Khai không khống chế được tình cảm, Quý Vân Khai vốn chẳng muốn để tâm cái gì, nhưng nghe đến "làm mất mặt Giang Phi", lập tức bình tĩnh lại. Hai mắt anh nhìn chăm chú Giang Phi và Quý Độ làm nghi thức chuyển giao, ký giấy uỷ nhiệm, bắt tay với Quý Độ, quay về phía truyền thông, nở nụ cười thương mại...

Từ đầu đến cuối, ánh mắt cô cũng không chạm đến Quý Vân Khai, trong nội tâm Quý Vân Khai trống vắng, hận không thể lấy hình nhân ra đâm thêm lần nữa. Lần này không đâm Giang Vũ Thần, đổi thành bố anh, mẹ nó, ông già đã sớm biết Giang Phi quay về mà lại không báo cho anh biết!

"Ông già" anh lúc này đang ở trên bục nhướng mày dương dương tự đắc với anh, bộ mặt kiêu "Thế nào, ngạc nhiên chứ?". Quý Vân Khai hung dữ lờm

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Buông bỏ

Bà Ngôn xem tài liệu mà thám tử đưa tới, sắc mặt tức giận đến nỗi trắng bệch, lẩm bẩm: "Thảo nào, thảo nào..." Bà ta vứt tập tài liệu xuống đất, cầm điện thoại gọi cho con trai: "Bây giờ con về ngay cho mẹ! Mẹ nói là về ngay lập tức!"

Kể từ hơn mười ngày trước, sau khi Hoa Độ công bố trên tất cả các mặt báo CEO mới nhậm, không khí ở nhà họ Ngôn trở nên âm u đè nén. Bà Ngôn cả ngày gào thét chửi bới, hơi chút là nổi cáu với người làm, đã có ba người vì làm bà ta bực mà bị đuổi đi.

Ngôn Bá Ước thân là con ruột mà còn không chịu nổi, huống hồ là người khác. Quý Tĩnh nếu không cần thiết sẽ không về nhà họ Ngôn, hôm nay hình như lại đi mua đồ, bảo là muốn làm được thiện cho mẹ ăn có thể giảm bớt nóng trong người.

Nghe được mệnh lệnh khàn cả giọng của mẹ, anh ta thở dài, chỉ đành về nhà, nếu về muộn, cơn bực bội của mẹ càng lớn hơn.

"Sao thế mẹ?" Ngôn Bá Ước bước vào cửa, mệt mỏi hỏi. Kỳ thực anh ta biết, mọi chuyện đều là vì Giang Phi nhậm chức CEO Hoa Độ!

Bà Ngôn đang nổi nóng, thấy anh ta về cũng không có hòa nhã, hỏi ngược lại: "Con còn hỏi mẹ làm sao? Người phụ nữ con ngủ cùng nhiều năm là mặt hàng gì con cũng không biết!"

Ngôn Bá Ước nhíu mày, hỏi: "Quý Tĩnh lại chọc mẹ chỗ nào rồi?"

Bà Ngôn kêu lớn: "Nó không chọc mẹ! Cả nhà nó đều chọc mẹ! Xưa kia làm đám hỏi với nhà họ Quý, hóa ra lấy về lại là cái thứ giả mạo, là một dã chủng!"

Ngôn Bá Ước nghe mẹ nói quá khó nghe, mày càng nhăn chặt, kìm nén bực bội trong lòng: "Dã chủng gì chứ, mẹ đừng nói lung tung."

Bà Ngôn nhặt tài liệu rơi vãi trên đất lên ném cho con trai, chỉ vào đó nói: "Tự con xem đi, xem kỹ vào! Quý Tĩnh vốn không phải con gái của Quý Độ, mà là con của em gái Quý Độ cùng với một người đàn ông không rõ thân phận, không phải dã chủng thì là gì!" Thừa dịp con trai lật xem tài liệu, bà ta tiếp tục lải nhải, "Mẹ đã bảo mà, đưa con về ưu tú như con bọn họ không trọng dụng, lại đi cùng con hồ ly tinh kia! Thì ra con vốn không phải con rể bọn họ, Quý Tĩnh hoàn toàn không có chút giá trị lợi dụng nào!"

Ngôn Bá Ước xem tin tức trong tài liệu, thì ra Quý Tĩnh thật không phải là con gái của Quý Độ... Nếu ban đầu mẹ biết chuyện này, liệu có thể buộc Giang Phi từ bỏ, còn có thể buộc anh ta lấy Quý Tĩnh không?

Anh ta không biết.

Bà Ngôn bỗng im bặt, Ngôn Bá Ước cảm thấy không khí không bình thường, quay lại liền thấy Quý Tĩnh mặt trắng nhợt đứng ở cửa.

Bà Ngôn hừ hai tiếng, cũng không để ý đến cô, xoay người lên gác.

Ngôn Bá Ước thở dài, cất tài liệu vào túi hồ sơ, nói với Quý Tĩnh: "Mẹ anh nói bừa thôi, tâm trạng bà không tốt, em đừng để trong lòng."

Ánh mắt Quý Tĩnh lại chăm chú vào túi hồ sơ trong tay anh ta, chìa tay ra: "Đưa cho em."

"Quý Tĩnh, em đừng như vậy."

"Đưa cho em."

"Quý Tĩnh..."

"Đưa cho em!"

Ngôn Bá Ước đứng im bất động, Quý Tĩnh tiến lên giật lấy túi hồ sơ, run rẩy mở ra, trông thấy nội dung bên trong. Ngày sinh của cô, giấy chứng minh của bệnh viện, so sánh DNA, tấm ảnh của người mẹ ruột... giống lắm, thật sự rất giống!

Thì ra bố không phải bố ruột cô, mà là cậu của cô, người mẹ ruột của cô thì không biết đã đi đâu.

Cô nhớ tới những lời bà Ngôn vừa nói, chậm rãi ngẩng lên, nước mắt mờ mờ, khẽ hỏi: "Nếu anh sớm biết em không phải con gái nhà họ Quý, anh có còn... lấy em không?"

Mi tâm Ngôn Bá Ước khẽ nhúc nhích, nheo một lúc lâu mới nói: "Em đừng suy nghĩ lung tung..."

Quý Tĩnh bỗng bật cười thê lương, "Mẹ anh nói không sai, em vốn không có giá trị lợi dụng lớn như thế, ban đầu là em sống chết đòi gả cho anh, em..." Cô không nói được nữa, lau nước mắt, siết chặt tập tài liệu, chạy ra khỏi nhà họ Ngôn.

Ngôn Bá Ước vội vàng lái xe đuổi theo, trông thấy xe cô đi về hướng nhà họ Quý mới hơi yên lòng.

Quý Độ và Cố Hoa đang thu xếp hành lý, chuyện công ty đã giao cho Giang Phi, ông không phải người thích sự độc quyền, dùng mấy ngày để

bàn giao nốt, lần này ông có thể hoàn toàn bỏ công việc sang một bên, chuyên tâm đi xa nhà giải sầu với bà xã.

Quý Tĩnh vào cửa định há miệng gọi "bố mẹ", nhưng lại nghĩ đến thân thể của mình, tiếng "bố mẹ" vẫn bịn rịn trên đầu lưỡi, Cố Hoa thấy cô, vui mừng nói: "Ô kìa, con về thật đúng lúc, mẹ đang định gọi cho con, bảo các con về ăn tối đây! Mẹ với bố con chuẩn bị mai sẽ đi du lịch, tối nay..." Bà đến bên Quý Tĩnh mới phát

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Buồn vui

Từ năm năm trước khi Giang thị bắt đầu nổi lên, Giang Vũ Thần đã bắt tay vào đối phó Ngôn thị. Giờ đây có Hoa Độ và Đường thịnh ở sau lưng cung cấp tài chính không ngừng, Giang Vũ Thần đương nhiên có thể thả tay đánh cược một lần, đánh một quyền thật nặng vào Ngôn thị.

Khi Ngôn Bá Ước còn đang nhức đầu về "Đơn ly hôn" của Quý Tĩnh, thư ký của anh ta gọi tới: "Tiền mặt lưu động của chúng ta gặp tình trạng gián đoạn." Anh ta không thể tạm thời bỏ chuyện nhà sang một bên, chạy đến Ngôn thị xử lý tình huống đột nhiên xảy ra.

Anh ta biết Giang Phi lại đối phó với anh ta, chẳng qua không ngờ là do Giang Vũ Thần đứng ra, thế công còn rất mạnh mẽ. Dĩ nhiên, Giang Vũ Thần mưu đồ đã lâu, nay kẻ đầu sỏ thiếu chút nữa hại chết em gái rơi vào tay anh, làm sao anh có thể buông tha dễ dàng.

Trong thời gian ba tháng, Ngôn thị xuất hiện nguy cơ trái quyền [1], Hoa Độ công khai từ chối cấp vốn, những công ty khác nghe tiếng đều ào ào từ chối. Tình hình tài vụ của Ngôn thị bại lộ, càng đẩy nhanh tốc độ suy bại, Đường thịnh liền đưa ra ý thu mua Ngôn thị. Một tháng sau, Ngôn thị xin phá sản.

[1] Trái quyền là quyền của một người, được phép yêu cầu một người khác thực hiện một nghĩa vụ tài sản đối với mình. Đó có thể là nghĩa vụ làm hoặc không làm một việc hoặc chuyển quyền sở hữu tài sản.

Trong ngôi nhà của nhà họ Ngôn, bà Ngôn như phát điên thu lượm trang sức quý báu và áo lông áo khoác da, lấy cái này bỏ cái kia, cuối cùng, bà ta không thể không gục xuống đất ôm chặt hộp chứa nữ trang trong tay. Tài liệu rơi lung tung trong phòng khách, đâu đâu cũng là những tờ giấy trắng ghi định giá của nhân viên ngân hàng, chuẩn bị đem bán đấu giá đền bù món nợ của họ.

Ngôn Bá Ước đứng bên cửa sổ hút thuốc, chạy vạy mấy tháng nay khiến anh ta mệt rũ rời, kết quả trước mắt đã nằm trong dự liệu, tính sai duy nhất một điều, có lẽ là Giang Phi thật sự hạ quyết tâm đối phó với anh ta!

Cũng may Quý Tĩnh đã đi khỏi, trước khi phá sản, cầm lấy những thứ thuộc về cô.

Sau lưng vang lên tiếng thét chói tai của mẹ, bà ta ôm chặt cái hộp không cho người khác chạm vào. Ngôn Bá Ước chán ghét quay đầu lại, nếu không phải bà ấy, nếu không phải bà ấy...

Bất kể trong lòng căm ghét cỡ nào, bà ấy vẫn là mẹ mình!

Anh ta đi qua, khuyên nhủ: "Mẹ, buông tay đi."

Bà Ngôn điên loạn gào thét: "Những thứ này là của mẹ, bọn họ dựa vào cái gì mang đi? Dựa vào cái gì?"

Dựa vào cái gì?

Ha ha, chỉ bằng việc con trai mẹ hiện giờ đã hai bàn tay trắng!

Nhân viên ngân hàng nhìn hai người, gỡ từng ngón tay của bà Ngôn, ôm cái hộp nặng trĩu đi.

Người phá sản đã thấy nhiều, nhưng chưa thấy ai cần tiền không cần mạng thế này!

Trong một căn phòng hội sở, những người đàn ông ngồi một vòng tròn tổ chức ăn mừng.

"Cụng ly!" Quý Vân Khai uống cạn ly rượu, những giọt rượu rơi ra ngoài chảy xuống xô pha, nở nụ cười thỏa mãn.

"Trừ đi cái đình trong mắt, cuộc sống sau này thật là thoải mái, chỉ một từ thôi, sướng!"

Khác biệt với bộ dạng vô lại của anh, dáng vẻ của hai người Đường, Giang đều tao nhã trầm ổn, nhìn sang nhau, đều cảm thấy tên này tốt số, cưới được một cô gái giỏi giang làm vợ! Sau này anh đúng là sướng, hai người họ còn phải cật lực phấn đấu cả đời!

Quý Vân Khai quá đắc ý mà không giữ được thái độ đúng mực, chọc vào Đường Cảnh Nghiêu: "Này, chỉ mấy người chúng ta uống rượu thôi thì chán ngắt, gọi thêm mấy cô em tới đi! Không phải ở đây anh có một nhân tình đó sao?"

Đường Cảnh Nghiêu đột nhiên nhìn ra cửa, gật đầu nói: "Giang Phi em đến rồi."

Quý Vân Khai sợ tới mức ném cái ly xuống đất, quỳ mọp xuống, la lên: "Anh chưa nói gì cả, bọn anh chỉ uống rượu thôi!"

Nhắm hai mắt run rẩy hồi lâu, Quý Vân Khai ngẩng lên lại phát hiện Đường Cảnh Nghiêu đang nhin cười, Giang Vũ Thần bên cạnh đã không nhin được nghiêng đầu sang chỗ khác, vai rung rung. Anh quay đầu nhìn, đâu có Giang Phi, rõ ràng là lừa anh!

Thời điểm anh phản ứng kịp, xung quanh đã phát ra tiếng cười vang, Hứa Nhị và Diêu Diệp nghĩ đến mình cũng không dám cười quá mức, Trần Vệ Đông thì ôm bụng cười không kiềm chế được, ngay cả người nghiêm túc như Lưu Kiếm cũng cười nghiêng ngả.

"Tên nhóc này được lắm!" Quý Vân Khai nhảy dựng lên, chỉ vào Đường Cạnh Nghiêu mắng.

Đường Cạnh Nghiêu than thở: "Ban đầu tôi còn chưa tin, không ngờ cái tên Giang Phi

KHÔNG THỂ KHÔNG LÀ EM!

Yến Ngữ Phi Phi
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Giang Phi có thai, bản thân thì không cảm thấy gì cả, Quý Độ và Cố Hoa thì rất vui, nay họ chơi đã chơi đủ, còn thiếu một đứa cháu để họ được làm ông bà nữa thôi. Mà rối rắm nhất là Quý Vân Khai, anh muốn ông già trở lại tiếp quản Hoa Độ, để Giang Phi có thể yên tĩnh dưỡng thai. Nhưng Giang Phi không có chỗ nào không khỏe cả, ngay cả tình trạng nôn nghén bình thường khi mang thai cũng không có.

"Bây giờ em rất tốt, không hề thấy khó chịu chút nào, công việc không ảnh hưởng đến việc mang thai. Được rồi được rồi, anh không cần lo lắng nữa! Nếu em thấy không thoải mái sẽ không cố gắng chống đỡ, em lại không phải đẻ con... Khi thấy khó chịu em sẽ dừng không làm việc nữa được chưa?" Quay sang nhìn ánh mắt lo lắng và cứ làm nhảm tụng kinh như Đường Tăng của Quý Vân Khai, Giang Phi chỉ có thể khuyên bảo hết nước hết cái như thế.

Nhưng Quý Vân Khai vẫn không yên tâm, mặt mày sầu khổ nói: "Thế nhưng không phải ba tháng đầu thai kỳ rất nguy hiểm sao? Em nhìn Đào Nhiên lúc mang thai ba tháng xem, chỉ có thể nằm tĩnh dưỡng trên giường, còn phải đến bệnh viện một tuần một lần. Công việc của em tuy không phải việc lao động, nhưng nó lại tổn thương đến trí tuệ."

Giang Phi bị anh lo lắng không đâu đến hết cách, đành phải dùng tư thái mạnh mẽ vang dội trước sau như một ra, quát lên: "Chẳng phải chỉ mang thai thôi hả, đâu có phải khóc ốm rên rỉ! Em nói không sao là sẽ không sao, cảm rằm hoài, có tin em đánh anh không!"

Quý Vân Khai co rúm lại, cúi đầu khốn khổ nói: "Được rồi, anh không nói nữa." Đi hai bước lại quay về, "Nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói cho anh đấy!"

Giang Phi bực mình phất phất tay, Quý Vân Khai không yên lòng nói thêm: "Nhất ddainhj phải nói cho anh đấy!" Giang Phi hung dữ lườm anh, lúc này mới làm anh sợ hãi bỏ chạy.

Cố Hoa rất vui mừng khi Giang Phi không bị nôn nghén, tối nào cũng dặn người giúp việc làm một bàn phong phú - từ khi Giang Phi có thai, hai người đã trở về nhà họ Quý. Trên bàn cơm, Cố Hoa không ngừng gấp thức ăn cho Giang Phi, Giang Phi cười cười, ánh mắt ra hiệu cho Quý Vân Khai giúp đỡ chia sẻ một phần.

Quý Vân Khai đối diện với cả bàn đầy món ngon nhú mào, mấy ngày nay anh đều không có khẩu vị, rõ ràng thức ăn trên bàn đều là món anh thích.

"Anh làm sao vậy?" Giang Phi chú ý tới sắc mặt anh không tốt, nhỏ giọng hỏi.

Quý Vân Khai vừa định lên tiếng thì cảm giác bụng quặn lại, anh vội vàng che miệng chạy vào phòng vệ sinh.

Ba người trên bàn cơm ngơ ngác nhìn nhau, Giang Phi vội đi xem.

Mấy ngày kế tiếp, hành động của Quý Vân Khai làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Sáng sớm, trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng nôn khan, buổi trưa ngủi thấy mùi thức ăn là buồn nôn, thích ăn chua, tay chân lúc nào cũng uể oải, hay váng đầu. Trong nhà không thể có mùi lạ, cho dù là hương hoa anh đều bịt mũi đuổi như đuổi ruồi: "Lấy đi, lấy đi!"

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Cổ Hoa thì thào tự nói.

Quý Độ tìm tới ông hai là viện trưởng bệnh viện, tổng hợp lại kết quả điều tra trên mạng thì đều cho thấy: Đây là một phản ứng thần kinh, tình cảm vợ chồng quá tốt, người chồng sẽ xuất hiện tình huống này. Có điều, tình huống của người khác là chồng và vợ cùng giống nhau, còn Quý Vân Khai thì lại là "chịu trách nhiệm thay vợ".

Việc này rơi vào tai hội bạn anh không lâu sau lại dẫn tới tiếng cười vang.

"Thằng nhóc A Khai, quả đúng là đóa hoa tuyệt thế!"

"Nếu để người khác biết bí mật của Quý quan là thế này, không biết người ta có cười đến nổi chuột rút luôn không."

Đóa hoa tuyệt thế Quý quan đến khi Giang Phi mang thai hơn bốn tháng đã không còn nôn nghén nữa, nhưng mà thần kinh trở nên cực kỳ nhạy cảm nhỏ bé yếu ớt, tình huống cụ thể xin xem tiếp:

"Em đang làm gì thế? Hẹn? Công ty phải hẹn nhiều thế sao? Đi hẹn là nam hay nữ?"

"Sao em vẫn chưa về? Đã mấy giờ rồi? Ăn cơm chưa? Với ai? Nam hay nữ?"

"Đổi thư ký Vương và trợ lý Lưu đi! Đừng hỏi anh tại sao, bởi vì họ đều là nam!"

Cuối cùng Giang Phi không nhịn được nữa, quát: "Đủ chưa hả! Có bệnh thì phải trị! Đi mua thuốc uống đi!" Rõ ràng người có thai là cô mà, vì sao anh lại biến thành nghi thần nghi quỷ như thế.

Quý Vân Khai chép miệng, mắt ứa lệ, ai oán nhìn cô, hờn dỗi đi ngủ.

Giang Phi thở dài bất đắc dĩ, ôm anh từ phía sau, hôn một cái sau lưng anh, an ủi: "Ông xã, em yêu anh, đừng suy nghĩ lung tung có được không? Ngoan nào!"

Quý Vân Khai làm sao có thể không nghĩ ngợi lung tung, anh cảm thấy, bà xã nhất định không thương anh, hu hu hu hu... Hôm sau phải đến tòa án xin nghỉ.

"Nghỉ để? Vợ cậu còn chưa tới ngày dự sinh mà?" Viện trưởng cầm kính viễn vọng xem đơn nghỉ phép của anh, lúc ngẩng đầu lên, qua kính viễn vọng trông thấy một con mắt cực lớn như hạt châu.

Quý Vân Khai một tay chống lưng một tay xoa bụng, nói: "Đúng là em xin nghỉ để, không phải cùng nghỉ để, tuy bình thường là trước bốn sau sáu, nhưng bây giờ gặp phải tình huống bất ngờ, nên em xin nghỉ hơn hai tháng."

Viện trưởng dường như muốn dùng kính viễn vọng để nhìn rõ nhân cách không bình thường của người trước mặt, một lát sau mới gật đầu: "Tôi duyệt rồi, cậu muốn nghỉ bao lâu thì nghỉ, có điều đừng đến khoa sản, đến khoa tâm thần đi!"

Mặc kệ